

VITA SEXUALIS

III.

SZEKSZUÁLIS ABNORMITÁSOK ÉS BÜNTETTEK

Dr. RUTTNER KÁLMÁN
törvényszéki bíró

Dr. WILHELM STECKEL
és a független orvosanalitikusok
világszövetségének elnöke

közreműködésével

ÍRTA:

Dr. ERICH WULFFEN

szász igazságügyi államtitkár

FORDÍTOTTA:

Dr. FÜLÖP ZSIGMOND

SÁNDOR JÓZSEF ÉS TÁRSA KIADÁSA

Minden jog fentartva.

Fővárosi nyomda rt.

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
SZEKSZUÁLIS ABNORMITASOK ÉS BŰNTETTEK írta: Dr. Erich Wulffen.....	9

I.

Bevezetés.

A fajfentartás ösztöne. – A normális nemi érintkezés teoretikus definíciója. – Az orvosi definíció. – A kaszáspókok párzása. – Perverzítás és abnormalitás. – Célkitűzés	11
--	----

II.

A nemi abnormitások és a bűntettek.

Hyperästhesia sexuális, nemi túlérzékenység az állatvilágban. – Ugyanez az embernél. – Egyik oka a túlfeszített szellemi munka. – Sexuális kényszerképzetek. – Szatiriázis és nimfománia. – Ezeknek rendes alakjai és eltévelyedései. – Kasztrálás, mint a szatiriázis és nimfománia gyógyszere. – Erotomania. – Ennek különleges és beteges esetei	15
---	----

III.

Bűnözés szadisztikus alapon.

(Első rész.)

Felosztás. – A kegyetlenkedés. – Okai. – Szeksuális szadizmus. – Szadizmus az állatvilágban. – A néprajzban. – Pszichológiája. – A szadizmus a nőknél.....	28
--	----

6

IV.

Bűnözés szadisztikus alapon.

(Második rész.)

A flagelláció. – Testi bántalmazások következményei a gyermekkorban. – Szadista gyermekverők, tanítók, nevelők. – Kegyetlen anyák. – Kegyetlenkedő szülők. – Szerelmi italok itatása szadisztikus alapon. – Masszázs és szadizmus. – Késszurkálás 61

V.

Dologi károkozás,

sértés, állatkínzás, nemi betegséggel való fertőzés szadisztikus indokból 68

VI.

A nő mint szekszuális bűnöző.

Hímnemű és nőnemű energiák kapcsolódása. – Az erotika uralma. – Sokszor a szerelem terel bűnös útra. – A nő született szekszuális bűnöző. – A nemi ösztönnel való visszaélés. – A szekszualitás felébredése lányoknál 78

VII.

Fajtalankodás gyermekekkel.

A szadisztikus momentumok. – A szekszuális látási vágy. – A gyermeki vulva mint inger. – A séta- és játszóterek veszedelmei. – A tapintóérzék szerepe. – A gyermekgyalázás szadisztikus formái. – A szociális viszonyok, mint a gyermekgyalázások kiváltó oka. – A gyermekgyalázás a római jogban. – A gyermektanuk megbízhatósága 89

VIII.

Ártatlan lányok elcsábítása.

Okai – Csábítási művészet. – Serdületlenek elcsábítása 121

IX.

Erőszakos fajtalanság és erőszakos nemi érintkezés.

Erőszak alkalmazása. – A koitus-aktus már eredetileg is erőszak-jellegű. – Szekszuális túlérzékenység, mint az erőszakot kiváltó ok. – Gyermekeken elkövetett erőszak. – Erőszakosságok eseteinek statisztikája. – Kiscselédek sorsa a tanyákon. – Az erőszakot szenvedettek szavahihetősége 128

X.

Kéjgyilkosság.

Az igazi kéjgyilkosság lényege. – Gyilkolási szándék és nemi ingerület. – A gyilkolás mint a koitus helyettesítője. – Szekszuális sadizmus a kéjgyilkosságban. – Nem minden erőszak útján elkövetett gyilkosság kéjgyilkosság. – Kéjgyilkosság gondatlanságból. – Gyilkosság babonából 147

XI.

Gyilkolási mánia 168

XII.

A homoszekszualitás.

A homoszekszuális szó jelentése. – Az álhomoszekszualitás oka a nőhiány. – Álhomoszekszuális üzelmek a börtönökben. – További forrása a babona. – Pederasztia 183

XIII.

Bűnözések homoszekszuális alapon.

Kétneműség és hímnőesség. – Fordított nemi aktusok állatoknál és természeti népeknél. – A kontrér nemi érzés. Különféle szerzők elméletei. – Szerzett homoszekszualitás. – Veleszületett homoszekszualitás. – A nő homoszekszuálitása. – A homoszekszualitás kapcsolódása más animáliákkal. – A természettörvény a homoszekszuálításban. – Nagy emberek homoszekszuálitása. – A homoszekszualitás gyógykezélése. – Reformjavaslatok 189

GYÓGYÍTHATÓ-E A HOMOSZEKSZUAUTAS?

Írta: Dr. W. Steckel 227

XIV.

Gyógyítható-e a homoszexualitás?

A homoszexualitás gyógyítható. – Alapja a nőtől való félelem, – Szado-mazochisztikus féltékenység. – Impotencia. – Félelem a felsüléstől. – Kóresetek leírása 229

A SZEKSZUALITAS BEFOLYÁSA A BŰNÖZÉSRE

Írta: Dr. Ruttner Kálmán 245

XV.

A szexualitás befolyása a bűnözésre 247

SZEKSZUÁLIS ABNORMITÁSOK ÉS BÜNTETTEK

ÍRTA:

Dr. ERICH WULFFEN
szász igazságügyi államtitkár

I.

Bevezetés.

A fajfentartás ösztöne. – A normális nemi érintkezés teoretikus definíciója. – Az orvosi definíció. – A kaszáspókok párzása.– Perverzitás és abnormalitás. – Célkitűzés.

Minden élőlény cselekedetét tudatosan vagy öntudatlanul hatalmas ösztön irányítja: a fajfentartás ösztöne. Ez pedig két feladatot bíz az élőre: Tartsd fenn önmagadat és nemzz utódokat. Tartsd fenn önmagadat, hogy legyen, aki utódokat nemzzen s nemzz utódokat, hogy a faj ki ne pusztuljon.

Míg az önfentartás ösztöne fizikai és pszichikai jelenségekben nyilvánul (éhségérzet, fázás, félelemérzet az egyedre való veszély esetén), addig az utódok nemzése útján való fajfentartás ösztöne csak pszichikai: a szexuális érintkezés – a szexuális kielégülés iránti vágy. A nemi érintkezés – a nemi kielégülés titkos rugója tehát a fajfentartás ösztöne – s egyedüli célja utódok nemzése *kellene*, hogy legyen. Teoretikus szempontból nézve tehát abnormalis mindazon nemi érintkezés, melynek nem fogantatás a célja; természet-tudományos szempontból azonban másképen áll a dolog.

Az alacsonyrendű élőknél az *egyén* teljesen alá van rendelve a fajnak s csak azért vagy *addig* fejlődik, míg utódokat tud nemzeni. Az egyed nem fontos – csak a faj – s így az önfentartás ösztöne a fajfentartás ösztönével szemben minimális.

Vannak bizonyos pókfajok (a kaszáspókok), melynek hatalmas, jól kifejlett nőstényei a párzás után a nemi érintkezéstől elernyedtt hímet (hisz ez a fajfentartása szempontjából már úgylis fölösleges) egyszerűen felfalják. A párzás ideje alatt a jóval kisebb hím, fajfentartás ösztönétől hajtva, maga keresi fel a hálójában nyugodtan gubbasztó hatalmas ellenségét. Először félve, óvatosan kerülgeti a mozdulatlan nőstényt, de végül is ösztöneitől hajtva hátulról reárohan. Még jóformán be sem fejeződött azonban a nemi aktus – a hím még ott van a nősténypók hátán, mikor a nőstény egy hirtelen mozdulattal felnyújtja hatalmas csápjait, leharapja a hím fejét s kiszívja a párja véréit. A hím a fajfentartás szempontjából elvégezte kötelességét, nincs reá többé szükség. De a legjellegzetesebb példa a tiszavirág: addig fejlődik, míg nemzőképes állapotba jut s egy napi élet – egy napi nász után – hivatásának eleget téve elpusztul. A nemzés megtörtént – a faj fenmaradása biztosítva van, az egyed elpusztulhat.

Az egyes fajok fejlődésével kapcsolatban mindinkább erősödik azonban a fajfentartási ösztön rovására az önfentartás ösztöne. A faj mindinkább háttérbe szorul s az *egyén* nyomul előtérbe. Nem egyszer ugyan még a magasabb rendű állatoknál is feláldozza magát az *egyén* a faj érdekében (lásd az utódait védő tyúkot, a kölykét védő farkast etc., kik náluknál sokkal hatalmasabb állatokkal is szembeszállnak, hogy

kicsinyeiket s így közvetve a fajt megvédelmezzék), ez az érzés azonban a fajok fejlődésével mindinkább kivész. A legtökéletesebb élőlénynél, az embernél a faj már teljesen alá van vetve az egyednek. A törvény megváltozott. Nem az utód – elsősorban az élő egyén a fontos. (A nehezen szülő nőnél megölik a magzatot, ha másképpen nem tudják életben tartani az anyát – etc. etc.) Az egyed a saját egyéni jólétét is fölébe helyezi a fajnak (lásd egyke s egyse), de mert a nemi kielégülés vágya hajtja, mindenféle úton megkísérli, hogy nemi vágyait fogamzás nélkül elégítse ki. A gazdasági – és sok egyéb körülmény, melyek felsorolása kívül esik e könyv témakörén), csak elvétve engedi meg, hogy a nemi érettség korába jutott ifjú a nemi kielégüléssel egyidejűen utódokat is nemzzen. Ez az ösztön hajtotta kielégülési vágy, ez a nemi érintkezés, történjék az prostituálttal, vagy kondom segítségével, bár nem nemzés a célja, mégis normális. Orvosi szempontból tehát mindaz a nemi kielégülés normális, amely férfi és nő között penis in vagina jön létre, bármely pozícióban, ha mindjárt nem is nemzés a célja.

A nemi abnormitások igen sokfélék és sokszor az ártatlanabb perverzításoktól – melyek csak a kék érzetek fokozására irányulnak és nem egyszer jóformán öntudatlanok (kékharapás etc.) – alig különböztethetők meg. E munka terjedelme nem engedi meg, hogy az abnormitások minden válfajával foglalkozzunk s ezért – azokat helyenként mégis érintve – csak az olyan abnormitásokkal fogunk foglalkozni, *amelyek a büntetőtörvényekbe ütköznek*. Módszerűl a legelterjedtebb tudományos módszert választottuk.

– Az általános bevezető részek után minden fejezetben néhány érdekes és jellemző kórtani esetet

fogunk leírni s ebből próbáljuk majd az igazságot levonni.

A szexuális abnormitásokkal foglalkozó tudomány még igen fiatal. Nem egy kérdésben homlokegyenest ellenkező a tudósok véleménye. A sok különböző vélemény közül az igazságot kihámozni s az e téren elterjedt sok tévhitet, babonát és félreértést eloszlatni – azt tűzzük feladatunkul s az készített e könyv megírására.

II.

A nemi abnormitások és a bűntettek.

Hyperästhesia sexuális, nemi túlérzékenység az állatvilágban. – Ugyanez az embernél. – Egyik oka a túlfeszített szellemi munka. – Sexuális kényszerképzetek. – Szatiriázis és nimfománia. – Ezeknek rendes alakjai és eltévelyedései. – Kasztrálás, mint a szatiriázis és nimfománia gyógyszer. – Erotomania. – Ennek különleges és beteges esetei.

Ama szoros összefüggésnél fogva melyben az ember nemi élete az ő egész pszichikai személyiségével áll, már eleve is számíthatunk arra, hogy az utóbbinak káros megváltozásai a nemi területen is rendkívüli jelenségeket váltanak ki. Ma ez a tudomány álláspontja, sőt egyesek felfogása szerint a neurózisok keletkezésénél a szekszuálitás a legfontosabb tényező.

Azért ebben a fejezetben a pszichiátriának azokkal a kutatási eredményeivel foglalkozunk, melyek a nemi élettel való összefüggést bizonyítják. Mindig arra fogunk ügyelni, hol és hogyan járul a szekszuális bűnözés a pszichikai zavarhoz. A későbbi fejezetekben foglalkozunk aztán a sadizmussal, mazochizmussal, fétisizmussal és a kontrér

nemi érzéssel (homoszekszuálitással), úgy biológiai, mint lélektani szempontból.

1. Hyperesthesia sexualis, nemi túlérzékenység. Robert Müller szerint az állatok, elsősorban a háziállatok pontos megfigyelése azt mutatta, hogy a nemi ösztön abnormitásaira nemcsak az ember tehet szert és hogy ezek nem csupán az emberi kultúra befolyására jöhetnek létre. „A jövőben alaposabban meg kell majd vizsgálnunk az állatok nemi ösztönének e szokatlan megnyilvánulásait, mert kétségtelen, hogy sok nemi különösségnek a gyökere az állatvilágban keresendő s így abban a helyzetben leszünk, hogy a nemi élet jelenségeit helyesebben ítéljük meg.” (R. Müller.)

Így a nemi ösztön szokatlan fokozódása, melyből a szadisztikus ösztön is ered, ismeretes az állatvilágban, különösen egyes háziállatoknál. Itt is az idegrendszer nagyfokú ingerlékenysége az alapja. Különösen kancáknál figyelték meg. Müller írja, hogy bölények az ivarzás idejében izgatottságukban erős fákat is kitúrnak a földből, hogy az oly nyugodt elefánt ivarzás idején csekélységek miatt is dühbe gurul, hogy a tyúkfélék nemi dühükben sokszor még az embert is megtámadják, hogy himkanári madarak ilyen esetben széttépik a fészket, szétszórják a tojásokat, sőt megölik a nőstényeket, úgyhogy megnyugtatósnak két nőstényt kell nekik adni. Lombroso szerint egy kenguru nemi dühében megölte a nőstényét és kicsinyeit; egy nimfomániás, de félnék angoramacska, ha viselő volt, a kölykeit harapdálta, melyekhez különben gyengéd volt. Teheneknél és kancáknál is figyelték meg gyilkos ösztönöket az ivarzás idején és még azután is.

Erőszakosságok is előfordulnak az állatoknál. Lohmer szerint például a pulyka tyúkokat, kacsá-

kat, libákat is meghág, ha a saját tyúkjá költ vagy nem engedi magára. Ez gyakran életébe kerül a meghágott kis nőtény állatnak. Robert Müller szerint a domesztikáció az oka annak, hogy az állatoknál nemi eltérések keletkeznek és pedig azért, mert ez fokozza az idegrendszer ingerlékenységét.

Krafft-Ebing ilyen ingerlékenységből vezeti le a nemi ösztön hyperesthesiáját az embernél. A századokon át történt nevelés, illetve tenyésztés gyümölcének mondja. Amellett ne felejtsük el, hogy az ember határozottan öröklött valamit az állatvilágból is.

A túlingerült ösztön tehát erősen fölfokozódik és az ágybéli nemi központ minden, még nemileg közömbös ingerre is reagál. Az ilyen állapotok megmaradhatnak a fiziológiai területen, de átmenetet mutathatnak a pathologikusba; lehetnek múlóak vagy időszakosak. A nemileg túlingerelt egyén folyton szekszuális képzetekkel foglalkozik, nem tudja fékezni a gondolatait. Képzületében minden valamirevaló nőt meztelennek lát. Képzületében levetközteti, fölemeli a szoknyáját (pl. a villamoson szembenülő hölgyét), vagy a legsűrűbb ruházat alatt is látni véli a melleket, hasat, nemi részeket stb. A túlérzékeny egyénnél ez a képzelődés a nő megpillantására villámgyorsasággal megy végbe.

Krafft-Ebing szerint a szellemileg egészséges s alkohol, stb. által józanságától meg nem fosztott embernél a nemi ösztön sohase érhet el olyan fokot, hogy az kizárná az erkölcsi ellenképzetek lehetőségét. „Epizodikusán a túlérzékeny ösztön elérhet olyan magasságot, hogy megzavarja az öntudatot s ellenállhatatlan kényszer következtében bekövetkezik a nemi erőszak”. Az ilyen állapotok még nincsenek eléggé kikutatva, de törvényszéki orvostani szempontból nagyon fontosak. Annyi

azonban bizonyos, hogy az ellenállhatatlan hiperszekszuálítás ilyen esetei csakis az öröklékenyen terhelteknél fordulnak elő. A sexuális hyperesthesia tehát a degeneráltság jele. Hogy ez a jelenség mint szerzett, epizodikus állapot a nem terhelt embernél is előfordul-e, azt még ki kell kutatni. Ez a fokozott nemi ösztön ritkán áll elő külső ingerlés útján, többnyire az agykéreg funkcionális (hysterismus, stb.) vagy organikus (dementia, stb.) betegségének következménye.

Az embernél a túlfeszített munka fokozza az idegfeszültséget. A mi nemzedékünk sokkal intenzívebben dolgozik, mint apáink vagy nagyapáink nemzedéke. A szociális és gazdasági verseny irama megkettőzi a megerőltetést. Így a régebbi korok élvezeti öröme erősen megzavarodik. Az élvezeti öröm helyébe lép az élvezetvágy. Elítéljük ugyan, de meg kell vallanunk, hogy ez a jelen évtizedek terméke. A megerőltetett munka után csak erősebb idegingerekre áll be a fölüdülés. A varieték és kabarék ezért vonzzák annyira a nagy tömegeket, sőt a szellemileg érettebb osztályokat is. A felüdülést nem annyira a szellemi, mint inkább az érzéki élvezetekben találják. Így jön létre az általános élvezetvágy, mely korunkat jellemzi.

Így jön létre a mostani nemzedék erősebb idegingerlékenységéből az általános, még fiziológiai hiperszekszuálítás, mely, sajnos, kedvező talaja egy sor szekszuális deliktumnak. Az ideges ingerlékenység a primer, az érzéki élvezetvágy a szekunder jelenség. A nagyvárosban minden ennek a szolgálatában áll: a kirakatok, a nyilvános helyek, a női öltözet, az olvasmányok, stb. Általában a nemi élvezetet tekintik az érzéki élvezet csúcspontjának. Mint Bloch kiemeli, túl sok húst és túl sok alkoholt fogyasztunk. „Das Geschlechtsleben

in England” című munkájában rámutat, milyen végzetes befolyással van az életmód a szekszuálításra. Különösen a nap késői részére eső nagy étkezések fokozzák hatalmasan a nemi vágyat.

A szekszuális kényszerképzetekről dr. L. Löwenfeld ír részletesen (Zeitschrift f. Sex. Wiss. I. 280.). Az obszcén tartalmú kényszerképzetek többnyire nemi élmények reprodukciói, koitusfolyamatok, női testalkatok elképzelése, különösen a nemi részeké, játszanak főszerepet. A hasonlósági elv alapján gyakran igen különös asszociációk állnak elő. Löwenfeld egy páciensének azonnal a női vaginára kellett gondolnia, amint kulcsot dugott a zárba, ha híd alatt ment el, akkor azt képzelte, hogy egy nő szoknyája alá néz; cylinder megpillantására erekcióra gondolt, stb. Kaan említ egy 26 éves hivatalnokot, aki gynakophobiában szenvedett s amellet különféle szekszuális kényszerképzetek bántották. „A legártatlanabb szavaknál is kényszerűen szekszuális viszonyokra kell gondolnia és azon tanakodnia, vajjon lesz-e elég ellenálló ereje a kísértéssel szemben. Egy mágnespátkó ága a meztelen női comb képét ébresztette föl benne. Ha egy hölgygel való társalgás közben a szűk nadrág a genitáliái létezésére emlékezteti, akkor rögtön azon tanakodik, milyenek lehetnek ennek a hölgynek a genitáliái?

Ilyen obszcén kényszerképzetek főleg olyan személyeket lepnek meg, akik szekszuális túlérzékenységben szenvednek, tehát első sorban mindkét nemű maszturbánsokat. Ha ezenfelül a páciens még valami perverzióban is szenved, akkor ez természetesen a kényszerképzetek tartalmában is megmutatkozik. Szadistáknak szadisztikus és urningoknak homoszekszuális kényszerképzeteik vannak. A kényszerképzetek tartalma és a páciens

nemi élete közötti összefüggést sokszor hipnózis útján is ki lehet mutatni, így különösen sadistáknál és mazochistáknál. Amellett Freud szerint itt háttérbe szorított tudatalatti képzetek is szerepelhetnek. Lelki traumából is eredhet szekszuális kényszerképzet. Löwenfeldnek egy páciensét, egy 20 éves leányt (virgo), az ijesztett meg, hogy mikor belépett egy fiatalember szobájába, akit ki kellett szolgálnia, ezt meztelenül és erigált hímveszővel pillantotta meg s csak nehezen tudott védekezni a tolakódásaitól. „A történetekre való emlékezés kényszerűen üldözte a páciensét s nemsokára maszturbációhoz vezetett”. Az ilyen esetek nem ritkák. Ebből látható, milyen következményei lehetnek a büntethető erkölcstelen merényleteknek (exhibíció, nemi erőszak, stb.).

A sexuális képességre vonatkozó kényszerfélelmek többnyire férfiaknál lépnek fel, akiknek a potenciája valóban megcsökkent, de érintetlen potenciájúaknál is. Fiaskó a koitusnál, kétségek és tanakodások szintén közreműködnek itt. A házasságban megtörténik, hogy férfiaknál impotencia áll be a feleséggel szemben, míg más nőkkel szemben megmarad a potencia.

Kräpelin foglalkozik az elpirulástól való kényszerfélelemmel (erythrophobia). „A betegek rendkívül könnyen pirulnak és ez olyan zavarba hozza őket, mely még jobban fokozza a bajukat. Ha valaki a szobába lép, ha néven szólítják őket, máris elpirulnak. Ehhez kapcsolódik az a félelem, hogy a pirulásukról mások azt gondolják, hogy elkövettek valamit, erkölcsi vétséget, tolvajlást stb. vagy hogy általában nem tiszta a lelkiismeretük. A környezettel való érintkezés bizonytalansága emiatt nem ritkán az emberkerülésig és életuntságig fokozó-

dik. Sötétben vagy közeli ismerősökkel való érintkezésnél a pirulás elmarad”.

Nemi területen is fellépnek kényszerfélelmek.

„Az ezektől való iszony gyakran meghiúsítja a nemi aktust. Fiatal menyasszonyoknál az a beteges aggodalom, hogy a férfit nem tudják majd boldoggá tenni, nem tudják eléggé szeretni, gyakran a házasságról való lemondásra késztet. Meg kell itt említeni azt a kényszerű féltékenységet is, mely a beteget arra viszi, hogy meggyőződése ellenére mind újabb biztosítékokat keressen felesége hűségére. A féltékenységi örülettel szemben itt a beteg nem az asszony hűtlenségét kívánja, hanem a megbízhatóságát akarja bizonyítani, hogy kínzó kétségét mindig újból eloszlassa”.

2. Szatiriázis és nimfománia. A szekszuális túlérzékenység beteges állapotát a férfinél szatiriázisnak, a nőnél nimfomániának nevezik. Előbbi ritkább, az utóbbi gyakoribb, különösen a klimaktériumban, sőt aggkorban is. „Itt a lényeg a szekszuális szféra túlérzékenysége. A fantázia csak szekszuális képekkel foglalkozik, az érzéki csalódásokig és igazi hallucinatorius delíriumig. A képzetek és appercepciók kéjes hangsúlyozása nagyon felfokozott. Többnyire a genitáliák is állandó duzzadásban vannak. A szatiriázisban szenvedő férfi minden áron koitusra törekszik; *faut de mieux* onanizál vagy sodomál. A nimfomániákus nő exhibícióval vagy kacér mozdulatokkal igyekszik férfiakat fogni, ilyenek láttára nagy szekszuális izgalomba jön, melyet *imitatio koitussal* vagy masturbációval elégít ki. A szekszuális túlérzékenység nem mindig az ösztön kielégítésére irányuló módon nyilvánul. Főleg nőknél klinikai egyenértékeknek kell vennünk: a hajlamot a kacérságra, férfitársaság keresését, más nők szekszuális gyanúsítását, szépítő-

szerek tömeges használatát, házassági és egyéb botrányok folytonos feltalálását. Az orvossal szemben a nő folyton érinti a szekszuális szférát, terhességről beszél, ginekológiai vizsgálatok szükségességéről, nehéz vizelést szimulál, a szükséges vizsgálatnál minél többet árul el a bájaiból. Határozottan klinikai ekvivalens még a vallásos rajongás”. (Krafft-Ebing.)

Szatiriázis (a mitológai kecskelábú kéjencei után így nevezve) és nimfománia nem perverzítások (Moll), hanem beteges állapotok. A szatiriázis betegségi okai magukban a genitáliákban vannak; a betegek nem öröklékenyen terheltek vagy degeneráltak. Túlzott onánia az idegrendszer beteges hajlama mellett szatiriázishoz vezethet. Kantharidák fogyasztása átmenetileg szintén előidézheti. Szatiriázis és nimfománia mint morális vagy fizikai sokkok következménye is felléphetnek, egy esetben (Chaufart) mint a nyakra-esés következménye lépett fel. Tüdővész és alkoholizmus is szerepet játszhatnak. Forel és Schrenck-Notzing hipnotikus úton javították, illetve gyógyították a szatiriázist, illetőleg az alapul szolgáló onániát.

Egy 70 éves aggastyán egy fiatal leányt vett feleségül, akivel 24 óra alatt 10, 15, sőt 20-szor végezte el a nemi aktust. Ez az állapot három hónapig tartott.

A női nem nimfomániájánál is csillapíthatatlan a vágy a nemi élvezet után. Egy hölgy, aki akármilyen férfi megpillantására heves nemi izgalomba jött, hogy önmagától megvédje magát, a kellő pillanatban mindig bezárkózott, amíg meg nem nyugodott. Végre mindenkinek átengedte magát, de nem talált kielégülést, amíg a tébolydába került (Magnan). – öt gyermek anyja nemi vágya miatti kétségbeesésében öngyilkosságot kísérelt meg s

mikor ez nem sikerült, tébolydába ment, melyet nem mert többé elhagyni. Egy nimfomániás nő klitorisának operatív kiirtásakor polluciót kapott (Mantegazza), egy prostituált hegyes kondyloknek a genitáliáiról való operatív eltávolításakor kéj érzetet kapott. Egy hölgy a speculum bevezetésekor, a fájdalom elmúlása után, boldog kéjes elragadtatásba merült (Réti). Egy ismert berlini énekesnő hasonló kéjes szándékból tejüvegből való fürdőspeculumot alkalmazott. Egy, a legjobb társaságból való berlini hölgy étkezéseknél az asztalkendő védelme alatt férfiszoszédjának nemi részeihez nyúlt (Merzbach). Tüdővészesek nem ritkán még a haláluk előtti estén kétszer-háromszor is elvégzik a coitust.

Tarnovsky kétségbevonja, hogy a szatiriázis önálló pszichózis volna. Inkább cerebrális folyamatok betegesen fokozott izgalmáról van szó és a pszichikai folyamatok általános meggyorsulásáról.

Egy utazó Triestből Wienbe utazva, Brucknál elhagyta a vonatot, a városon át egy közeli faluba ment s itt egy magánosan élő 70 éves öregasszonyon erőszakos kísérletet követett el. A férfi 45 éves volt, házas, egy gyermek apja. 14. évétől kezdve onanizált, 17 éves korában érintkezett először nővel. Azt állította, hogy vágyódott egy nő után, június közepétől július 7-ig (a tett napjáig) nem érintkezett nemileg; a vasúti kocsi forrósága, a vasút lármája megzavarta, nem bírta tovább a nemi izgalmat. Erre kiszállott, szemei előtt köd volt; így került a városból a faluba, ahol meglátta az asszonyt s nemi részét lemeztelenítve, átölelte. (Krafft-Ebing.)

A nimfomania felléphet mint a valóságos pszichózis epizodikus szimptomája is, mint paralízisnél vagy szenilis demenciánál; továbbá mint

delíriumtól kísért roham, olykor halálos kimenetellel; végül, mint nimfománia degeneratív alapon, hirtelen és átmenetileg, vagy az egész életre; ez utóbbi a legnehezebb alakja.

A nimfománia házasságtörésekhez, prostitúcióhoz, incestushoz, gyermekeken elkövetett erkölcsi vétségekhez, stb. vezet.

Egy 22 éves leány a saját apját igyekezett koi-tusra csábítani; egy fiatal anya kéjelgésből a saját 12 éves leányát szüztelenítette meg az ujjának bevezetésével a hüvelybe. Egy 8 éves leányka már negyedik éve adta át magát nemileg 6-12 éves fiuknak és kijelentette, hogy ő ezt nem tudja nélkülözni. A nimfománia könnyebb esetei Forel, Moll, stb. szerint hipnózissal gyógyíthatók, nehéz esetekben az orvos tehetetlen.

Forel említ egy csinos, rendkívül erotikus leányt, aki derék férfihez ment feleségül, de ez nemileg nem elégítette ki s ezért vele szemben hideg maradt. Férjének egy barátjával szökött meg, aki teljesen kielégítette. Mikor kedvesével bálba ment s egy meglehetősen csúnya férfivel táncolt, aki közben véletlenül a lábára lépett, ettől nagyon intenzív orgazmust érzett, amely majdnem az eszét vette el.

Egy túlérzékeny férfi nagyon szép és derék nőt vett feleségül. Bensően szerette az asszonyt, élénk nemi érintkezést folytatott vele s mégis sokszor volt hozzá hűtlen. Kétségbeesésében Forelhez ment, hogy hipnotikus kezeléssel enyhítse boldogtalan poligám ösztönét, mely annyira kínozza. – Egy 22 éves csinos, gazdag lény intenzív szekszuális ingerlékenysége miatt nem tudott tartózkodni a maszturbációtól. Amellett férfikkal szemben olyan válogatós volt, hogy nem tudta magát házasságra elhatározni és inkább az onaniánál maradt.

A szekszuális satírnak nimfomániákus nővel való látszólag célszerű házasságáról Forel nagyon lebeszél. Az ilyen házasságból való gyermekeknél a már a szülőknél fokozott nemi ösztön annyira túlfokozódhatik, hogy a lányokból prostituáltak lesznek, a fiúk már gyermekkorukban paradoxan hyperästetikusak és gyakran fegyházba kerülnek (Forel).

Näcke a Neur. Zentralblattban (1909. No. 5.) értesít négy kasztrálásról, melyeket a túlságos libidó gyógyítására végeztek. Egy 25 éves epileptikus leány határozott nimfomániában szenvedett, törvénytelen gyermekei epileptikusok és hülyék voltak. Miután azt akarta, hogy az intézetből elbocsássák, a saját és a hatóságok beleegyezésével egy ginekológus kasztrálta. Fél év óta megkeresi a kenyerét és állapotával meg van elégedve. – A második eset egy 36 éves gyengeelméjű leányra vonatkozik, két törvénytelen gyermekkel. Miután az intézetből távozni akart, mindenki beleegyezésével őt is kasztrálták. – Pszichikailag abnormis férfi, 31 éves, állatkíznzó, hazug, betegesen fokozott libidó (szatiriázis), delírium tremensben megbetegedett, a büntetőtörvénykönyvvel többször összeütközésbe került (hamisítás, sikkasztás, csalás, tolvajlás), végül kiskorúakkal elkövetett erkölcstelen cselekmények miatt megfigyelés céljából a menhelyre került. Miután a szatiriázis nem akart javulni, maga kérte a herélést, melyet az érdekeltek beleegyezésével végre is hajtottak rajta. A szatiriázis eltűnt és szekszuális vétket többé nem követett el, de újból lopott. Ugyanígy követelte a kasztrációt egy túlságos libidóban szenvedő homoszekszuális ember, aki kiskorúakkal elkövetett erkölcstelen cselekmények miatt ismételten ült fegyházban és tébolydában is volt s most már ön-

heréléssel fenyegetődött. Az operáció után azt állította, hogy régebbi abnormitásától megszabadult. – Näcke azt a megjegyzést fűzi ehhez a közléshez, hogy ezekben az esetekben az illetőket könnyű volt a javasolt operációra rábeszélni, miután megvilágították előttük, hogy a potencia coeundi azért megmarad s csak a nemzőképességüket veszítik el. A férfnál az igazi szaporodási ösztön amúgy is ritka. A nőnél gyakrabban jelentkezik „a gyermek utáni kiáltás”. A hozzátartozók és a hatóságok beleegyezését is – Amerikában – könnyű volt elérni. Näcke csak a homoszekszuálisok tartós gyógyulásában kételkedik; azonban a homoszekszuális hajlam legalább az érzékiségéből veszít. Indiana államban érvényben van egy kasztrációs törvény, melynek értelmében bűnözőket, hülyéket, nemi erőszakot elkövetőket szakértők véleménye alapján kötelezően kasztrálnak.

3. Erotomania. A libidó sexuális hyperästhetikus megnyilvánulásaihoz számítja Merzbach az erotomániát, „a vágyat, hogy valaki szerelmes legyen”; Feré szerint ez plátói alakja a beteges szerelemnek minden fizikai-nemi vágy nélkül, olykor a hisztéria mellék jelensége. „Az erotomániánál a szerelem székhelye a fej. Az erotomániákus a maga képzelődésének játékszere és ami legfontosabb, szerelmi dühe irányulhat úgy élőlényekre, mint élettelen tárgyakra” (Esquirol, 1838.). Az erotomániákusok egészen a szerelmieknek élnek, csak ideáljuknak akarnak tetszeni, miközben könnyen önimadásba esnek, (nárcizmus H. Ellissnél). Az erotomiákus düh étvágytalansággal és álmatlansággal jár, sőt öngyilkossággal és másnak megölésével ennek kívánságára. A betegek többnyire leányok. Merzbachnak egy 30 éves hölgypáciensét 18 éves korában olyan állapot fogta

el, hogy minden gondolata csakis a szekszuális szférára irányult. Először masturbált, később abba hagyta. A legjobb orvosi kezelés se tudta megsza- badítani „genitalis érzésétől”, ahogyan ő nevezte. „Úgy érezte a genitáliáit, mint a szívbeteg a szívét és szilárdan hitte, hogy egy férfival való érintkezés már az első éjszaka után biztosan meggyógyítaná. Ez annyira rögeszméjévé vált, hogy minden alkal- mat felhasznál ismerősök segítségével megismerni azt a férfit, aki a férje és megmentője lehetne. Erőteljes, kissé korpulens leány, neuropathikus szemekkel, fokozott reflexekkel, a kezek reszke- tésével és szomorú sorsa miatt hajlamos a sírásra”

Garnier írja, hogy egy erotomániakus férfi fe- nyegető levelekkel árasztott el egy ismert politi- kust, mert ez rejtegeti előle a leányát, akit ő sze- ret. Az elfogott fiatalember nem akarta elhinni, hogy a politikusnak egyáltalán nem is volt leánya. Tarnovsky szerint az ilyen egyének neuraszténiku- sok és hisztérikusok. Ha szerelmük tárgyával há- zasságot köthetnek is, tartós nemi közösségre többnyire képtelenek. Az erotomániából könnyen üldözési és nagyzási mánia lehet delíriummal.

Erotomania hisztérikus alapon könnyen a köz- illem megsértésére, prostitúcióra, házibéke meg- zavarására, stb. vezethet. Egy 38 éves kisasszony erotikus örületében azzal vádolta tiszteletreméltó öreg apját, hogy hozzá és a nővéréhez beeresztett egy urat, aki mindkettőjükkel visszaélt. Állítólagos csábítójára fegyverrel leselkedett; tébolydába vit- ték. Egy másik leány ugyanígy azt állította, hogy teherbe ejtették. Egy feleség a féltékenység örü- letében meg akarta gyilkolni a férjét. Egy leány alaptalanul állította önmagáról, hogy gyermeket szült és elpusztította.

III.

Bűnözés szadisztikus alapon.

(Első rész.)

Felosztás. – A kegyetlenkedés. – Okai. – Szekszuális szadizmus. – Szadizmus az állatvilágban. – A néprajzban. – Pszichológiája. – Szadizmus a nőknél.

A normális szekszuális ösztön irányának négy eltérést különböztetjük meg, melyek részben fiziológiai, de nagyrészt patológiai területen mozognak. Ezek az eltérések a szadizmus, a mazochizmus, a fétisizmus és homoszekszuálitás. Az alábbiakból ki fog derülni, hogy a legtöbb szekszuális deliktum ezek egyikére vagy néha többre is visszavezethető. A legnagyobb szerepe van a szadizmusnak, mert ennek talaján nőnek ki éppen a segítségesebb bűnök, míg a többinél csak néhány deliktum jön figyelembe.

A kegyetlenség alapvonása az emberi természetnek. Úgy kell ezt felfogni, mint valami fiziológiai és pszichológiai kísérőjelenségét az egyik emberi ős-ösztönnek, a hatalmas és ősi állapotában mértéktelen önfentartási ösztönnek. A tudomány egyelőre nem képes az állati ősöktől örökölt kegyetlenségnek valami mélyenjáró kóroktanát adni. A civilizáció megszelídítette a kultúrember kegyetlenségét. De jól megnyilvánul ez a kegyetlenség a gyermeknél, melyet joggal hasonlítanak a vademberhez.

Schopenhauer szerint az ember kegyetlenségének oka az a törekvés, hogy a saját földi létének kínján könnyítsen avval, hogy másoknak fájdalmat okoz.

Más pszichológusok véleménye szerint a kegyetlenség abból az élvezetből magyarázandó, amivel a hatalom és uralom tudata szolgál az elnyomott lény fölött. Például ez az álláspontja Bain angol pszichológusnak.

Fejlődésstanilag föl kell tennünk, hogy az állat és az ősember létért való küzdelmében szükség volt a kegyetlen, brutális cselekvésre és hogy talán már az állatoknál is, de még inkább az embernél föllépett a kegyetlenség szubjektív érzése, mely aztán a fejlődés folyamán mind jobban finomult.

A hatalomnak erre a tudatára és a mások szenvedésében való ilyen gyönyörködtetésre vezették vissza joggal sok embernek a pályaválasztását, így lesz a kegyetlen emberből tanító, pap, orvos, hivatalnok. Nem is kétséges, hogy a büntetés keletkezése és még inkább a kifejlődése a hatalomtudatból és a mások szenvedésében való gyönyörködésből magyarázható. Sokaknál ez az érzés az altudatban működik és csak később lesz tudatossá. A bírónál és ügyésznél nem egyszer dolgozik ilyen érzés. Az igazi pszichológus nem is vonja kétségbe, hogy a döntést sokszor befolyásolja ilyen érzés. Ezért megálló a nép véleménye is, hogy az ítélet, a büntetés mértéke attól is függhet, hogy a bíró hogyan aludt, mit álmodott, jól emésztett-e és a felesége jól bánt-e vele. A végrehajtó rendőri közegeknél olykor szintén ki van fejlődve a hatalomnak ez a tudata. Ez nem is csodálatos, mert ezek az emberek többnyire a nép köréből kerülnek ki, ahol az ősi emberi ke-

gyetlenkedési ösztönt még nem szelídítette meg a műveltség. Gyanúsítottak olykor azt állítják, hogy a rendőrök valótlan vallomásokat csikartak ki belőlük. Egy fiú a bírói kihallgatás alkalmával azt állította, hogy a rendőr porolópálcával fenyegetve kényszerítette arra, hogy a tolvajlást ismerje el. Noha a rendőr tagadta a fenyegetést, a vizsgálat kiderítette, hogy az őrszobában valóban volt egy porolópálca, melyet egy más ügyben bűnjelnek foglaltak le. Mint később megállapították, nem a fiú volt a tolvaj. Hogy hivatali hatalommal való visszaélések szadisztikus okokból előfordulhatnak, azt kétségtelennek tartom. Sok fiatalember szintén szadisztikus hajlamból megy privátdetektívnek. Egy fegyházra ítélt szélhámos azt mondta nekem egyszer, hogy ha jól fizetett állása volna, akkor szabadulhatna a büntetéstől. Arra a kérdésemre, vajjon egyáltalán tud-e hasznos munkát végezni és milyen foglalkozást szeretne, őszintén azt válaszolta: szeretne magándetektív lenni valami nagy áruházban, mindenütt ott lenne a szeme-füle, tőle ugyan nem menekülne egy tolvaj se. Amellett ő maga is ügyes szélhámos volt.

A törvényszéki tárgyalótermek hallgatóságánál is ott van a szadizmus többé vagy kevésbé látens állapotban. A régebbi nyilvános kivégzések, csakúgy, mint a gladiátori küzdelmek és még ma is a bikaviadalok, egészen bizonyosan a nép szadizmusából táplálkoztak. A lincselés, mint igazságszolgáltatás szintén szadisztikus ösztönökre vezethető vissza. A fenyítő-intézetek tisztviselőit is nem ritkán befolyásolják ezek az ösztönök. Nem csoda, ha ezeknél az ilyen, eleinte csak lappangó ösztönök tudatosakká lesznek, mert a foglyok függő volta nagyon is nagy.

Hogy a tanítói hivatás nagy hatalmi tudatot

és a kínzásban való gyönyörködést válthat ki, azt később majd részletesen tárgyaljuk. Az orvos is kerülhet olyan helyzetbe, hogy ilyen ösztönök ébrednek benne. A páciensre való nagy befolyása mértéktelen hatalmi tudatot válthat ki belőle. Az orvos, aki oly sok embert lát szenvedni, könnyen kerül abba a veszélybe, hogy kifejlődik benne a szadisztikus ösztön. Sok lány és asszony azért megy betegápolónak, mert a betegek fájdalmai és kínjai kellemes érzéseket váltanak ki náluk.

Itt már világosan megnyilvánul a tisztán szekszuális jelleg is. Azt a törekvést, hogy a közügyet szolgálják, sok nőnél már magában is egyenértéke az elfojtott szekszuálitásnak. Éhez járulhat még a nem ritka vágy: férfiakat meztelenül látni, amiben különben nem lehetne részük. Egy betegápolónő, aki résztvett a német-francia háborúban, tisztán szekszuális okokból választotta ezt a hivatást. Évek óta masturbált. Az első csata előtti napon majdnem magánkívül volt a nemi izgalomtól. Mint később maga megvallotta, éppen az erőteljesebb tisztek és katonák megpillantásakor mindig arra kellett gondolnia, vajjon milyenek lennének ezek sebesülten és szétroncsolva. Sőt az a titkos vágya volt, bárcsak éppen ezek kerülnének a kezei közé súlyosan megsebesülve. Csak akkor nyugodott meg, mikor a csatateréről behozták az első sebesülteket és ő megkezdhette munkáját.

Mindezeknél a hivatásoknál jó bepillantást nyerünk arra, hogyan válthatja ki a miliő a szadisztikus hajlamokat, ha ugyan nem veleszületett látens ösztönök kiváltódásáról van szó.

Abban, hogy az emberek oly szívesen nézik a lóversenyeket, birkózásokat és boxolásokat, valamint a vadászati szenvedélyben is jó adag sza-

dizmus van. Az igazi vadorzó is a szadizmus útján jut a bűnözéshez. Az autóvezetőt is, aki rohanó autójának hatalmát érzi, ez vezeti a közlekedési szabályok áthágására és erőszakosságokra.

A drámai tragikum fogalmához is, mely Aristoteles szerint félelmet és részvétet vált ki belőlünk, hozzátartozik a kegyetlenség és a megalázkodás szükséglete. A félelem, hogy a hős sorsa a miénk is lehetne, kiváltja a mazochisztikus megalázkodási érzést, a hős szenvedéseinek a látása pedig a részvéttel együtt a kegyetlenkedési ösztönt is.

Szadizmus és mazochizmus amúgy is képviselve vannak a kultúréletben. Az a becsvágyó ember, aki mindenáron ismertté akarja tenni a nevét, aki a maga eszméit rá akarja oktrojálni korára, szadisztikus természetű. Így a világhódító Napoleon Bonaparte is szadista volt és mint ilyen, egy nyomorúságos mazochista korszakkal állott szemben. Herostratos, aki azért gyújtotta föl az ephesuszi templomot, hogy nevét megörökítse, szadizmusból volt gyújtogató. Szadista sok olyan államférfi, aki nem tűr meg maga mellett egyenrangú tehetséget. Hogyan viselnék el az emberek a házasság intézményét, ha nem volna benne oly sok szadizmus és még több mazochizmus?

Így ismerjük föl, hogy úgy a természeti, mint a kultúrállapotban, lényegesen eltérő szellemi irányzatoknál (vallás, büntető igazságszolgáltatás, háborúskodás, politika, tragikai művészet) az emberiség a kegyetlenkedési ösztönök és a megalázkodás okozta kéj között ingadozik ide-oda. Azt lehet mondani: fájdalom okozása és fájdalom elviselése az emberiség két leghatalmasabb kultúrtényezője. Ha a fájdalom elviselése egyenlő

értékű a kéjjel, akkor a fájdalom okozása a forrása a kéjnek. Bloch is azt mondja: „A fájdalom elsőrangú kultúrtényező, előfeltétele és kísérő jelensége a kéjnek, az élet igenlésének. Ez a nagy gondolata a Nietzsche filozófiájának. A szerelem fájdalma csak különleges esete a nagy, mérhetetlen világfájdalomnak és a világgéjnek, mely a Schopenhauer nagyszerű leírásaiban annyira megkap bennünket és mindig egyik legfenségesebb tárgya volt a filozófusok és kultúrbúvárok szemlélődéseinek.” Ezek az érzések az embernél általános természetűek, kapcsolatuk a szekszuális energiákkal tehát nem föltűnő számunkra, mert mi ismerjük ezeknek az ösztönöknek kapcsolatát az ember legfinomabb lelki komplexumaival. A sadizmusnak és a mazochizmusnak ezt az alapját akarjuk itt behatóan tárgyalni.

Bloch a kegyetlenség fiziológiai gyökerének mondja azt „az élénk indulati megrázkódást”, mely a kegyetlen embert testileg és lelkileg elfogja a kegyetlenkedésnél és amely kellemes érzésekkel kapcsolatos, mint ezt marquis De Sade is hangsúlyozza. Általánosan ismert, hogy nagy és erős érzések rendkívüli módon felderítik az idegeket és ezért nagyon ingerlően hatnak a végző idegrendszerre. A fantázia segítségével létrehozott hatalmi érzéshez így járul hát a tisztán testi ingerület. A dolgot úgy kell elgondolni, hogy az ember az önfentartásból vagy önvédelemből végzett kegyetlen cselekvéseknél veszi először észre a kellemes érzést s aztán a fantázia segítségével keresi és erősíti ezeket.

Mint majd a következőkben, különösen a IV. fejezetben, részletesen és behatóan ki fogjuk mutatni, a kegyetlenség különféle kóroktani tényezői a nemi vonatkozásokban is igen fontos és lényeges szerepet játszhatnak és e szerepük oly jelentőség-teljessé is válhatik, hogy maga a nemi aktus is könnyen kapcsolódhatik kegyetlen cselekvésekkel.

„Hogy a kegyetlenség oly gyakran kapcsolódik nemi kéjjel, az egyrészt a kegyetlenség, másrészt kéj analóg érzései halmozódásának következménye, melynél a tisztán testi-érzéki emóciók mellett a pszichének is élénk szerepe van” (Bloch). A nemi szerelem kéjmámorában is megvannak a hatalmi érzés, illetve a megalázkodási szükséglet, a kedélymegrázkódás, a fantáziatévékenység tényezői.

Bloch szerint a szadizmus, vagyis a szükséglet, a szeretett félnek testi és lelki fájdalmat okozni: nem egyéb, mint egy fiziológiai jelenségnek pusztá fokozása. „Végeredményben a „szadizmus” csupán utánzása a koitus néhány testi kísérő jelenségének, csak tudatos reflexe organikus mozgásoknak és testi változásoknak”.

Ide tartoznak az ismert szimptómák, mint a fogcsikorgatás, a test vonaglásai, a vad szorítások, a kiabálás, a nyögés, a harapás, a kezek bevájása a társ meztelen testébe, a férfi kezének bevájása a nő vulvájába, amitől – mint majd látni fogjuk – nem messzire van a hüvely felszakítása. Friedrich S. Kraus szerint a délszlávoknál a nemi aktusnak ilyen szadisztikus kísérő jelenségei szinte hozzátartoznak a normális kivitelhez. Egy férj ismételten azt kívánta a feleségétől, hogy közvetlenül a déli étkezés után utcai toalettben s szmirnaszőnyegen engedje magát használni. Nyilván valami erőszakos nemi aktus képzete

dolgozott itt, ami a kéjt fokozta. Ezt az embert látens erőszakoskodónak lehetne nevezni. Féti-szisza hajlamok is szerepet játszhattak; toalettben lévő feleségében talán valami ismeretlen hölgyet látott, akit az utcán pillantott meg.

Mint ahogy a szadizmus, mint láttuk, biológiai-lag az állatvilágban gyökerezik, nem föltűnő, hogy még ma is megtaláljuk az állatvilágban. Robert Müller szerint az alsórendű állatoknál többnyire a nőstény követ el valamit a hím ellen. így a nőstény keresztes pók a párosodási aktus után leharapja a hím fejét. Hím békák gyakran oly hevesen járnak el a nemi aktusnál, hogy a nőstények elpusztulnak belé. Schrader szerint („Aus dem Liebesleben der Tiere”) a párosodás tartama is szokatlan a békáknál; így például a gyepi békánál négy-tíz napos, sőt egyszer hét hétig tartó szakadatlan párosodást figyeltek meg. De ezek az állatok más szempontból is érdekesekek. „Ha a szerelemre éhes legények nem találnak nőstényt a párosodáshoz, akkor válogatás nélkül átöletnek mindent, ami az útjukba kerül. Egészen természetes dolog, hogy egy másik hímet ölelnek át... A béka urak azonban gyakran oly kevéssé válogatósak a párosodás tárgyának megválasztásában, hogy a folyamat egyenesen perverziókra emlékeztet. Itt egy nagy vízi götte, amott egy hal a párosodás tárgya; amott megint egy vízben úszó dugó szolgál szükség-alanyul”. A rákok nemi aktus közben testrészeket tépnek le egymásról. A hím méh is azonnal meghal, amint a királynőt megtermékenyítette. A harapást, ami talán a partner nemi kipárolgásai észrevevő szaglásra vezethető vissza, a legalsóbbrangú állatoktól a legmagasabbrangúakig megtalálható. „Legismertebb a szerelmi harapás a madaraknál. Így a kakas a

döntő pillanatban mint valami őrző ragadja meg csőrével a tyúkot a nyaka fölött, úgy hogy majdnem mindig kirepül néhány toll. A kakasnak már azért is kell a „harapás” az inger teljes kiváltására, mert hímveszője aránylag tökéletlenül van kifejlődve. A csődör is harapdálja a kancát a párosodás előtt és alatt”.

Bloch joggal hangsúlyozza, hogy a szadizmus olyan antropológiai jelenség, mely nemcsak a mi ideges korunkat jellemzi. Így a szadizmus már a régi rablási házasságban mint „előkészítő cselekmény” mutatkozik. Egyes mai népeknél is (eszkimók, tasmániaiak stb.) vannak olyan házassági ceremóniák, hogy a menyasszonynak, noha belsőleg szívesen engedne, külsőleg a legerősebb ellentállást kell mutatnia a férfivel szemben, míg ez aztán erőszakkal jut célhoz.

Indiában mint népszokások fordulnak elő szadisztikus cselekmények és a szerelmi művészet tankönyveiben (Vatsyayana) bőven meg vannak magyarázva. A körmökkel való karmolást különösen kiemelik s e célra alkalmas tájaknak a hónaljot, a mellét, a nyakat, a hátat, a szeméremdombot és a combokat ajánlják. Továbbá megemlítik a harapást az összes fogakkal, a test korbacsolását, sebesítéseket ollóval és más éles eszközökkel, a hajráncigálást stb.

Miután a szekszuálításban a férfi képviseli az aktív, a nő a passzív szerepet, könnyen megérthetjük, hogy a szadizmus gyakoribb a férfínál, mint a nőnél. Azonban Merzbach arra emlékeztet, hogy a szadista a rendes életben nem okvetlenül kemény és kegyetlen jellemű. „Egész sor kitűnő férfit ismerünk, akik súlyos szadisztikus cselekményeket követnek el és akik a minden-

napi életben gyengéd és házias férjek, megbízható barátok s figyelmes és kedvelt lovagok.” Merzbach a következő megjegyzést fűzi éhez: „Az ember nemi élete külön lapra van fölírva és pedig annyira elkülönítve más tényezőktől, melyek az emberi életet meghatározzák, hogy a személyiségből csak a legritkább esetben lehet következtetni a nemi életre, különösen ennek beteges jelenségeire, hacsak nem olyan személyekről van szó, akiknél a szekszuális anomáliát úgyszólván a külső személyiségről le lehet olvasni”.

Szerzőnek ezek a fejtegetései nem egészen helyesek és legalább is félreérthetők. Ha Merzbach szadistái egyébként gyengéd jellemek, ez avval is magyarázható, hogy valami pszichikai mazochizmus van jelen náluk. Szadizmus és mazochizmus nagyon gyakran egyesülnek egy személyben. Én ismerek egy szekszuális mazochistát, aki a feleségével és gyermekeivel szemben tűrhetetlen zsarnok. Elsősorban is figyelembe kell vennünk a szadista egész pszichológiáját. Ő nem azért kegyetlen, hogy másoknak fájdalmat okozzon, hanem önmagának kéjt szerezzen. Kegyetlen, de nem brutalitásból, hanem nemi izgalmából, erotikus hajlamból, mely olykor igazi szerelem. Kiermann szerint a szadista sokszor sajnálja, hogy a másíknak fájdalmat okoz és azt kívánja, hogy a másik fél a fájdalmakat is szerelemnek érezze, mint ahogyan ezt a mazochista úgy is fogja föl. A szadisták a nemiségen kívül általában veleérzők. A Marquis de Sade jelleme is ilyen volt. A szekszuálitás az egész személyiséggel bensően összeszövődik, ezért is mondhatta Nietzsche találóan: „Egy ember nemiségének foka és minősége fölér szellemének végső csúcsáig”. Minden biológiai és pszichológiai törvény-

nek ellentmondana, ha egy ember nemiségéről nem lehetne következtetni az egyéniségére. Az ember első és utolsó sorban nemi lény abban az értelemben, hogy azt mondhatjuk: a nemi ösztön az ember! Merzbach tétele csak a következő változott formulázásban érvényes: Egy ember jelleméről és személyiségéről senki se mondhat megbízható és a valóságnak megfelelő ítéletet, ha nem nézett a nemisége mélyére. Éppen azért, mert ennek a titkai idegen szemek előtt eltakarva maradnak, nehéz egy embernek a legmélyebb belsejébe látni és őt... megismerni.

A szadizmus nőnél is föllép, különösen az olyannál, aki bájainak tudatában érzi a hatalmát a szerelemittas férfi fölött. Koitusnál sok nő végzi a már említett fájdalmas cselekményeket. Mint a férfi, ők is vágyaik és az inger fokozása céljából jutnak el ezekhez, úgy hogy kicsapongó nők és prostituáltak könnyen válnak kegyetlenekké a nemi aktusnál. Häassler is azt állítja („Beziehung des Sexualsystems zur Psyche”), hogy a terhesség, mely általában fokozza a nemi vágyat, szadisztikus cselekvésekre viszi rá a nőt. „Egy terhes nő a férje véérére vágyott, alvás közben tollkással többször megszúrta és aztán a vérét szívta. Úgy látszik, hogy a szadista nőknél a vérszívás általában különösen kéjes érzeteket vált ki, mint ez kiderül egy Krafft-Ebing által fölhozott esetből is. A vámpír-monda látszólag evvel a ténynyel függ össze”. Ismeretes, hogy Messalina és később Medici Katalin fiatal lányokat korbácsolattak, hogy ettől kéjes izgalomba jöjjenek. Bloch emlékeztet Baudelaire „Mademoiselle Bistouri”-jára, egy fiatal lányra, aki szívesen engedi át magát orvosoknak és orvosnövendékeknek, mert kéjes izgalomba hozzák olyan képzetek, hogy ezek

más személyeken fájdalmas operációkat végeznek.

Brantôme „Vie des dames galantes” c. munkájában említ egy nőt, aki, hogy uralkodói helyzetéből semmit se engedjen, a koitusnál sohasem feküdt alul. Merzbach azt mondja, hogy ez a női típus nem is olyan ritka. Egyesek ülő helyzetet foglalnak el, mert ez jobban kielégíti a bujaságukat, mások pedig szadisztikus bujálkodásból akarják maguk alatt érezni a férfit.

A szűkebb értelemben vett szadizmus biológiai okát az amerikai Kiermann, Lombrosora támaszkodva, az atavizmusban keresi, mely végeredményben a nemi kannibalizmusra vezethető vissza, ami az egysejtűek konjugációjánál a partner elnyelésében nyilvánul meg. Azonban ez a fölfogás alighanem túlzott. Robert Müller szerint a szadizmus biológiai oka valószínűleg a túlságos ingerlékenység, amit a nemi mirigyekben végbenemő szokatlanul erős belső kiválasztás vált ki. Müllernek ez a magyarázata a legegyszerűbb és legmeggyőzőbb.

Krafft-Ebing szerint a szadizmus a nemi életnek degeneráción alapuló eredeti anomáliája. Szerinte arról van szó, hogy lappangó lelki dispoziciókat ébresztenek föl olyan külső körülmények, melyek a normális ember számára jelentéktelenek. Szerinte tehát a szadisztikus érzés mindig veleszületett, ezt sohase lehet megszerezni, hanem csak kiváltani.

Kräpelin szerint minden nemi eltévelyedésnek csaknem mindig az onánia a kiinduló pontja. Míg egészséges gyermekek érettebb korban könnyen abbahagyják, a pszichopátnál olyan mélyen gyökerezik, hogy a nemi kielégítés természetes irányát egészen háttérbe szorítja.

Schrenck-Notzing szerint az anomáliák egy része veleszületett, másik része véletlenül szerzett, így néhány esetben egy vérző lánynak vagy egy megvert tanulótnak a látása összeesett a nézőnek egy abban a pillanatban erős nemi izgalmával és így kiváltotta a paerverziót.

Mi a Schrenck-Notzing közvetítő véleményét fogadjuk el. A legtöbb eset veleszületett, de vannak szerzettek is. Minthogy *minden* emberben vannak lappangó szadisztikus ösztönök, csak az erejüktől függ, hogy fölébreszthetők-e. De még a kiváltó gyenge külső esemény is, ha többször ismétlődik, egész életre fölébresztheti a lappangó szadizmust. Láttuk, hogy egyes foglalkozásoknál könnyen végbemehet az ilyen megszerzés. Csak szavakkal való játék, ha azt mondják, hogy a szadizmusnak mindig veleszületettnek kell lennie, mert csak valami meglévőt lehet fölébreszteni.

IV.

Bűnözés szadisztikus alapon.

(Második rész.)

A flagelláció. – Testi bántalmazások következményei a gyermekkorban. – Szadista gyermekverők, tanítók, nevelőnők. – Kegyetlen anyák. – Kegyetlenkedő szülők. – Szerelmi italok itatása szadisztikus alapon. – Masszázs és szadizmus. – Késszurkálás.

Nézzük most azokat a büntetendő cselekményeket, melyek élettanilag és lélektanilag szadisztikus aktusoknak mutatkozhatnak.

Legelterjedtebb az ostorozás, korbácsolás és verés nemi izgalom elérésének céljából. Itt olyan testi sértésről van szó, melynek az áldozat halála lehet a következménye, de lehet szó gondatlanságból okozott emberölésről is.

Bloch kitűnő kóroktanát adja a flagellációnak úgy az aktív, mint a passzív fél szempontjából. Éppen a flagellációnál egyesülnek a nemi érintkezés összes élettani szadisztikus kísérő jelenségei és mutatkoznak hatványozottan. A flagellánszon hatalmának tudata uralkodik. A verés aktusa idézi elő nála azt az élénk kedélyindulati megrázkódtatást, mely fokozza a vágyat és az élvezetet, a fájdalomokozás kielégíti azt a kegyetlenséget, melynek nemi

színezetét ismerjük. Ehhez járul még az ostorozott testrészt fokozatos elvörösödésének és színváltozásának megpillantása. A vörös szín általában izgatóan hat, nemileg is izgatóan. Így ismert dolog, hogy vörös posztó megpillantása szenvedélyes izgalomba hozza a bikákat és a pulykákat. A másodlagos nemi jellemvonások, mint például bizonyos páviánfajnak az ülepe és a kakas taréja, gyakran vörös színűek. Ernst Grosse úgy véli, („A művészet kezdetei” című munkájában), hogy a vörös színnek ez az ősi hatása összefüggésben van a vér vörös színével, mely magánál az embernél is heves kedélyindulatokat vált ki és amelynek a megpillantása őt is roppantul fölízgatja. Sőt állítólag vannak vad népek, melyek az ülepüket vörösre festik, amilyenek a páviánnál látják.

Maga az ostorozott is érezhet kéjes érzéseket, mert az ütések, minél közelebb érik a genitáliák táját, ezeket is fölízgatják és így tisztán lelki és reflex úton kiváltják a spinalis és a szimpatikus ejakulációs központok. „Eközben a fájdalomérzések jellege lassankint megváltozik s végül tiszta kéjérzetbe megy át, mely orgasmusig és ejakulációig fokozódhatik” (Bloch). Itt is nagy szerepe van a fantázia munkájának.

Mármost a flagellációnak nem kell mindig feltűnő mértéktelenségbe csapnia és a meztelen testre irányulnia. Mikor egy tanító a tanuló fedett testét veri bottal vagy vesszővel, ilyenkor a kegyetlenség épúgy kiválthatja a hatalmi tudatot, a kedélyizgalmat és a kielégülést, csak az elvörösödött meztelen testrészt látása marad el, amit azonban pótolhat a flagelláns fantáziája, melyet ilyenkor támogathatnak a megvert kiabálása és megszádulási kísérletei. Törvényszéki szempontból természetesen nagyon nehéz bizonyítani az ilyen bur-

kolt szadizmust, hacsak ki nem mutatható ugyanannál a tettesnél a fenyítési túlkapásnak több esete, különösen alaptalan fenyítések, esetleg egy és ugyanazon gyermekkel szemben.

Így tehát a testi fenyítés az ülepre alkalmazva, ahol a nemi szférát könnyen érintheti, gyermekek-nél a pubertás korában, de már rövidebbel azelőtt is, meggondolandó és veszélyes dolog. Hogy sok gyermeknél nem lehetett észrevenni nemi következményeket, az nem ellenbizonyíték. Természetesen nagyon sok függ a megvert gyermek pillanatnyi nemi állapotától. Ha ez az állapot a fenyítés pillanatában csak kicsit is izgatott, akkor a nemi szférával való összefüggés azonnal megteremtődhetik és a szegény áldozat hátrányára egész életén át megmaradhat. Kétségtelennek tekinthető, hogy ilyen „alkalmi okok” a fiatal ember még bizonytalan és cél nélküli szekszuális ösztönét, szadisztikus és mazochistikus színezetűvé tehetik. Ha egyesek azt állítják, hogy egy adag erőteljes verés átugorja azt a stádiumot, melyben a nemi szférával való összefüggés megteremtődhetnék, hát ezek egyszerűen tévednek. Ha mindjárt az erőteljes verés kezdetben nem vált is ki kéj érzetet, a kezdeti fájdalom csakhamar átmegy egy az egész hátsórészt valami puha-meleg gyapjútakaró módjára beburkoló melegérzetbe, ami kellemes érzés és most még megtalálhatja az összefüggést a nemi szférával. Megvert fiúk gyakran csodálkoznak azon, hogy erős fenyítés után kellemes meleg érzés támad az ülepükön és így néha új fenyítéshez igyekeznek jutni, mely aztán végül valóban megteremti a nemi összefüggést. Az ülepen való verés tehát mindenesetre veszéllyel járhat, noha már számtalan gyermeket vertek meg és vernek még ma is, akiknél hajlam hiányában nem kerül a do-

log sadismusra vagy mazochismusra. Hiszen nincs is szó arról, hogy az illetőből mindig tipikus sadista vagy mazochista lesz. Már az is elég, ha ilyen módon a nemi ösztön, mint ez bizonyosan gyakran történik, valami halvány, de az egész életen át megmaradó szadisztikus vagy mazochisztikus hajlamot kap.

Bloch áttekintést ad a szekszuális flagelláció gyakorlásáról a különböző népeknél, így a régi egyiptomiaknál és a Nílus mostani lakóinál (közmondás: „A bot úgy jött le, mint az Isten áldása”), a hinduknál, a régi parthusoknál, szíriaiaknál és scytháknál. A görögöknél és rómaiaknál is szekszuális jellege volt a flagellációnak és nyilvánosan gyakorolták népünnepélyeknél, mint például a lupercaliáknál.

A középkori kolostorokban végzett ostorozásoknak is sokszor nemi színezete volt. Ismeretesek a középkori flagelláns szekták és ostorozó búcsúk. Itt ismét megnyilatkozik a már említett összefüggés az erotikus és vallási elem között, amennyiben lelki ragályozással, vagyis a szuggeszció hatásával terjesztették a tömegek ostorozási hajlamát.

Azok között a modern európai országok között, melyekben a flagelláció nagyon el van terjedve, Anglia áll elől.

„Coopernek A vessző története című munkájából kiderül, hogy a vesszőnek egyetlen országban sincs annyi barátja, mint Angliában, ahol már az angolzászok erősen erotikus színezetű hajlamot mutattak az aktív és passzív flagellációra. Az angoloknak erre a „flagellomániájára” legjobb bizonyíték az a tény, hogy erotikus irodalmuk majdnem kizárólag flagellantisztikus s alig van erotikus írásuk valami flagelláns-jelenet leírása nélkül. Sőt, még a jobb szépirodalmi és tudományos munkáik-

ban is találkozunk ezzel a kedvenc hajlamukkal” (Bloch).

Az ostorozási hajlamnak különösen Angliában és Amerikában hódolnak. Itt külön klubok vannak, melyekbe csak feddhetetlen személyeket vesznek fel. A tagok valóban a jobb osztályokból kerülnek ki. Az ostorozásokat fehér glacé-keztükben végzik. Jelszavuk: „Becsület, hűség, hallgatóság, fenyítés”. Az ostorozás szadisztikus végcélját néha valami komoly ok miatt történő fenyítés látogatásával takarják el.

A szadista tanítónak és nevelőnek iskolapeldája Andreas Dippold nevű jogász házitanító, akit a bayreuthi esküdtszék Heinz Koch nevű tanítványának halálos bántalmazásáért nyolc évi fegyházra ítélt. Koch kereskedelmi tanácsos, mielőtt 1903 tavaszán elindult olaszországi útjára, Dippoldra bízta 14 és 10 éves két fiát. Dippold pofozta a fiúkat, egy vastag bottal ütötte a térdüket, combjukat, mellüket és fejüket, ahol éppen érte őket, többnyire éjszaka, miután a fiúkat felköltötte. Aztán azzal vádolta őket, hogy önfertőzést követtek el. Ez a vád jellemző a szadista gyermekverőkre. Az onánia fikciója emeli a saját kéjérzetüket. Olykor a fiúkat kezüknél és lábuknál fogva oda kötötte az ágy lábához, de néha asztalra fektette és addig verte őket, míg a bot összetört, Egyszer hét botot tört össze egy éjszaka folyamán. Néha mind a hárman egy ágyban aludtak, Dippold a közepén, állítólag azért, hogy az önfertőzésüket megakadályozza. Lapdázásnál a fiúk teljesen mezteleknek voltak, ugyanúgy Dippold is a közös fürdésnél. Ez a szadista olykor megölelte és megcsókolta a gyermekeket; fajtalanokodva nyúlt hozzájuk, néha oly hevesen, hogy véreztek. Sőt egyszer Dippold késsel akarta megszünni Heinzot. A fiúknak

„önvallomásokat” kellett leírniok, melyekben mindig fajtalankodással kellett magukat vádolniok. Azon a napon, mikor Heinz meghalt, korai fölkelésre és hideg fürdésre kényszerítette a nevelője, noha a fiú nagyon gyengének érezte magát és el is ájult. Dippold megrúgta és mind a két fiút tornázásra kényszerítette. Miután Heinz rosszul tornázott, a fivérének egy bottal kellett a kezét vernie. Heinz ismét elájult. Erre aztán Dippold ágyba dugta. A szakértők azt mondták Dippoldról, hogy erkölcsileg fogyatékos ugyan, de beszámítható.

De szadista tanítónők és nevelőnők is vannak, Merzbach közzéteszi egy mazochista rövidített, hiteles és általa eredetiben látott önvallomását. A szadista nevelőnő körülbelül 28 éves volt, magas-termetű, energikus arccal és ugyanilyen mozdulatokkal. Házitanítónő volt egy nagy birtokon, ahol az anya beteg volt és székben tolták. A két csinos leány 14 és 16 éves volt. A mi tudósítónk mint tizenhárom éves fiú, e két leány fivérénel volt látogatóban. Egy délelőtt hangos sírásra, kérésre, kiabálásra és verés-zajra lett figyelmes, ami a leányok tanulószobájából hallatszott. Benézett a kulcslyukon és látta, amint a 14 éves Erna a nagy asztalon feküdt, amint a kisasszony hátul fölemelte a szoknyáját s egy nádpálcával a meztelen ülepét verte. Az ebédnél Erna kisírt szemekkel jelent meg s nyugtalanul fészkelődött a székén; az ülés nehezeére esett, a fenyítés bizonyára nagyon nyomatékos volt. A vakációzó látogató aztán barátságot kötött Ernával, aki megvallotta neki, hogy a kisasszony őt, meg a 16 éves Elzát nagyon szereti verni, majdnem mindennap megveri őket a nádpálcával, vagy egy mogyorófavesszővel vagy egy nyírfavesszővel. Elzát is mindig az asztalra fek-

tette, fölemelte a szoknyáját és a meztelen ülepét verte. Ha a lányok panaszkodtak, akkor rosszat mondott róluk. Egyszer egy ilyen panaszkodás után a szőnyegporolóval kékre-zöldre verte őket. Elza csendesen viselkedett, Erna mindig védekezett egy kicsit. A vakációzó látogató majdnem minden este onanizált a pajtásával. Egy este rajtakapta őket a kisasszony. Ez betette maga mögött az ajtót. „Most egy adag verést kaptok s mától kezdve egy hétig minden lefekvés előtt kaptok a feneketekre”. A kisasszony botot hozott, a fiúkat egymás után a pamlag támlájára fektette, föl húzta az ingüket... más nem is volt rajtuk... s addig verte őket a nádpálcával, míg az ülepük el nem vörösödött. Mind a ketten túrték. „Hátulról úgy égett, mintha tűzön ültünk volna, de azért kéjes érzéseink voltak, éppen a verések tették ezt nagyon széppé, sokkal szebbé, mintha egyszerűen játszottunk, azért újból megtettük. És később úgy vettem észre, hogy a most már rendszeres fenytések alkalmával a kisasszony kezei mintegy véletlenül a lábaim közé tévedtek és ott időztek. így tehát örültünk a verésnek és mikor vége lett ennek a szép időnek, vágyódtunk a verés után”.

Jogi szempontból nem is fér hozzá kétség, hogy ez a szadista nő megfontolt és jogtalan bántalmazást alkalmazott legalább is a leányokkal, de valószínűleg a fiúkkal szemben is. Erősen visszaélt a fenytési joggal. Nem is nevelőhatásra törekedett ő, hanem a kéjvágyát akarta kielégíteni. Ha följelentésre került volna a dolog, a kísérő körülményekből be lehetett volna bizonyítani a büntendő vétket.

Ismereteseek a schleswig-holsteini gyermekkert Colander nevű gondnokának a visszaélései. A büntető-bíróság 1909-ben ítélte el Colandert. Ez az

ember barátja és iskolatársa volt egy lelkésznek, tehát nem volt teljesen műveletlen. Azonban mindig iszonyattal és undorral beszélt a hivatásáról, nagyon terhes kenyérkeresetnek tekintette. Fenyítési joga nem volt, sőt ezt Határozottan megtiltották neki. A törvényszék előtt azzal mentegetődzött, hogy más nevelőintézetekben is így járnak el. A Colander által alkalmazott büntetési módok roppant barbárok és undorítóak voltak. Egy haladkló sorvadásos beteget kötéllel egy székhez kötötetett és szegénynek így kellett a lelkét ki-lehelnie. Egy leánynak egy hétig egy szál deszkán kellett aludnia. Másokat azzal kínozta, hogy megtiltotta nekik az árnyékszék fölkeresését. Ez persze berondításokkal járt. Több leányt kutyalánccal megbilincseltek és megverték. Colander ilyen kutyalánccot csavart a leányok karjára, aztán lehajoltatta őket, lábával a lánc végeire lépett, úgyhogy a leányok moccanni se tudtak s erre egy ujjnyi vastag nádpálcával verte őket. Egy leányt eke elé fogott; máskor az éjjeli edényt borította a fejére s a téli hidegben így kellett az udvaron állania. A vesszőbüntetésnél, melyet Colander nem mindig maga hajtott végre, sokszor nevetve állott ott. A Colander-féle pör egyik törvényszéki utójátékánál is rávilágítottak ennek az intézetnek az eljárására. Colander „munkatársa” is a törvényszék elé került, egy altorlási hajadon munkásnő (Malviné Schm.), még pedig a megkísérlett és befejezett fenyítés és a testi sértés vádjával. Mind a két Colander-pör folyamán a leányok vallomásai rábizonyították, hogy a bot és ostor alkalmazásában nem maradt el az intézet vezetője mögött. Az egyik esetben arra kényszerítette Helena B. növendéket, aki a nagy éttermet bemocskolta, hogy az ürüléket a szájával szedje föl, miután előbb Co-

lander a hajánál fogva földre rántotta a leányt, Schm. pedig addig verte, míg a leány akarat nélkül megtette, amit kértek tőle. Egy másik esetben, ahol Colander egy leányt arra akart kényszeríteni, hogy éjjeli edényből igyon kávé, Schm. szintén segített neki. E két eset, meg egy harmadik miatt állították törvényszék elé, melyben Frida H.-t egy székhez kötötte s a hajfonatára követ akasztott; további vád volt ellene, hogy több női bentlakót botütésekkel olyan módon fenyegetett meg, ami már súlyos testi sértés-számba ment. A tárgyalás folyamán a vádlott megmaradt amellett, hogy őt Colander kényszerítette e büntetendő cselekmények elkövetésére és mivel Colander ezt nagyjában elismerte, a vádlottat csupán a Helene B. esete miatt ítélték el kétheti fogságra.

A Sadismus különösen világosan mutatkozik a Colander-pörben. Fiatal leányokat bántalmaznak, akiknek a védtelensége különösen jó stimuláns fokozott nemi izgalomban szenvedőknek, úgy Colandernek, a férfinek, mint női segítőtársának. Az intézeti fegyelem kitenyészti a gondnokban a hatalom érzését. A bántalmazások módjai is – bot, ostor, ürülék szájjal fölvenni, éjjeli edényből kávé inni, – világosan mutatják a mazochisztikus nemi színezetet. Colander mindenesetre szekszuálisan perverz ember volt.

Hogy az ilyen kegyetlenségek a tanulóknál könnyen utánzásra találnak, az magától értetődik. Így Plauenben két fiatal szadista állott a törvényszék előtt, két 16 éves reáliskolai tanuló. Az egyik tanárnál laktak és az volt az élvezetük, hogy egy 13 éves lakótársukat csúnyán bántalmazzák. Pofonok, botütések a meztelen testre, rúgások, a kezek szoros megbilincselése rézdróttal, fájdalmas zúzódások egy ruhaakasztótól, ütések kalapács-

nyéllel, stb. szinte mindennaposak voltak. A szegény fiúnak nem volt szabad semmit megírnia vagy jelentenie, a botot neki magának kellett előhoznia és az ágyra feküdnie, hogy megkapja büntetését. A két fiú fáradhatatlan volt új kínzások kitalálásában. S.-nek fölemelt inggel kellett előttük állania; gombostűkkel dolgozták meg, hosszabb ideig, bizonyos módon és bizonyos lépésekkel kellett kínzói előtt le és föl járkálnia, székhez kötötték, kihúzták az ágyból s ide-oda lökdöstek a szobában. Arra az esetre, ha S. nem tesz otthon jelentést a kínzásairól, 14 napi „kíméleti időt” biztosítottak neki. Egyszer 80 ütéssel fenyegették meg S-t, de azután leszállították 4 ütésre. A fiú a szinte hihetetlen kínzásokat 1907 októberétől húsvétig bírta el, míg végre az anyja rájött a mártírságára, mert a szegény fiúnak hurkái és daganatai voltak. A ruhaakasztóval való zúzástól el is halt az egyik körme. A törvényszék háromhónapi, ill. négyheti fogházra ítélte a fiúkat.

Egy német fejedelem saját legmagasabb személyében fenyítette meg államának iskolásgyermekét.

Egy fiatal özvegynek két nagyon csinos, 14 és 12 éves leánya volt, meg egy 15 éves fia. Férje halála után a fiatal asszony magasfokú nemi izgalmakban szenvedett, melyek sadista érzéseket váltottak ki nála. Egy meglelt korú legényemberrel ismerkedett meg, akitől családi ügyekben tanácsokat kért. Csakhamar arról panaszkodott neki, hogy gyermekei rosszaságot csinálnak, mind hódol az önfertőzésnek s a fiú meglesi meztelen nővéreit a fürdőszobában, stb. Valószínű, hogy mindebből semmi se volt igaz. Kérni kezdte a család barátját, hogy először a fiút fenyítse meg a rosszaságai miatt. A barát eleinte igazaknak tartotta az ada-

tokat és megverte a gonosztévőt, amikor is az anya mindig jelen volt. Vesszőt, lovagló-ostort és porolót szerzett be. A fiúnak le kellett vetkőznie, teljesen meztelenül a pamlagra feküdnie, stb. A fiú hímvesszője korán kifejlődött. A barátnak kedvére volt a dolog. Később az anya megkérte, hogy a lányokat is fenyítse meg, előbb a fiatalabbat, azután az idősebbet. Először mindkettőnek a pamlag támlájára kellett feküdnie, az anya maga nyitotta ki a ruháikat és a bugyijaikat. Végre itt is egy 22 szíjjas korbács került alkalmazásra. A leányok jó alakúak és koraérettek voltak. Később a leányoknak le kellett vetkőzniök. Mikor az idősebb nem akart meztelenül mutatkozni a „családi tanácsadó” előtt, megengedték neki, hogy egy piros fiú-fürdőnadrágot húzzon föl, mely szeméremrészeit csak félig takarta el. A verést, melynél mindig az anya fogta le a gyereket, gyakran úgy végezték, hogy a leány a pamlagon feküdt s lábait a hasa fölött a feje felé hajtotta vissza. Az anya gyakran félretolta az úszónadrágot, úgyhogy a verést osztó barátnak látnia kellett a szeméremdombot. Az özvegy, ha szüksége volt a barát közreműködésére, szadistikus leveleket írt neki, pl. „Valériának még ma korbácsot kell kapnia úszónadrág nélkül”. A végrehajtó nem sokáig váratott magára. A szadista anya egy újabb izgalmat talált ki azzal, hogy a gyermekeket egymás jelenlétében meztelenül verette meg. Végre tombolása elérte a csúcspontját. Mikor a barát egyszer megint vörös csíkokkal borította el a gyermekek testét, ő maga is verést kért és lefeküdt a pamlagra, ahol része is lett a kívánt verésben. Ebben az esetben föltűnően nyilvánul meg a szadizmus és mazochizmus összeolvadása.

Más szadisták játszóगतó gyermekeket, fiúkat

vagy leányokat, a szabadban erdőbe, bokorba vagy eldugott helyre csalogatnak s kējérzetüket úgy elégítik ki rajtuk, hogy kezükkel vagy bottal veregetik meztelen ülepüket. A gyermekek ilyenkor gyakran nem is tudják, hogy mi történik velük. A szadisták előbb olykor fölingerlik a gyermekeket, valamit parancsolnak nekik, s ha nem engedelmeskednek rögtön, ezt oknak tartják a meg verésre. Ha a gyermek lemeztelenítésére kerül a sor, akkor a szándékos testi sértésen kívül többnyire fajtalanság is fordul elő, ami természetesen az ilyen emberek védekezési módja mellett nem mindig bizonyítható.

Minden ország bordélyházaiban akadnak leányok, akik szadista látogatóiknak pénzért megengedik, hogy korbácsolják őket. Ilyen esetben a testi sértés tényálladéka szubjektív szempontból nincs adva. A szadista nem tud arról, hogy cselekedete jogellenes, miután a szajha beleegyezett a dologba, és a fájdalomkozást megfizettette. Az ilyen esetekben szokásos túlkapások – ugyan melyik szakértő illetékes itt? – vagy az egészségre tartósan ártalmas hatások, melyek a megegyezésben nem foglaltattak, megokolhatják ugyan a gondatlanságból, esetleg veszélyes szerszámokkal (bot, ostor) szándékosan okozott testi sértést, ez azonban csak büntető-feljelentésre üldözendő. Ha megfordítva, a prostituált okozna a látogatónak az egyezésen túlmenő sérülést, akkor jogos volna a szándékos vagy gondatlan testi sértésnek a föltevése, esetleg a köteles mesterségszerű gondosság figyelmen kívül hagyásával.

A szadista különben nem mindig maga üt. Olykor megelégszik azzal, hogy jelen van egy más által végzett fenytésnél, melyet ő rendezett. A megbízott ostorozó túlkapásáért jogilag ugyan nem áll

helyt, de mint fölbujtó vagy tettestárs felelős a túlkapásokért.

Ismeretesek a kegyetlen, gyermekeiket túlságosan verő anyák. Itt is gyakran rejtett szadizmus működik közre. Persze az apánál is előfordulhat, hogy szadisztikus izgalmában ver. Történhetik ez leányokkal és fiúkkal szemben. Miután mint apa, gyakran kerül abba a helyzetbe, hogy gyermekei meztelen ülepét verje, a gyermek meztelen teste szekszuális hatással lehet rá. Maga a fenyítési aktus, az ütött testrész elszínesedése, a gyermek ellenállása és kiabálása, fokozzák a kegyetlenkedés élvezetét. Leányoknál nemi izgató hatással lehet még a ruha kigombolása, a bugyi kinyitása, a nemi szerv megpillantása a combok között. Az is előfordult már, hogy apák tükör előtt végezték a verést, ami világossá teszi a szadizmust. A tükörkép ugyanis megduplázza a fenyítés tárgyát és másodszor a tükröződés úgy mutatja, mintha idegen végezné a dolgot. A verés néha rejtett fajtalansági cselekedet; egy leányt hátával a pamlagra vagy az ágyra fektettek, mindkét lábát a hasa fölött a feje felé hátrahajtották, úgyhogy az ütő folyton láthatta a meztelen szeméremrészt.

A gyermekbántalmazásoknál a leggyakoribb előidéző a nő, és pedig az anya, akár törvényes, akár törvénytelen, akár valóságos, akár mostoha. Ez megfoghatatlannak látszik, pedig közelebbi szemléletre csaknem mindig megérthető.

Az anya és gyermeke sokkal szorosabb természetes viszonyban vannak egymással, mint apa és gyermeke. A gyermek az anya vére és húsa, hiszen ő szülte fájdalommal, ő szoptatta és az első években kizárólag ő nevelte. Innen magyarázható az anyai szeretet jelensége, ebből az erősebb gondoskodásból és gyengédségből. De ugyanebből az

okból az anyának nemcsak a vonzódása a gyermekhez, hanem az ellenszenv is iránta bizonyos körülmények között sokkal erősebben és könnyebben kifejlődhetik, mint az apánál, aki könnyebben megmarad természetes közönyössége mellett. Éppen azért, mert az anya olyan közel áll a gyermekéhez, kétszeresen érzékeny nemcsak a kellemes, hanem a kellemetlen iránt is, amit nála észrevesz vagy észrevenni vél.

Ehhez járul még, hogy a nőnél az érzelmi élet elnyomja az értelem megfontolásait. Ezért őt inkább vezetik a rokonszenvek és ellenszenvek, mint a férfit. Kevésbé objektíven, sőt erősen szubjektíven ítél, ritkán igazságos a hibázó gyermekkel szemben. Egy anya könnyebben válik elfogulttá egy gyermekkel szemben, mint az apa. Az elfogultságból könnyen ellenszenv lesz, ha ugyan nem ez az oka amannak; az ellenszenvből pedig könnyen lesz gyűlölet. Csak így lehet megérteni azt a furcsaságot, hogy egy anya kegyetlen a saját gyermekével szemben.

Ismeretes, hogy a női nemi ösztön közönyösséget idéz elő a saját neme iránt. Nem gyakori eset, hogy egy nő érdektelen, becsületes vonzódással viseltessék egy másik nőnemű lény iránt. Csak meg kell figyelni, mikor az utcán két idegen nő tőtől-talpig végigméri egymást. Lombroso szerint az ilyen pillantásban ösztönszerű hadüzenet van. Ez a forrása az anyák nem olyan ritka ellenszenvének a saját nem rokonszenves leányaik iránt, ellenben könnyen megbékülnek a fiaikkal, akikben férjüknek természetes megfiatalodott képét látják. Ha a nemi ösztön erősebb táplálékra talál a leányok különös szépségében vagy csúnyaságában, akkor az ellenszenv gyűlöletté és dühvé fokozódhatik. Ez a gyűlölet sokszor már a kislányokkal szemben meg-

nyilvánulhat. Ha ehhez még hozzájárul egy ideges, neuraszténikus vagy éppen hisztérikus állapota az anyának, aki amúgy is állandóan együtt van a gyermekével, akkor elő van készítve a talaj, melyen a milió további ingerei kiváltják a kegyetlen bántalmazást.

Az ilyen, értelmetlen dühöngéssel kapcsolatos gyermekbántalmazásoknál sohase szabad elfelejteni, hogy itt úgyszólván állati ösztönök maradványai váltódnak ki, melyeknek titkos összefüggésük van a nemi élet ösztöneivel. Már maga az, hogy a nő, az anya sokkal kegyetlenebb, mint a férfi, mint az apa, meg kell, hogy mutassa a lélekbúvárnak a szekszuális alapot.

Az ilyen állapotok sokszor már a házasság kezdetén mutatkoznak. A férfi a lebetegedés előtt rosszul bánt az asszonnyal, vagy más módon voltak kellemetlenségei a férjével. A gyermek aztán, mint ezeknek az időknek eleven emlékeztetője nő fel. Vagy pedig az anya valami maradandó bajt szerzett a gyermek születésénél. Egy nem kívánt gyermek jelenléte nem kellemes dolog. Az anya női hiúságai is szerepet játszanak itt. A törvénytelen gyermek, még ha később egy házasság keretébe kerül is bele, gyakran okoz bosszúságot és bánatot az anyának. A féltékeny asszony nem igen szereti, ha maga és a férj közé olyan gyermek lép, akit az apa nagyon szeret. A mostoha anya férjének első házasságából való gyermekeit nagyon is eleven emlékeztetőknél tartja az első, talán bensőbbben szeretett feleségre. Gyermekek másként is zavarhatják a házassági boldogságot. A túlbő gyermekáldás megnöveli a háztartás költségeit. Akkor aztán a későbbben jövő gyermekek nem kívánatosak. Az aprógyermekes özvegy akadályozva van

a házonkívüli kenyérkeresetben vagy további szerelmi életében.

Ilyen viszonyok között súlyosan esnek latba a gyermekek kedvezőtlen tulajdonságai. Torztestű és gyenge gyermekek gyakrabban esnek áldozatul bántalmazásoknak, mint gondolnánk. A gyermek erős fogyatékosága fölkelte a szülők sajnálatát, a hajlammal ezt az ismert gyökerét. Ha az áldozatok sajnálatos benyomást tesznek, úgy ez többnyire az elhanyagolás és bántalmazás következménye. Ha az ilyen gyermekek jó ápolás alá kerülnek, elegendő táplálékot kapnak és tisztán tartják őket, akkor gyakran szemmel láthatóan virulnak.

Azok a szülők, akik gyermekeiket bántalmazták, a legtöbb esetben tisztátalanoknak, akaratosoknak, dacosoknak, gonoszoknak és hazudozóknak állítják őket és hogy csakis szigorú fegyelemmel számíthatnak javulásra. Aki gondosabban vizsgálta gyermekbántalmazások részleteit, az tudja, hogy ezekben a szemrehányásokban többnyire van is valami igazság. Pártatlan tanuktól hihetetlen dolgokat hallunk, így például, hogy egy hét éves leányka szappannal kente be a parkettpadlót, hogy bottal járó gyenge apja elcsússzék. Az ilyen gyermekek törvénszék előtti hazudozását szinte kísérletileg be lehet bizonyítani. De itt is gyakran kiderül, hogy ezek a gyermekek más nevelési viszonyok között tűrhetően, sőt jól viselkednek. A szülők a saját személyes viszonyaik következtében egyáltalán nem, vagy egyik leírt ok miatt éppen ezzel a gyermekkel szemben nem alkalmasak a nevelői hivatásra. A szülők rossz tulajdonságait a gyermekek örökölhetik. Mindegyik házastárs először is a másik fél hibáit látja meg a gyermekben s csak másodsorban a saját hibáit. Többnyire hiányzik az objektív megítélése annak,

hogy a gyermek nem oka ennek az öröklésnek. A házastársaknak a gyermekek szemei előtt lefolyó élete az igazságszeretet és becsületesség szempontjából sokszor nem kifogástalan; a felnövekedőket ez is kedvezőtlenül befolyásolja. Ha ehhez még hozzájárul a minden társadalmi osztályban megtalálható alkalmatlanság a gyermeknevelésre, akkor nem csodálkozhatunk többé a hallatlan tévedéseken és borzalmas bántalmazásokon.

Az apa többnyire inkább passzív szerepet játszik: engedi az anyát cselekedni és nem védi a gyermekét. Munkája távol tartja az otthonától, a nevelés az anya dolga. Ha otthon van, akkor békét akar a feleségével. Ha nemi-jobbágyi viszonyban van a feleségével, akkor nem szól bele a bántalmazásokba, vagy az anya biztatására részt is vesz bennük. Tulajdonképpen csak akkor lesz aktív, ha iszákos vagy durva ember, vagy ha a megélhetési gondok idegessé és a gyermekek iránt elfogulttá teszik. Steinl stuttgarti zeneigazgató esete újból megmutatta, hogy ideges művészek, ha gyermekeiket ugyanarra a művészetre akarják nevelni, becsvágyból és haszonvágyból könnyen vetemednek kegyetlenségre. Anton Raphale Mengs festőt is (1728-1799) a művészettörténet szerint... úgy verték művésszé.

Számtalan példa van rá, hogy kegyetlen szülők vesszővel, bottal vagy korbáccsal fenyítik a gyermekeiket. De a fájdalomkozásnak egyéb eszközei is vannak. A fájdalomkozás által kiváltott kényeztetés motívuma különösen világos akkor, ha figyelembe vesszük, hogy milyen kimeríthetetlen a fantázia kegyetlenségek kitalálásában. Egy anya hétéves leányát mindennap órákon át térdeltette a szobában, úgyhogy a térdei egészen sebesek voltak; egyszer szemén rúgta a leányát. Egy iszákos

apa a tízéves fiát gyakran egészen meztelenül és minden takaró nélkül kényszerítette a földön aludni. A gyermeket külön erre a célra formált vasdarabbal verte és kényszerítette, hogy sokszor órákon át tartson a kezében nehéz építési vaskam-pókat. Egy hatéves gyermeknek a szülők paran-csára órákon át kellett a szobában le és föl járnia, a többiek lefeküdtek, míg aztán a természettől fogva gyenge gyermek össze nem esett. Egy apa büntetésből a forró kályhára ültette a gyermekét. Egy másik apa égő gyufát tartatott a fiával, míg az meg nem égette az ujjait. Más gyermekeket hideg télen mezítláb és vékony ruhában kiküldtek a lép-csőházba, ahol órákon át kellett fagyoskodniuk. Bántalmazott gyermekeknél nagyon gyakoriak a lefagyott lábak. Egy másik, a szülők által közösen bántalmazott ötéves fiúnál az orvosi vizsgálat 21 bordatörést mutatott ki. Egy nyolcéves leányka az anya bántalmazása következtében a második eme-letről az utcára esett ki és halva maradt ott. Bottal és szíjjal verték, késő éjszakáig kellett cipőket tisztogatnia, olykor tíz párt is – mert a családnál szobaurak voltak –, enni pedig nem kapott.

Nevelőanyák is sokszor szokásszerűen végez-nek ilyen bántalmazásokat. Sok olyan eset is is-meretes, mikor az özvegyen maradt anya kedvese vagy az apa ágyasa követ el kegyetlenségeket azo-kon a gyermekeken, akik szándékaik útjában álla-nak. A kínzásban talált gyönyörnek itt még külön szekszuális tápláléka is van.

Joggal törekednek arra, hogy a kegyetlen gyer-mekbántalmazásokat, melyeket ma csak indít-ványra üldöznek, indítvány nélkül is büntethes-sék. Viszont a törvényhozásnak itt nem szabad túloznia és a családi életbe túlmélyen benyúlnia. A törvény által megszabott büntetések sokszor na-

gyon enyhék. Másrészt nem szabad elfelejteni, hogy az ilyen dolgok bizonyításánál milyen nehezen juthat a bíró kifogástalan meggyőződéshez.

Saját gyermekének kegyetlen bántalmazása miatt tartóztatták le egy betűszedőnek férjétől különváltan élő feleségét. A lelet egyenesen megdöbentő volt.

A törvénytelen születésű 11 éves Gertrud G-t az anya lakásában egy klozetben találták olyan szalmazsákon, mely részben ürülékkel volt bepiszolva és bűzös rongyokkal volt befödve. A testileg és szellemileg elmaradt leány rendkívül hiányos tápláltságot mutatott. Összes lábujjai sebesek voltak. A jobb láb kisujjáról több, mint egy íz hiányzott, a második lábujjról teljesen hiányzott a köröm-íz. A külső bokánál nagy tályog volt. A jobb sarkon nagy darabon hiányzott a bőr. A bal láb külső bokáján három centiméteres seb volt. A gyermeknek a szigorú hideg ellenére is éjjel-nappal ebben a nyitott ablakú klozetben kellett tartózkodnia. Ezen a szűk helyen egy kevés törött edényt és egy fél kanalat találtak. A gyermek hónapokon át nem ment iskolába. Az anya, akinek még két törvényes gyermeke van, egy munkással él együtt s állítólag imádja ennek fiát.

Egyik büntetőbírósnak egy olyan házaspár adott dolgot, mely kis gyermekét hallatlanul bestialis módon halálra kínozta. Richard S. gyári munkást és feleségét a gyermeknek veszélyes számmal okozott testi sértése és az életet veszélyeztető bántalmazása miatt ama súlyosbító körülmény mellett vonták felelősségre, hogy a sértett fiú állandó sorvadásba esett és végül meghalt, S. férj már évekkal az esküvő előtt érintkezett mostani feleségével. Ebből a viszonyból 1901 decemberben egy fiú született. Mikor a szülők 1903-

ban összeházasodtak, a fiú tövis volt a szemükben. Mikor aztán a házasságból is születtek gyermekek, nagyon rossz dolga lett a kis Ottónak, akit csak „dög”-nek szólítottak. Mint a szülők korábbi ballépésének kellemetlen emlékét, folyton ide-oda lökdöstedek és ütötték. A boncolás szörnyű képet adott. A gyermek teste csontvázzá soványodott és a szó szoros értelmében már csak csontból és bőrből állott. A háton bőrvérzéseket, a fejbőrön több tucat véres daganatot találtak. A bal arcon nem kevesebb, mint 25, a jobb arcon pedig 35 vér-aláfutásos karcolásszerű csík volt, ugyanígy a tarkón, a füleken és a nyakon. A karok és lábak is teli voltak csíkokkal és bőrrepedésekkel. Kezei és lábai le voltak fagyva, de azért ezek is teli csíkokkal. A gyomorban és a belekben csak vizes nyálkát találtak, ami arra mutatott, hogy a fiú napok óta nem evett. A halál tulajdonképeni oka tüdőgyulladás volt. Ez a betegség ugyan nem volt előhaladott, de a halál beálltát mindenesetre elősegítette a gyermek rettentő állapota.

Szadisztikus eredetű lehet még egy sor más, különleges cselekmény is, melyek a testi sértés tényálladékát kimerítik.

Penistörésről, mint bosszúállási módról ad hírt Dr. Lipo Bey, az Aertzliche Rundschau (1909. No. 30.). Kairo egyik ismert donjuanja, aki egy török kisasszonyt molesztált, esett egy ilyen bosszútény áldozatául a leány apjának és fivérének tanácsára. Az udvarlót meghívták a palotába, ahol a leány gyengéd keze végezte el a tényt (a kemény penis megtörését), hogy a csábítót ártalmatlanná tegye. A tettes nőt csak pénzbeli kárpótlásra ítélték. A keletiek roppant bujasága teszi érthetővé, hogy ilyen penistörések lehetségesek. Különböznélkül állítólag nálunk is előfordulnak.

Úgynevezett szerelmi italok beadásának is lehet szadisztikus színezete. Dr. Ploss szerint a frank leányok spanyol legyek főzetét keverik a kedvesük kávéjába, miután előbb leszedték a legyek fejét. „Az ezen állatok testében lévő kantharidin nagyon ártalmas a belső szervekre, különösen a vesékre”. Ugyanígy Brüsszelben egy énekesnő, aki festőművész férjével nem a legboldogabb házasságban élt, ismételten kantharidint kevert férje ételéibe. Azt hitte, hogy a férj majd gyengédebb lesz ettől és visszatér hozzá. A férj azonban az étkezések után mindig heves hasfájdalmakat érzett, úgyhogy az a gyanú is fölmerült benne, hogy a felesége meg akarja mérgezni. A gyógyszerész orvosi előírás nélkül adta a szert az asszonynak. Így tehát a testi sértés vétségét igazi szerelmi hajlamból is lehet követni. A Wagner „Tristan és Izolde”-jében a szerelmi ital hasonló szerepet játszik.

Hellwig egy szadisztikus soffőrt ír le. Ez bele szeretett Jaka hercegnőbe, akinek férjénél szolgált. A hercegnő fölháborodva utasította vissza szerelmi ajánlatát. Mikor aztán egyszer a soffőr a hercegi párt vitte, bekapcsolta a legnagyobb sebességet s ezekkel a szavakkal: „A romlásba akarlak vinni benneteket!” leugrott a kocsiról. Közben nekivágódott egy fának és a koponyája szétzúzódott. A herceg megállította a kocsit, a hercegnő megbetegedett az ijedtségtől.

Mint Hellwig közli, babonából is követnek el testi bántalmazásokat. A fanatikus babona jó talaj a mások kínjaiban való gyönyörködéshez.

Gyermekeknek gyakran a legborzasztóbb mártíriumot kell elviselniük az alakváltoztatásban való hit miatt. Torztestű gyermekekről a népbabona fölteszi, hogy gonosz varázslók változtatták el az alakjukat. Démonok rabolták el a gyermeket

s a saját gyermeküket tették helyébe. Többnyire nagyfejű, laposorrú, hülyeszemű, nagyszájú és görbelábú gyermekekről van szó. Hogy a víziembereket a gyermek visszaadására bírják, minden módon kínozzák, ütik és éheztetik a torz gyermeket, hogy a démonanya végre mégse bírja tovább a dolgot és visszaadja a gyereket.

Hasonló, de még sokkal végzetesebb eset történt 1907 novemberében Hohensalza-ban. Egy özvegyet, aki a „szaggatást” massage-al gyógyította, egy munkásasszonyhoz hívtak, aki vele kezeltette magát. Egy idő múlva a beteg férje megint elhívta az asszonyt. A lakásban kijelentette neki, hogy ő megbabonázta a feleségét s megparancsolta neki, hogy azonnal ismét űzze ki az ördögöt. Mikor az özvegy azt felelte, hogy ő nem boszorkány, a házaspár kezén-lábán megkötözte s egész éjszakán át verték furkóval és krumpliásóval, úgyhogy másnap az asszonyt félholtan találták.

Megjegyezzük itt, hogy a néphit a „boszorkány” fogalommal mindig egy nemi szempontból is aljas személyt jelöl meg. A bűnügyi történelemben nem egy esetre akadunk, amikor az ilyen „boszorkányokat” erotikus és sexualis okokból bántalmazták.

A szadizmus a bántalmazáson kívül, mint látjuk, úgy is eléri a kívánt szekszuális izgalmat, hogy az áldozatot védtelenné teszi és mozgási szabadságában korlátozza. Az ilyen személyt megkötözik, megbilincselik, fogva tartják. A kegyetlenség itt inkább a szadista, illetve mazochista képzelődésében, mint valóságos cselekvésében nyilvánul meg. A fölhasznált személy majdnem mindig megegyezésen alapuló megbilincselésének és bezárásának pusztá látása a szadista, ill. mazochista képzeletében a kegyetlenség valóságos cselekedete.

tévé lesz. A védtelenné tevés egyedül is felléphet, vagy pedig a flagellantizmussal kapcsolatban. A megbilincselés által való védtelenné tevést pótolni lehet bódító szerek beadásával.

A rendes massage-ban is van valami többé-kevésbé nyílt szadizmus. A „szekszuális massage” kézzel vagy durva törülközővel és kefékkel végzik. Ezt már a régi népek is ismerték s nagy szerepet játszott a különösen fejlett indiai erotikában. A dörzsölés erős bőringerlést vált ki s különösen a háton, a combokon és az ülepen alkalmazzák. Különösen az utóbbi testrészen idézhet elő erős nemi ingerületet a genitáliák közelsége miatt; kefe alkalmazásánál fájdalomérzésig, sőt vérzésig mehet a dolog. A dörzsölt fél, aki a szekszuális massage-t kívánja, a mazochistákhoz tartozik, a szekszuális dörzsöltő szadista. Hivatásos masseuroknál szadisztikus izgalmak jelentkezhetnek s ilyenkor könnyen megtörténik, hogy iparukat ebből a szempontból üzik; de a hivatásos masseur olykor szadisztikus érzések nélkül is, nyereszkedési okokból, szívesen szolgálja üzletfele mazochizmusát. Berlinben állítólag számos ilyen masseur férfi és nő van. Újságokban gyakran olvasni ilyen természetű hirdetéseket.

A szadisztikus cselekvések egy másik módja tüknek, késeknek, stb. egy más ember húsába való beszúrásából áll.

Tarnowsky közli egy neuropatikus orvos esetét, aki rendszeren normális nemi érintkezést folytatott a nőekkel. Ha bort ivott, akkor kedve támadt egy nő ülepébe beszúrni vagy a lanzettával megsebesíteni. Csak ha vért látott és penge behatolását érezte az élő testbe, következett be nála magömlés és teljes kielégülés.

Ilyen esetek is vezethetnek büntetendő cselekményekre, mint a következő eset mutatja.

Egy kereskedőt azzal vádoltak, hogy egy prostituáltat kalaptúvel szúrt meg, miközben a tű le-tört s bentmaradt darabja a továbbvándorlásnál a nemi szervek és a bél gyulladással megbetegedését okozta s ezzel állítólag halált idézett elő. Ez az összefüggés nem volt bebizonyítható. A prostituált már ismerte a vádlottat, mint „szúrót” s már előbb is engedte magát szurkálni. A törvényszéki orvos kijelentette, hogy az ilyen cselekedeteket elkövető embereknél a beszámíthatóság a cselekvés pillanatában csökkentfokú. A vádlott azt követelte a szajhától, hogy teljesen vetközzék le s kezein és lábain engedje magát megbilincselni. Mikor a leány a megbilincselésnek ellenszegült, nagy izgalomba jutott, háttal az ágyra dobta a leányt, megkapta a kalaptút és szúrt.

Az ilyen cselekvésektől a késszurkálásig, amint ez 1909 elején már olyan ijesztő módon lépett föl Berlinben, már csak pár lépés van. A késsel szurkáló már nem nagyon messzi van a kéjgyilkostól. Az olyan esetek, melyekkel a nyilvánosság és a sajtó erősen foglalkoznak, kétségtelesen erősen hatnak az utánzó ösztönre. Fiatalkorúakat rávihet ilyen tettekre már a pusztán gondolat is, hogy beszéltesse magukról, a nyilvánosságot foglalkoztassák, hogy minden rendőri kutatás ellenére fölfedezetlenül maradjanak s élvezzék annak az ingerét, hogy egy, az egész világot foglalkoztató tettet követtek el. Ilyen esetben a szekszuális motívum erősen meggyöngült. De a szadizmus mindig fennforog. Azonban a „gyakorlat” könnyen kiválthatja a tettesnél a szekszuális ingert, vagy megerősítheti, ha már megvolt. A berlini késszurkáló nagyrészt a leányok és asszonyok altestébe vagy

mellébe vagy az ülepébe szurkált, egyes esetekben a karjaikba is. A késszurkáló a szúrás alkalmával ejaculációig jut, vagy csak kéjes izgalomig. A berlini késszurkálóban elmebetegét vagy epileptikust sejtettek. Az ugyanebben az időben Kopenhágában fellépett késszurkáló cipészlegény volt, aki egy hosszú és hegyes cipésszkéssel „dolgozott”. Leányszurkálók néha majdnem időszakosan lépnek fel és ilyenkor halmozott bűnözést követnek el. Az ismert metzi csípőszúró rövid idő alatt 23 lányt sebesített meg. Az összes sebzések ugyanazon a módon történtek, valószínűleg egy hosszú kalaptűvel és mindig ugyanazokban a városrészekben. Az áldozatok többnyire boltilányok voltak. A rendőrség nőknek álcázott rendőrökkel kísértette az ilyen elárusítónőket: de ez se használt, a támadások tovább tartottak, a tettest nem tudták felfedezni. Mikor az ügyészség 500 márka jutalmat tűzött ki, majdnem két hónapig szünetelt a szurkálás. Aztán egy este megint megszúrtak egy szolgálót. A tettest kikutatták, katonai ruha volt rajta és régebben Metzben szolgált. Tagadta, hogy azonos a régebbi szurkálóval. Nemsokára Trierben is fellépett egy csípőszurkáló, aki hasonló módon szúrt.

Itt említendő az augsburgi híres lánymetsző is, egy Bartle nevű borkereskedő; Bartlenak már 14 éves korában voltak szekszuális izgalmai, de a női nem iránt érzett undora visszatartotta attól, hogy ezeket a rendes módon elégítse ki. Már akkor jött az a gondolata, hogy lányokat vágjon meg s így szerezzen nemi kielégítést. De alkalom és bátorság hiányában lemondott erről.

Tizenkilenc éves korában vágott meg először egy lányt. Eközben hatalmas kéjézés kíséretében

magömlése volt. Attól kezdve az impulzus mind hatalmasabb lett. Csakis fiatal és csinos lányokat választott s előbb rendesen megkérdezte őket, hogy lányok-e még? Az ejakuláció és nemi kielégülés mindenkor beállott, de csak abban az esetben, ha észrevette, hogy a lányokat valóban megsebesítette. A merénylet után mindig rosszul és fáradtnak érezte magát és lelkiismeretfurdalások is kínozták. Harminckettedik évéig vágott, de mindig ügyelt arra, hogy a lányokat ne sebezze meg veszélyesen. Ettől kezdve 36 éves koráig tudott uralkodni az ösztönén. Ekkor ismét megpróbálkozott a kielégítéssel, amennyiben a lányoknak csak megszorította a karját vagy nyakát, de ilyenkor csak erekcióig jutott, magömlésig nem. Aztán megpróbálta a hüvelyben hagyott késsel szúrni, de ez sem volt elég. Végre nyitott késsel szúrt és teljes eredményt ért el, mert azt képzelte, hogy egy megszúrt lány erősebben vérzik és nagyobb fájdalmat érez, mint egy megvágott lány. 37 éves korában elfogták és letartóztatták. Lakásán egész csomó tört és kést találtak. Azt adta elő, hogy ezeknek a fegyvereknek pusztá megpillantása, még inkább megfogása heves izgalmakkal járó kék érzetet kelt benne. A saját bevallása szerint összesen 15 lányt sebesített meg. A férfi külső megjelenése kellemes volt, nagyon jó viszonyok között élt, de külön emberkerülő volt.

Ismeretes a bozeni késszurkálónak Krafft-Ebing által említett esete 1829-ből. Ez kenyér- vagy tollkéssel szurkált lányok altestébe, leginkább a szeméremtájon. Kijelentette, hogy a dühöngésig fokozott nemi ösztöntől szenved, mely csakis nők és lányok megszúrásában talál kielégülést. Az ösztön néha napokig üldözi. A szúrás pillanatában olyan kielégülése van, mint a koitusnál különösen,

ha a kihúzott véres kést látja. Már 10 éves korában hatalmas nemi ösztöne volt, nagyon hamar eljutott az onániához, kis lányokkal való visszaéléshez és a sodomiához. Csak lassan jött arra a gondolatra, hogy milyen élvezetnek kell lennie annak, ha lányokat megszúr a szeméremtájon. Szégyent vagy megbánást nem érzett. Ez az eset bepillantást enged a szadisztikus cselekedetek lélektani egymásutániségába.

Egy 1903 januárjában (6 eset, köztük mint áldozatok, két tanuló és egy fiatalember), továbbá egy 1905-ben (5 eset, áldozatok csak nők) fellépett késszurkálóról ad hírt Schiedemair államügyész. Az első merénylő főleg férfi-áldozatokat sebesített meg a térdre irányított szúrással, melyet az illetők eleinte lökésnek éreztek.

Egy másik szadista, napszámos, egy csinos és fehérbőrű fiatal lány megpillantásakor nemi izgalmába jött és az a vágy fogta el, hogy ilyen személyekből kiharapjon egy darab bőrt és ezt elfogyassza. Ollót vásárolt, hogy tervét végrehajtsa. De sohase talált rá alkalmat. Hogy dühét csillapítsa, önmagáról vágott le egy darab bőrt és megette. Itt nyilván az anthropophagia kezdetével van dolgunk.

V.

Dologi károkozás, sértés, állatkínzás, nemi betegséggel való fertőzés szadisztikus indokból.

A szadisztikus ösztön még az arra irányuló törekvésben is megnyilvánulhat, hogy a nőket ártalmas, piszkító vagy egyenesen undorító anyagokkal mocskolják be.

Breslauban 1902-ben egy 22 éves nyomdász öt évi fogságra ítélték, mert 13 esetben kénsavval öntött le fiatal nőket. A kénsavval való leöntés irányulhat pusztán a ruhára, de a testre is, így a kezekre, meztelen karokra, sőt az áldozat arcára is. Más természetűek azok az esetek, amikor egy szerelmes ember féltékenységből vagy bosszúból önt kénsavat a másik fél arcába. Az erotikus vagy szekszuális motívum itt is megvan, de más minőségű, mint a tisztán szadista savöntőknél, akik válogatás nélkül szemelik ki a női áldozatokat. Egy

csabiro jan. A 20 éves özvegy kemoisonneme vi-
riolt öntött Hervault kereskedő arcába, mert a
lánya nem akart bosszút állni a kedvesén. Más
tettek megelégszenek tintával, ürülékkel, vizelet-
tel. Büntetőjogilag itt dologi károkozásról vagy
sértésről van szó. Ugyanígy más tettesek késekkel
vagy ollókkal vágják el női személyek ruházatát.

A hölgyvilág réme volt egy koromdobáló, B. fazekaslegény személyében. Sétáló hölgyek világos toilletjeire kormot dobált. A tárgyalásra 25 sértett hölgyet hívtak meg, akiknek ruhadarabjai bizonyították a vádlott működését. Hat hónapi fogházra ítélték.

Nemrég újra elfogtak egy öreg tinta-locsolót, R. munkást. Ismételten megbüntették már, de végre betegnek ismerték fel és intézetben volt. Mikor innen elbocsájtották, a felesége ügyelt rá. Ez kísérte el a munkahelyére és onnan haza. Egyszer azonban megszökött tőle és egy hölgynek a ruháját leöntötte. A segítség-kiabálásokra elmenekült, de utolérték és az őrszobára vitték.

K. steglitz, 24 éves kereskedőt a rendőrség elfogta. A villamoson és a vicinálison hölgyek ruháiból vágott ki darabokat. Ezt olyan óvatosan csinálta, hogy a nők semmit sem vettek észre s csak otthon fedezték fel ijedten, hogy a ruhájuk tönkre van téve. K. hosszú köpenyt hordott és ennek a védelme alatt vágott le körömollóval egy-egy darabot a nők ruháiból. Ezt két évig csinálta, míg végre a sorsa utólérte. Elfogatása után teljes vallomást tett. Csak rövid idő óta házas.

Továbbá ismeretes, hogy prostituáltak fizetés ellenében megengedik, hogy szadista látogatóik a szájukba vizeljenek vagy ürítsenek. Viszont a mazochista látogató ugyanezt a saját szájába végezteti a prostituáltakkal.

Egy masturbans tisztiszolga a barack-bóléba vizelt. Eközben kéjes érzései voltak azzal a gondolattal kapcsolatban, hogy a szép őrnagyné s két csinos, 14 és 16 éves lánya inni fognak a bóléből és ittak is. Különben maga is szívesen nyalakodott az italból. Máskor meg erigált hímveszőjét a jéghideg bóléban hűtötte le, amit egyébként a vízve-

zeték alatt szokott elvégezni. Egy homoszekszuális hajlamú szakácsné, aki szekszuális okokból egy lányinternátusban vállalt szolgálatot, nemi izgalmakat kapott, ha menstruációja idején ujját a hüvelybe dugta s aztán lemosta a csokoládében, amit különösen ezért főzött szívesen. Ezek a cselekedetek mint dologi károkozások és sértések, büntetendők. A büntető törvénykönyv ugyanis intézkedik annak a megbüntetéséről, aki élelmi- vagy élvezeti szereket úgy állít elő, hogy ezek az egészségre ártalmasak legyenek. Már pedig alig kétséges, hogy nagyobb mennyiségű vizelet egy bőlében ártalmas lehet.

Egy pincérnő egy vendégnek, akivel szerelmi viszonya volt, egy pálinkáspohárnyit öntött a sörébe a saját menstruációs véréből. Mint mondotta, attól félt, hogy kedvese hűtelen lesz hozzá; vérének megítatásával vélte magához kapcsolni. Itt nyilván szekszuális babonáról van szó. A menstruációs vérnek amúgy is különös hatást tulajdonítanak.

Ügy látszik, sadista hajlamú volt az a rézműves is, aki a rendőrségtől a következő büntető rendelkezést kapta: „ön durva kihágást követett el azzal, hogy március 29. éjszakáján az utcákon járókat szándékosan molesztálta bélgázok eresztésével. Ezért 5 márka pénzbírságot róttunk ki”.

Szadisztikus sértés, illetve zsarolás van a következő esetekben:

Korunk leghíresebb tenorista ját 1906 novemberében New-Yorkban azzal vádolták, hogy nőket a nyilvánosság előtt szokásszerűen, kézzelfoghatóan inzultált. Két jóhírű hölgy jelentkezett. Az egyiket egy színielőadás, a másikat egy lókiállítás alkalmával molesztálta az énekes.

A berlini sajtóban volt olvasható a következő

törvényszéki hír: „Sch. szolgát a törvényszék négy hónapi fogházra ítélte el egy csók miatt. A vádlott 1909 március elején pojácának öltözött s résztvett egy korcsolya-kiránduláson. Itt egy fiatal hölgygel akadt össze, akit vidám hangulatban megölelt és megcsókolt, ő ugyan tagadta a tényt, a tanúk azonban ellene vallottak, mert ezek előtt még dicsekedett is a csókolási jelenettel.

Ugyanakkor egy hesseni újságban olvassuk: „Egy vidám császár-születésnap után egy B. nevű marburgi diák hazafelé tartott. Útközben egy fiatal hölgygel találkozott, akinek boros hangulatában a nyakába esett. A hölgy vőlegénye azonban a közelben volt, a segítségkiáltásokra odasietett és menyasszonyát megszabadította a támadótól. B.-t feljelentették tetteleges sértésért. Az esküdtszék 800 márka pénzbüntetésre ítélte. Fellebbezésére az összeget felére csökkentették.

Ha a sajtóhírek találóak, akkor itt az osztálybírászkodásnak ama nem ritka példájával van dolgunk, amikor a bíró az osztályához tartozónak a ballépését lélektanilag jobban megérti és így helyesebben is ítéli meg, mint az alsóbb néposztályokhoz tartozóknál.

Egy orvos Münchenben egy tekintélyes orvos nevével visszaélve, egy újságban állás-hirdetést téve közzé, egész csomó szobalányt csalt magához, akiknél aztán elengedhetetlen feltételnek mondotta az előzetes alapos testi vizsgálatot. Vizsgálat után aztán elküldte a lányokat, megtérítve a húsz fillér villamosköltséget. Ez a szadista párja annak az egészségügyi altisztnek, aki 1908-ban Münchenben katonai ápolók feleségein és menyasszonyain, mint ál-főorvos, hasonló vizsgálatokat végzett.

Egy fényképész a nála fényképezés céljából

jelentkező szobalányokat és boltilányokat barátságos rábeszéléssel és egy kis erőszakoskodással rávette, hogy engedjék magukat fölemelt szoknyával, látható lábikrával, stb. lefényképezni. Ezeket a képeket aztán forgalomba hozta. Egy esetben egy szakácsnét olyan merész állásban vett le, hogy a szoknya alatt a genitáliák láthatók voltak.

Egy fényképész, aki a fürdőszezon idején tengeri fürdőkön tartózkodott, titokban lefényképezte a parton fürdőző hölgyeket s a parton heverő ház- és szerelmes párokat. Aztán írt a lefényképezetteknek, akiknek otthoni címét megszerzte, még pedig olyan tartalmú zsaroló leveleket, hogy bizalmas helyről kapott fényképeiket terjeszteni fogja, ha nem fizetik meg a képek értékét.

Különbben a tengeri fürdőknek nem egy látogatója szadista magánszórakozásból, mikor védett helyekről távcsővel figyeli a fürdőző hölgyeket.

A következő zsarolási esetnek is szekszuális háttere van:

K. kereskedőt Berlinben 1909-ben Pless herceg ellen elkövetett zsarolás miatt két évi börtönre ítélték. A hercegnek közeli viszonya volt a vádlott feleségével. K. a nyilvánossággal fenyegetődött s előbb tíz-, majd ötezer márkát zsarolt ki, végül 12000 márká évjáradékot. De azért a herceg halála után is tovább zsarolta ennek fiát, vejét és feleségét, míg végre az ügyészségnek adták át a dolgot.

További idetartozó esetek a következők:

Egy favágó a félszerben megbeszélte a kedvesével, egy szolgálóval, hogy másnap éjjel meglátogatja a kamrájában. Elfoglaltsága miatt nem tudta szavát tartani és a lányt erről értesíteni. Egy másik favágó, aki már régen szemet vetett a lányra, értesült erről s fölhasználva az alkalmat, a lánnyal

hált, aki a szeretőjének vélte őt. A lánynak arra a kérdésére, hogy ő-e az, suttogva felelte: igen! A lány teherbe esett s kedvesét fogta apasági pörbe, aki azonban alibit tudott bizonyítani. Erre önként jelentkezett az igazi apa, akinek tette csak mint sértés, illetve házibéke megbontása lett volna büntethető.

Sch. hamburgi birodalmi gyűlési képviselő hirdetés útján keresett a felesége és maga számára társalkodónőt. Egy hamburgi fiatal hölgy, aki jelentkezett, a következő választ kapta: „Igen tisztelt kisasszony! Feleségem 30 éves, én 40 vagyok, magas, nyúlánk és egy fiatal hölgyet keresünk, aki hajlandó bensőén hozzánk csatlakozni. A kölcsönös vonzalom természetesen föltétel. Ha nem elvi ellensége ennek, úgy kérek választ hétfő reggelig „Triole” címre, Hamburg, 36. postahivatal. Ha nem értett meg jól, csak kérdezzen nyíltan és őszintén. Tisztelettel R. M.” Miután a hölgy elküldte a beleegyező választ az arcképével együtt, pár nap múlva hírt kapott, hogy a levél írója személyesen akarja megismerni a Dammtor-pályaudvarnál. Itt egy hölgy, meg egy úr vártak rá, aki rögtön megmondta, hogy ő a levél írója. Hosszabb időn át beszélgettek a lánnyal, de nem mondták meg a nevüket s végül azzal váltak el, hogy a hölgy még hallani fog róluk. Július 19-én a hölgy ilyen kezdetű levelet kapott: „Ama fiatal hölgyek közül, akik nekünk bemutatkoztak, legszívesebben kegyeddal tárgyalnánk tovább. Feleségem megjegyzését a kegyeddal kívánt viszonyról nem úgy kell felfogni, mintha az eddigi társadalmi érintkezéseivel való szakítást kívánnánk meg. Ellenkezőleg, a szabad ideje fölött belátása szerint rendelkezhetik, ebben a tekintetben olyan kellemes helyzete lesz, amelyet csak kívánhat. De nem tudjuk, helyesen

értett-e bennünket ama benső viszony tekintetében, melyre meghívjuk.”

Erre következik a *magyarázat*, hogy a fiatal hölgytől bizonyos perverzításokban való résztvételt kívánunk meg és pedig, hogy úgy Sch-sel, mint a feleségével – testileg is – élvezze a szerelem örömeit. Erre a levélre megint „Triole” jelige alatt kérték a választ. A fiatal hölgy felháborodva adta át a levelet az anyjának, akinek az volt a gyanúja, hogy itt lánykereskedők trükkjéről van szó. Tehát a rendőrségnek adta át a dolgot, s mikor Sch. a levelet elvitte a postáról, letartóztatták. Sch. más hölgyekkel is tárgyalt hasonló értelemben. Sch. bocsánatot kért a hölgyektől. Elismeri, hogy valami félreértés lehetséges, de a becsületük megbántása nem volt szándékában. A kifejezés csak siettékben csúszott ki a tollából, roppant sok munkája miatt ideges, erkölcstelen célok távol állottak tőle. Törvényszéki vizsgálatra nem került a sor, mert a hölgyek visszavonták a panaszait. Közelfekvő dolog legalább is egy szó-szadizmusra gondolni, mely az írónál kellemes kéj érzetet váltott ki. Ha Sch. valóban csak ideges sietségében használt volna ilyen kifejezést, akkor úgy vélném, hogy altudatában mégis csak a bujaság dolgozott, melyet éppen az idegesség olyan könnyen vált ki. Eldöntetlen maradt, hogy valóban egy fajtalan viszonyra való fölszólításról volt-e szó.

Állatok bántalmazása és állatkínzás is lehetnek szadisztikus cselekedetek. Krafft-Ebing közli Guillebau néhány esetét. Egy ismeretlen tettes hat tehénél okozott hüvelysérüléseket. Egy 19 éves félkegyelmű kéjelgésből négy nőtény borjút és kecskét sebesített meg hegyes bottal. Egy 24 éves béres, aki az állatok fejese és ápolása közben heves erectiókat és nemi ösztönt érzett, számos tehén

és kecske anusát és vagináját sebesítette meg. Ezekben az esetekben, a rendes nemi érintkezés alkalmának hiánya miatt, a nemi ösztön ilyen szadisztikus alakban elégítődik ki.

Ismeretesek továbbá a gyermekek és fiatalok állatkínzásai. Ezek gyakran rejtett szadisztikus cselekedetek, melyeket még nem ismertek fel ilyeneknek, mert az egyén szexuális energiái még szexuális megnyilvánulás nélkül dolgoznak. De ha gyakrabban és feltűnően kegyetlen módon végzik őket, akkor már ilyenkor a későbbi mértéketlen nemi ösztön megnyilvánulásai. Tapasztalat szerint a korai állatkínzások a későbbi kriminalitás szimptomái, úgy ez a kriminalitás és nemi ösztön összefüggésének bizonyítéka. Krafft-Ebing ad hírt egy esetről, melyben egy erősen onanizáló fiatalember, mikor a maszturbáció csütörtököt mond, arra vetemedik, hogy élő madarakat megfog a csőrüknél, a levegőben lóbálja őket, hogy közben a szárnyukkal a makkját érintsék, ami aztán nagy kéjérzés közben magömlést vált ki.

Hoffmann szerint egy férfi a prostituáltakkal való érintkezés előtt úgy izgatta föl magát, hogy tyúkokat, galambokat és más madarakat kínzott és ölt meg. Lombroso két férfit figyelt meg, akik baromfi megfojtásánál vagy levágásánál ejakuláltak és hírt ad egy jelentékeny költőről, aki egy levágott borjú földarabolásának láttára vagy pusztán véres hús megpillantására nemi izgalomba jött. Mantegazza szerint egy férfi levágott tyúkok meleg, még párologó zsigereinek láttára jutott kéj érzetekhez. Továbbá Krafft-Ebing írja le azt az esetet, amikor egy férfi azért keresi föl a vágóhidakat, hogy a kifolyó vér és az állatok halálvonaglásának látása hozza nemi izgalomba; alkalmilag ő maga is ölt állatokat. Egy úr azt kívánta a prostituálttól,

hogy a szemei előtt nagy kínzásokkal öljön meg baromfit vagy nyulakat; többet nem is akart, ez elég volt a nemi kielégüléséhez. Egy maszturbáns fiú véletlenül tanúja volt, mikor egy kocsis erősen verte a lovakat, mert nehéz terhet kellett fölhúzniok a lejtőn. A megfigyelő fiút ez nemi izgalomba hozta, s mikor a ló elesett, ejakulált. Azóta keresi az utcán az ilyen jeleneteket. Vajjon nem gondolható el ezek után, hogy egy kocsis szadisztikus hajlamból bántalmazza a lovait?

A szadizmus megjelenési formáihoz számítja még Bloch a nemi betegség szándékos átvitelét a hálótársra, amit Marquis de Sade ismételten említ az írásaiban. De ez csak akkor áll meg, ha a nemi érintkezés szándékos végcélja a nemi betegség átvitele. Rohleder idézi a müncheni törvényszék egy ítéletét, mely azonban csak gondatlanságot állapít meg: „A szakértők véleménye szerint minden kétségen felül áll, hogy N. prostituált megbetegedését a vádlottal való nemi érintkezés okozta. Miután ez a megbetegedés súlyos egészségi ártalmat jelent N.-nek, bizonyos, hogy a vádlott testi sértést okozott egy másik személynek. Ez pedig a vádlott gondatlanságára vezethető vissza. – Amennyiben a gondosság figyelmen kívül hagyásával könnyelműen érintkezett N.-nel s ennek súlyos nemi betegséget okozott, gondatlanságból okozott testi sértés vétkét követte el.” A vádlottat öt hónapi fogházra ítélték. Az ítélet úgy jogi, mint etikai szempontból kifogástalan.

Ide tartozik Hammer esete is, melynél egy asszony, tiszt lánya és magasrangú katona felesége, mint ő ezt maga beismerte, noha tudott a férje és gyermeke szifiliszéről, mégis egy csomó orvosilag megvizsgált és egészségesnek talált dajkát tett ki a ragályozás veszélyének.

Dr. Bockhart egy fecskendőre való, a Koch-módszer szerint kitenyésztett gonokokkuszt, annak a bizonyítására, hogy a kankó-gennyben található baktériumok valóban a kankó okozói, egy egyén egészséges húgycsövébe fecskendezett, aki a dementia paralytika végső stádiumában volt s akinek a halálát mindennap várták. A befecskendezést július 10-én végezte, 12-én megállapították a húgycsőkankót s a paralytikus 20-án meghalt. Haussner ezt mérgezésnek minősíti. Testi sértés is szóba jöhet.

VI.

A nő mint szekszuális bűnöző.

Hímnemű és nőnemű energiák kapcsolódása. – Az erotika uralma. – Sokszor a szerelem terel bűnös útra. – A nő született szekszuális bűnöző. – A nemi ösztönnel való visszaélés. – A szekszualitás felébredése lányoknál.

Mint tudjuk, a nemi életben a férfi inkább aktív, a nő inkább passzív szerepet játszik. Ezt azonban csak általánosságban lehet mondani. Miután minden egyénben hímnemű és nőnemű energiák kapcsolódnak össze egész egyéniséggé, azért vannak férfias típusú nők és nőies típusú férfiak, amikor is a nemi ösztön természete a másik nem jellegéhez közeledhetik. így a konkrét házasságban vagy a konkrét szerelmi viszonyban a nő veheti át az aktív, a férfi pedig a passzív nemi szerepet. De különben is a nőnek egyszer fölébredt és talán az első ismeretségnél rosszul alkalmazott, hamis pályára terelt, vagy túlfeszített nemi ösztöne sokkal szorosabb kapcsolatban áll egész fizikai és pszichikai életével, mint a férfinél. Azt mondhatnánk, hogy a szekszuálisan fölébredt nő fizikai és pszichikai életében alig van olyan pont, melynek ne lenne valami nemi vonatkozása.

Így a hisztéria elemzése mutatja, milyen bűntényekre képes a nő visszafojtott szekszuálitása következtében.

Miután a női nemnél a szekszuális készülék és a központi idegrendszer között nagyon szoros a kapcsolat, világos, hogy a nőnél egészen másként uralkodnak az erotikus érzések, mint a férfiénél; sőt az erotika egyeduralkodóvá lehet. Ez esetben mindaz a jó és rossz, amit a nő tesz, bizonyos viszonyban van az erotikával és szekszuálitással. Sőt nem is tud megszabadulni ettől a két szemponttól és objektív ítéletet alkotni. Ha még hozzávesszük, hogy a nőnél az értelmi tevékenységgel szemben túlnyomó az érzelmi élet, akkor megérthetjük egy szerető nő nagy ragaszkodását. De kevésbé örvendetes tulajdonságok is kiváltódnak. A nő pompavágyó, hiú. Egy arany hajtű, egy suhogó selyem alsószoknya, egy kacér cipő még a tisztességes nőt is jobban elragadtatják, mint egy goethei költemény olvasása. A hiúság megközelítheti a képmutatást és tettetést. Az erős érzelmi élet termékeny talaja a szuggeszióknak. A kifejezett szerelmi élet kedvez a féltékenység, gyűlölet, bosszú fellépésének, melyek a legnagyobb bűnök mélyen járó okozói lehetnek.

„Már régen feltűnt, hogy ha egyszer egy nő bűnözővé vagy szajhává lett, kegyetlenségben és erkölcstelenségben messze maga mögött hagyja a férfiakat. Gondoljunk csak a francia forradalom szörnyű megéráira és petroleuseire, vagy a történelem sok messzalinájára, akik részben még a római császárok szemérmertlenségeit is árnyékba állították. Továbbá sokkal több kegyetlen anya akad, mint apa. Honnan van ez? Nyilván néhány értékes tulajdonság veleszületett gyengeségéből. Ha a férfi lezüllik, gyakrabban marad meg benne egy

kis önbecsülés, mely a nőnél teljesen elvész. Úgy látszik, ez derül ki abból a tényből is, hogy a nő kevésbé ellentálló az alkohollal szemben, mint a férfi. (A „gyenge” nem szerzett gátlási képzetek könnyebben mennek veszendőbe, mint a férfiénél)” (Näske.)

De a szerelem, a föltétlen, sokszor rabszolgai odaadás a választott férfi iránt is gyakran vezeti a nőt bűnös útra. Nagyon helyesen mondja Gross (Bűnügyi Lélektan): „Ha egy nő ragaszkodik egy férfihez, akkor mindenben vele tart s ha a férfi a legszörnyűbb bűnt követi el, ebben is hűséges segítője”. A nő fejletlen szociális érzéke így könnyűvé teszi neki, hogy túltegye magát a bűnnel szemben való legsúlyosabb meggondolásokon. Olvassuk csak el a Macbeth és a Lady közötti dialógust: a királygyilkosság ellen szóló etikai és szociális érveket mind Macbeth hozza föl. Ha a nőnek amúgy is erősebb érzelmi élete van, ez a gonoszban is uralkodik. Gyengébb értelmi fejlettsége miatt nem látja tisztán a végcél.

A nő jellemében egyik legfeltűnőbb jelenség az a csekély rokonszenv és gyakori alábecsülés, melyet nőtársai nemi becsületével szemben mutat. Azok a sértések, melyeket az alsóbb osztálybeli nők leggyakrabban vágnak egymás fejéhez, a nemi becsületre vonatkoznak. Az érzéketlenség a neméhez tartozó más személyek nemi becsületével szemben teszi a nőt oly nagyon alkalmassá a kerítésre. Ezért tud a nő, mint ezt a Riehl Regina kerítőnő esete mutatja, egy olyan rendszert kifejleszteni, melyet a lányfölhajtással vagy kereskedelemmel foglalkozó férfi nem csinál utána.

Azt az állításmat, hogy a nő született székszuális bűnöző, szeretném jobban megindokolni. A női passzivitás, mely a nőt visszatartja a bűn-

zéstől, az ő biológiai szekszuálitása, épúgy, mint a férfi ellentétes aktivitása. A szekszuálitás és a bűnözés közötti összefüggés olyan szoros a nőnél, hogy Krauss joggal mondhatta, hogy a nőnél az érintetlen nemi becsület a talizmán a bűnözés ellen. Tudvalevőleg a nő csak egyféle becsületet ismer, ez is jellemző rá, és ez a nemi becsület. Már ebben is kifejezésre jut, hogy fizikai és szellemi életének is a nemiség a központja. A férfinél nincs meg ez a kizárólagos jelentősége a nemiségnek. A tapasztalat azt mutatja, hogy azok a fiatal lányok, akik bűnözésbe estek, többnyire már előbb elvesztették nemi becsületüket. Még a tolvaj iskolás lányoknál is meg lehet állapítani a diagnózist, hogy legalább is erkölcsileg romlottak.

Főleg a nőre érvényes, hogy az erős nemi ösztön, ha szellemi és szociális munkában nem talál normális elfojtásra, a kriminalitás föltételévé lehet. Nem mindig, sőt csak ritkán lehet már a fiatal lánynál megítélni, a női nemi ösztön erejét, mert megnyilvánulásai nem hozzáférhetők a megfigyelésnek. A női nemiség passzivitásának tulajdonsága az is, hogy ösztönereje, illetve ennek később elért igaz foka, a viszonyoktól függ. Természetes, hogy a nemi érintkezés nem változtathatja meg a veleszületett nemi érzéketlenséget, vagy túlérzékenységet. De ha megvan a hajlam a normális szekszuálításra, akkor sok, néha minden, a női szekszuális élet első eseményeinek módjától és erejétől függ. Hogy az első csábító, szerelmes vagy férj hogyan és milyen erővel ébreszti föl a nő lapangó szekszuális életét és tartja ébren gyakorlás által, többnyire ez dönti el a nő szekszuális életének tartalmát. A nemi ösztönrel való visszaélés, vagy ennek túlingerlése az első tevékenységnél rendkívül emelheti az állandó ösztönerőt, a férj

nemi hidegsége vagy ügyetlensége vagy betegsége szunnyadó állapotban hagyhatja a nő normális nemi képességét, úgyhogy soha nem is ismeri meg az igazi élvezetet és szenved a nélkülözéstől. Így aztán a nő nemi élete mindjárt az első szekszuális benyomásoknál, melyek túlkorán, aljasán, erőszakosan lépnek föl, hamis irányba terelődhetik, melyből talán sohasem találja meg a kivezető utat.

Így a túlkorán, túlaljasan, túlerőszakosan fölébresztett nemi ösztön a nő számára ugyanúgy a bűnözés forrásává lehet, mint a férfinél, csak erősebb mértékben. A tapasztalás megint csak megerősíti, hogy a nagy női bűnözők már korán erős nemi ösztönt mutattak, melyet onánia vagy más visszaélés fokoztak is. Így jut a királygyilkosságban való részvételhez Lady Macbeth, akinek erős érzékisége világosan van jellemezve. A mérgezés, ez a női monopólium, mint majd látni fogjuk, nemi motívumokkal, szadizmussal kapcsolatos. Mind a nagy méregkeverők szekszuálisan nagy mértékben ingerlékenyek voltak. A párisi Steinheil Margueritenál is, aki állítólag a férjét és anyját mérgezte meg, a múltjában kifogástalanul adva van a kriminalitás szekszuális bázisa. Az orvos hisztérikusnak mondta, állítólag különc gyermek volt, sőt az anyja rajtakapta, amint gilisztákat evett. Ami ezt a nőt az ő sok szerelmi viszonyával jellemzi, a becsvágya mellett, a pazarlás és érzékiség.

Ha kultúránknak az a célja, hogy a nemi megérést mindkét nemnél egy arasznyival kitolja, úgy másrészt elsősorban meg kellene védenie az anynyira érzékeny női szekszuálitást a túlkorai brutális és ellenszenves támadásoktól. Amennyire menthetők néha szubjektív szempontból az iskoláslányok ellen elkövetett erkölcsi vétségek, olyan súlyos objektív szempontból az az ártalom, mely-

lyel járnak. Ha egy ilyen lányt az erkölcsi vétség lélektanilag kedvezőtlenül befolyásol a szekszuálításában, akkor felfogásom szerint szabad a pálya a jövőendő bűnözésekre. Egyetlen leány, aki átesett egy ilyen szekszuális eseményen, és ezt elmondja, egy egész osztályra való tanuló társánál okozhat lelki ragályozást. Éppen ilyen veszélyes kiskorú lányoknak koitusra való elcsábítása.

A női szekszuális bűnözőnek az újabb időből való tipikus példája Grete Bayer, polgármester leánya, akit 1908 júliusában Freibergben kivégeztek. Nehrlich pszichiáter, aki a lány elméleti állapotát megfigyelte, úgy írja le őt (Gross-Archiv. 33. köt., 145. 1.), mint aki szellemi szempontból pompásan fejlett. Már korán nagyon jó emlékező-képessége volt. Az iskolában kitűnő tanuló volt, tanítóinak kedvence. „Kortársnői nagyon szereték szerény és kedves lényé miatt. Hiúság, veszedéki és nyalakodási hajlam távol állottak tőle, a többi gyermekekhez képest feltűnően jómagaviseletű volt, nagy részvétet mutatott az állatok iránt, jámbor volt és nagyjában komoly hajlamú. Nagyon szerette a nagymamáját, aki 13 éves koráig nevelte s nagyon boldogtalan volt, mikor az meghalt. Anyjához nem nagyon vonzódott, de apját szinte imádta. A konfirmáció után Grete a szülői házban foglalatostkodott kézimunkával, olvasással és zongorázással; mindenben rendkívül ügyes volt és nagy zenei tehetséget árult el. 15 éves korában állott be a menses minden baj nélkül. Masturbációra (állítólag) sohase volt hajlama.”

És egy ilyen leány lett 22 éves korában bűnözővé, aki magzatelhajtást végzett, raffinált végrendelet- és egyéb hamisításokat csinált, gyilkos és csökönyös méregkeverő lett. Ugyan miféle más

tényező idézhetett volna elő egy emberfiában ilyen óriási fölfordulást, mint a szekszuálitás? 16 éves korában Freibergben tánciskolába járt és itt megismerkedett egy fiatal kereskedővel, akivel végre nemi érintkezést kezdett. 1905 márciusában eljegyezte magát Merker kereskedősegéddel, aki aztán végzetévé vált. Merkerrel is nemi érintkezést folytatott. Majd állítólag akarata ellenére jegyezte el magát 1906 februárjában P. főmérnökkel. Ez azonban merev lénye miatt nem tetszett neki, úgyhogy ismét Merkerrel lépett érintkezésbe.

„Grete Bayernek rendkívüli gyakori nemi érintkezése Merkerrel már magában is amellettszól, hogy a lány nagyon erotikus hajlamú lehetett és számos szerelmes levelének fölmutatására valóban be kellett ismernie, hogy „nem volt éppen jégcsap”. Mégis úgylátszik, hogy Merker iránti szerelme őszinte és igazi volt”.

Itt van a kulcsa Grete Bayer bűnözésének: a szekszuálitása. Amíg ez nem ébredt föl, addig a lány az elme és kedély kitűnő tulajdonságait mutatta. De mikor a korán fölébredt, illetve fölébresztett nemiség korán hamis pályára terelődött – mértéktelenség! – ez nagyon megártott kedélyének és jellemének. Ehhez járult a szerelmi affektus és egy bizonyos dilemma, melybe tanács és védelem hiányában került. Miután a szülők nem akarták a Merkerrel való házasságot. Grete elhatározta, hogy szerelmének Merkertől eredő gyümölcsét elhajtja. Noha Merker, hogy a házasságot kikényszerítse, Grete apját az ügyészséggel fenvegette meg, Grete hű maradt Merkerhez. A Merker karakterének aggasztó volta se tartotta vissza, akiről tudta, hogy sikkasztásokat követett el. Ismét teherbe esett Merkertől és a magzatot ismét elhajtotta. Grete most veszélyes kettős játékot

játszott: nem szakított vőlegényével, P.-vel. Merker azonban, aki tudott a bűnéről, sürgette a megoldást, így a lány, tanácstalanságában és kétségbeesésében – öngyilkosságra is gondolt, – arra az elhatározásra jutott, hogy megöli a vőlegényét. De ugyanakkor arra is törekedett, hogy ennek vagyont megkaparintsa, melyből aztán Merkerrel akart élni. Átkulcs segítségével egy zárt kazettából már előbb kilopott egy 4000 márkás takarékkönyvet és 300 márka aranyat. Ez a kazetta apja őrizetére volt bízva, aki ezt egy özvegy számára őrizte. Eből a pénzből Grete 3000 márkát hagyatékként akart megkapni, a pénz azonban hosszabb időre le volt kötve. Grete fölvette a pénzt a takarékkönyvre és odaadta Merkernek, hogy fizesse ki az adósságait. Állítólag részvétellel volt Merker iránt és tartott ki mellette. Így nagyon raffinált módon hamis végrendeletet csinált P. nevében, melynek a hamisságát sokáig nem ismerték föl. A gyilkosságot – regények visszhangjaként! – kalandos módon követte el. Grete meglátogatta P.-t chemnitzi lakásán. Itt egy pohárka tojáskenyeket adott neki inni, melybe ciánkálit öntött. Grete maga másik pohárból ivott s még koccintottak is; P. rögtön meghalt, tátott szájjal összeesett. Abban a föltevésben, hogy a méreg esetleg csak ájulást okozott, Grete a magával hozott revolverrel a P. nyitott szájába lőtt. Aztán a földre tette a fegyvert, mintha a halott kezéből esett volna ki. A vízvezetéknel kimosta a likőrös poharakat, az íróasztalra tette a hamis végrendeletet és melléje az ugyancsak általa hamisított, ú. n. „Feroni-levelet”, mely szerint valami állítólagos Feroni jelentkezett, mint P. törvényes felesége. Legyen a dolognak olyan színezete, mintha P. e levél hatása alatt lőtte volna föbe magát, miután előbb Gretet tette meg örö-

kösévé. Aztán kisurrant a házból és egy barátnőjéhez utazott Freibergbe. Itt ismét visszanyerte önuralmát, mert a tett végrehajtása után állítólag izgatott volt. Jelen volt a temetésen és a végrendelet fölnyitásánál anélkül, hogy valamit észrevehettek volna rajta.

A pszichiáter semmiféle zavart nem talált Greténél, amit analgesiának, anesthesiának, hypaesthesiának, perasthesiának vagy hyperasthesiának lehetne mondani. Sohase figyelt meg zavaros állapotokat. Lelki zavarnak legkisebb szimptomái se mutatkoztak; különösen nincs szó melanchóliáról. Nem volt betegesen hazudozó se. Szeméremélete nagyon tompultnak mutatkozott, erkölcsileg fogyatékos volt. Megbánása nem volt mély. Közvetlenül a könnyezés után ismét egyensúlyban volt. Emlékezése mindvégig megbízható volt. A vizsgálati fogságból levelet küldött Merkernek, melyben fölszólította, hogy gyilkoljon meg egy terhelő női tanút. Merker, hogy a maga helyzetén javítson, a levelet átadta a vizsgálóbírónak. Egy grafológus megvizsgálta ezt az írást: ingerlékenység, energia és szívósság mellett az akaratgyengeség kifejezett jelei mutatkoznak, a hangulat állandó ingadozása a szélsőségek között; következtelenség a gondolkodásban, a rendérzék hiánya, fogyatékos logika. Hajlam a hazugságra és képmutatásra; raffináltság és a gonoszságra való hajlam erős. Éles ellentétben áll ezzel bizonyos engedékenység, sőt lágyszívűség. Bizonyosra mondható, hogy a Grete Bayer jellembeli tulajdonságai csak későbbben fejlődtek ki s hogy itt a külső befolyások voltak irányadók. Csak erős indokok viszik rá a gonoszságra. Magára hagyatva, teljesen gyámoltalan. Grete minden cselekvésének alapja valószínűleg a szekszuális psziché és az ebből eredő

szuggesztív befolyásolások. A kifejezett érzékiség a szekszuális élvezetek utáni vágy mutatkozik abban, hogy a tollat a papírhoz tartja.

Ugyanehhez a típushoz tartozó női bűnöző Martha Krompos, a még csak 17 éves szolgáló, aki meggyilkolta Elfried Menzel házilányt. Az esetet különössé teszi az, hogy egy fiatal lány egészen egyedül, minden idegen segítség nélkül, végez el egy nagyon erőszakos rablógyilkosságot.

Az 1891 szeptember 3-án Waldheimban született Martha Krompos szolgáló 1909 április 20-án rablógyilkosságot követett el Elfriede Menzel házilányon. A Frankenberg városkában elkövetett gyilkosság nagy feltűnést keltett, mert eleinte minden támpont hiányzott, hogy ki követhette el a borzalmas tettet. Április 20.-án a 21 éves házilányt szétzúzott koponyával és összevert arccal találták az ágyában. A lány a Humboldt-kávéházban volt állásban s éppen a gyilkosság napján akart hazautazni, hogy ott eljegyezze magát. Még aznap a nővére foglalta volna el az állását. Ez már útban is volt Frankenbergbe s röviddel a megérkezése előtt értesült nővére sorsáról. A meggyilkolt megtakarított keresete, mintegy 200 márka, hiányzott. Végre a 17 éves Kromposra irányult a gyanú, mikor megtalálták a kedvesének, egy döbelni katonának levelét, ahol azelőtt Krompos is tartózkodott, s Krompos egy levelét is a katonához. A lány eleinte makacsul tagadott, végre vallott. A gyermekcipőkből még alig kinőtt lány megvallotta, hogy már előző napon hideg számítással készült a gyilkosságra, baltával bement a Menzel hálókamrájába és ezt, aki még aludt, kilenc baltacsapással megölte, a pénzét ellopta és elrejtette. A bizonyítási eljárásnál a vádlott régebbi alkalmazói rossz bizonyítványt adtak róla, könnyelműnek, lustá-

nak, lénak mondották. Döbelni tanítója, akihez öt évig járt iskolába, kijelentette, hogy a lány egy helyes mondat megalkotására is alig volt képes; szorgalomból hármasa volt, az egyes tárgyakból négyese és ötöse. Mikor D. detektívörrmester a tett színhelyét átkutatta, a vádlott bőröndjét feltörve találta, úgyszólván arra gondolt, hogy a gyilkos őt is megrabolta. A bőröndben azonban cigarettákat, stb. találtak, melyeket a lány a kedvese számára lopott. Leveleket is találtak, melyekben a katona pénzt kért. Dr. Hänel törv. szakértő kijelentette, hogy a vádlott öröklékenyen erősen terhelt. Apja hirtelenharagú ember volt, akit 18-szor büntettek, anyai nagyapja notórius iszákos volt, anyjának mindkét fivére erősen ivott, az egyik öngyilkosságot követett el, a másik mint csavargó tűnt el. A vádlott anyja is könnyelmű volt fiatalkorában. A vádlott szellemileg erősen elmaradt és végre a 3. osztályból elbocsájtották. Amellett már korán folytatott viszonyt a férfinemmel. Nagyon alacsony erkölcsi érzékű ember, akinél erkölcsi fogalmak alig vehetők észre. Végül a gyilkos fiatal nőt 12 évi börtönre ítélték.

Úgy látszik, hogy tettének indító oka tulajdonképpen egy szerelmi hajlam volt. Martha Krompos bizonyára attól félt, hogy Döbelnben szolgáló kedvesét elveszíti, ha nem támogatja eléggé. Azt hitte, hogy mindenáron pénzt kell szereznie és kitervezte a dolgot anélkül, hogy ennek súlyosságával tisztában lett volna. Az a körülmény is, hogy munkaadójától különféle árukat lopott, hogy ezeket kedvesének ajándékozza, mindenképpen a bűntől se visszariadó szerelemre mutat. A nemi szféráját is már korán érzékenynek találták.

VII

Fajtalankodás gyermekekkel.

A szadisztikus momentumok. – A szekszuális látási vágy. – A gyermeki vulva mint inger. – A séta- és játszóterek veszedelmei. – A tapintóérzék szerepe. – A gyermekgyalázás szadisztikus formái. – A szociális viszonyok, mint a gyermekgyalázások kiváltó oka. – A gyermekgyalázás a római jogban. – A gyermektanuk megbízhatósága.

Kialakult formájában a gyermekekkel való fajtalankodás is erősen a szadizmusban gyökeredzik, ezért is itt foglalkozunk vele. Bloch és Merzbach is kiemelik a szadisztikus momentumot.

Tudjuk, hogy ha a nemi ösztönnek külső ingerekre van szüksége, ezeket az érzékek útján veszi föl. Itt legtevékenyebbek a nemi látási vágy és a tapintó érzék. Ez a látási vágy a felnőtt nővel szemben a tetszetős arcon kívül, ha meztelenségi ingerekről van szó, főleg az emlőkre, az altestre és a combokra irányul, végül az egész meztelen nőre. A vulva látása iránti vágy háttérbe szorul. Ezt a többé-kevésbé sűrű szőrözet miatt amúgy se lehet tisztán látni s az évekkel és a szülések következtében veszít is a zártságából, a szeméremajkak hervadtak és petyhüdtek lesznek. A

kipárolgások és váladékok elképzelése fékezi a látási vágyat. Tudjuk, hogy a szeméremszőrözet (melynek filogenetikai hivatása az elburkolással ingerelni), a szem, a tapintóérzék és a szaglás számára stimulánst jelent. Sokan a nő vulváját csakis a szőrözettel találják ingerlőnek a szem számára. De mint minden megszokott dolog, a szőrös vulva is kontrasztérzést vált ki a látási vágy számára, mely különösen erős olyan személyeknél, akik a rendeset már eléggé élvezték vagy túlingerültek.

Így aztán a szekszuális látási vágy végre megkívánja egy szőrtelen vulva szemlélését. Azt is tudjuk, hogy sok, nemi tekintetben nagyon élvezni vágyó népnél nők és lányok állandóan borotválják a vulvát. Ennél a szokásnál, mely a parancsoló férfitől indul ki, természetesen ingerkeltő tényezők irányadók. Sok nyugati gourmend utánozza ezt a szokást a házasságban és a házasságon kívül. Így alakul ki lassankint egy nemi rassz-ízlés. A szőrözet eltűnése mellett a nemi látási vágy megkívánja a most már teljesen látható vulva különös finomságát és zártságát. A fiatalabb lányok pirosas friss szeméremajkai, ahol a szeméremrés zártsága is különös ingerrel hat, ezért élvez olyan előnyt. Emellett ingerlékenyen hat a kisebb mértékű párolgások és váladékok elképzelése, főleg pedig az egész szerv érintetlensége.

Így jön létre számos férfiegyénnél valami intenzív látási vágy a gyermeki vulva iránt. Egy mazochista például ezt írja: „... most először éreztem kéjt, mi több, láttam, amit még sohase láttam, ami után pedig annyira vágyódtam, egy lánykának a hasadékát, ahogyan neveztük. Ez így történt: Erna meg én a cseresznyefákon voltunk. Meleg nap volt. Erna egy fán volt, én éppen alatta állottam, most recsegett és Erna kiáltott: Fritz, se-

gíts, leesek! Fölnéztem. Erna reménytelen helyzetben csüngött a fán. Mindkét kezével egy ágba kapaszkodott, térdeivel egy másik vékony ágba. Lentről a szoknyája alá lehetett látni, mely amúgy is rövid volt s mivel aznap nem viselt bugyit, látni lehetett a lábait, altestét és hasát, amint ezek a napsütésben világítottak. Nem tudtam betelni ezzel a látvánnyal. Tehát ez volt az, ez a rózsás hasadék két, kissé hullámos fehér hús között. Eltéptem magam ettől az édes látványtól és segítségére siettem. Mikor a földön voltunk, nagyon szégyelte magát, lehorgasztotta izzó fejét és azt kérdezte: Fritz, láttál valamit? – Valami nagyon szépet, kedves Erna! – Erre elszaladt.

Egy tanonc, aki egy kislánynak a szoknyáját a lépcsőházban fölemelte és meztelen genitáliáit megnézte, mikor megkérdeztem, hogy miért tette ezt, kijelentette, hogy már régi vágya volt megnézni azt a „dolgot” egy kis lánynál. Mikor röviddel tette előtt egy kislányt látott vizelni a sétaterén, megint elfogta ez a vágya s ezért szaladt be egy házba egy csinos lány után. De egyáltalában nem érintette a gyermek testét.

Mindenféle társadalmi állású ilyen személyeket, főleg a séta- és játszótereken lehet látni, ahol látszólag könyv vagy újság olvasásába merülve, gyakran azonban egészen nyíltan követve igazi céljukat, buja szemekkel nézik a homokban játszó kislányok jól látható vulváját. Már fiatal és felnőtt férfiakat látni ugyanilyen okból egyik játszótérről a másikra menni, különösen a külvárosokban. Ha idejük van rá, például a vakációban vagy munkátlanság idején, egész napokat fordítanak erre. Vannak férfiak, akiket időszakosan lep meg ez a kielégítésre törekvő látási vágy. Sőt ez bizonyos kényszerképzetekkel lehet összekötve,

melyek a kívánt tárgynak az emlékezetben vagy a fantáziában élő képét lelki szemeik elé varázsolják. Ha aztán részük van a kívánt látványban, a megfigyelő szinte a gyönyörtől ittasoknak látja őket, nagyon föltűnően viselkednek, többször visszafordulnak, hogy újból részük legyen az élvezetben, félénken vizsgálják a közönséget, szívük hangosabban dobog, a vér a fejükbe száll. Amellett ez az állapot egyáltalán nem beteges. Itt a fétisizmusnak bizonyos fajáról beszélhetünk. A női testnek valamelyik része, pl. a kéz, a láb, az emlő, stb. annyira eluralkodhatik a férfi szekszuális képzetén, hogy pusztán ennek a testrésznek a megpillantása kiválthatja a nemi ingert, melyet más különben csak az egész női lény ébreszt föl. Ezen esetben a gyermeki vulva váltja ki a nemi ingert mint fétis.

Az ilyen látási vágyat a tapasztalat szerint a zsenge ifjúkorban átélt események váltják ki, melyek váratlanul szolgáltak valami ilyen látvánnyal; később ez esetleg háttérbe szorulhat, míg aztán idővel annál hevesebben lép föl. Világos, hogy olyan személyek, például fiatalemberek és aggasztánok, akiknek más nemi élvezetben még nem, vagy már nem lehet részük, könnyen engednek eme látási vágyuknak. De mint mondtuk, mindenkorú férfiagnál megtaláljuk ezt. Persze vannak férfiak, akik egészen érthetetlennek találják az ilyen látási vágyat. Én azonban azt hiszem, hogy a kifejtt tisztán fiziológiai okoknál fogva és bizonyos határokon belül, egészen normálisnak vehetjük ezt a látási vágyat. Az ilyen látnivágyók nem büntethetők, hacsak nem tüntető módon csinálják a dolgukat, úgyhogy nyilvános megbotránkozásra adnak okot. Azonban már nem egy gyengeakaratú megfigyelőt vitt rá ez a látási vágy, kedvező

alkalommal, bűnre is. A kislányokhoz oly gyakran intézett felszólítás, hogy kuporodjanak le és elől emeljék fel a szoknyát, hogy a vulva láthatóvá legyen, ez, mint a gyermek felszólítása fajtalan cselekedetre, már büntethető. A felszólítás gyakran arra is irányul, hogy a kislány vizeljen, ami nem ritkán meg is történik. A gyermeki szeméremrésnek ilyen alkalommal történő megnyílása és ennek a nem éppen esztétikus funkciónak a végzése mint könnyebb mazochizmus, ingerlő hatással van.

A szem után a tapintóérzéknek van legnagyobb része a szekszuális vágy fölébresztésében. A szekszuális tapintóérzék igyekszik megérinteni a szeretett személy meztelen testét. Ide tartozik a női nemi rész érintése, fogdosása, tapogatása a férfi részéről. A nyálkahártyának ez az érintése izgatóan hat a férfire. A nemi élvezetekben eltompult vagy raffinált férfi csak ilyen érintésre lesz nagyon érzékeny. A vulva szaga és szőrözete zavarja őt. Itt is szekszuális csemegét kíván. A szörtelen, sima és gyengéd gyermeki vulvának az ujjal való érintése szolgálhat ezzel. Így kerül a sor a gyermeki vulva érintésére buja szándékból. Vagy a szeméremajkat vagy a kis clitorist csiklandozzák, esetleg ujjal nyúlnak a vaginába. Miután a vulva néha már kislányoknál is bámulatosan fejlett, különösen szétvetett lábak mellett, ezért a fajtalanok gyakran megfélekedezik magáról kis gyermekeknél is. Az ilyenkor érzett kéj tehát nem olyan megmagyarázhatatlan, mint ez következnek a nőktől gyakran hallott megnyilatkozásból: „Ugyan mi haszna lehetett annak az embernek ebből a cselekedetből?”

Egy további lépés odáig megy, hogy a férfi lemezteleníti a saját hímveszőjét, a gyermeket felszólítja, hogy a kezével fogja meg, vagy miután

ezt csak ritkán teszik meg, ő maga viszi oda a gyermek kezét és dörzsölteti vele, sokszor a magömlésig. Itt a kék érzet már szadisztikus úton áll elő. A gyermek ujjai többnyire ügyetlenek és a penis dörzsölésében természetesen járatlanok, meg piszkosak is, stb. Itt a kék érzetet az a kegyetlen képzet váltja ki, hogy egy ilyen ártatlan vagy legalább is fiatal lény kénytelen a merev vesszőt megfogni.

A gyermekgyalázás szadisztikus irányzata általában abban áll, hogy a tettes egy hozzá képest gyenge személyt pszichikai, de sokszor fizikai erőszakkal kényszerít fajtalan cselekedetre. A tettes mintegy uralomra tesz szert a gyermek fölött. Ilyenkor fontos, sőt talán főszerepet játszik a nemi ösztön ingerlésénél a tettesnek az a tudata, hogy erőszakosan beavatkozik a gyermek lelki életébe. A szégyenkező, tiltakozó és síró lány legyőzése szintén ingerli a szekszuális szadizmust. Ha a lányka föltűnően csinos, a kisírt és eltorzult arc még fokozhatja a szadista kékérzetét.

Ha – ami a törvényszéki praxisban nem olyan ritka – cunnilingusra kerül a sor a gyermeki vulván, az ebben kifejezésre jutó szadizmus szintén mazochizmussal lehet kapcsolatos. Hiszen mint láttuk, a mazochizmus és szadizmus közös phizikai komplexumot alkothatnak.

A penis bevezetése a lány szájába ritka, de előfordul. Itt világosan fölismerhető a szadizmus.

A továbbmenő fajtalansági cselekmények abban állanak, hogy a férfi a hímvesszőjét, többnyire erigált állapotban, a lány szeméremrészéhez viszi és kísérletet tesz, jórészt eredménytelen, hogy a vaginába behatoljon. A fajtalankodó többnyire avval kárpótolja magát, hogy penisét a

gyermek combjai között dörzsöli a magömlésig. Különösen az egészen kicsi, úgy három éves, lányka megbecstelenítését, ami érthetetlennek látszik, mindjárt megértjük, ha ezt az onánia különös fajtájának fogjuk föl, aminthogy az is. Kölnben egy 30 éves kereskedőt ítéltek el csecsemőn elkövetett fajtalankodás miatt.

Végre a fajtalankodó a hímvesszőjét többé-kevésbé beviszi a vaginába s elér a normális közösüléshez hasonló folyamatot. Miután ez fájdalmat okoz a lánynak, a szadisztikus hajlamú férfi kegyetlenkedési vágya könnyen fölébresztődik. Az áldozat fájdalmai és kínzása, melyet a szadista éppen ezért megnyújt, fokozzák a kéj érzetet és erősítik a meggyalázó tisztán fiziológiai képességét is, hogy erigált hímvesszőjével kitágítsa a szeméremrést. Különösen Angliában, a szadizmus modern székhelyén, nagyon sok kislány esik áldozatul az ilyen bujaságnak. Vannak szadisták, akik csak az ilyen szegény áldozatok fájdalmas szűztelenítésében találnak élvezetet s ezért nagyon magas árat fizetnek. Sőt az üzleti szellem magáévá tette ezt a kereseti lehetőséget; hozzáértő nők újból intakttá teszik a szétrepeszteti hyment és újból eladják a „szüzet”.

A fajtalankodók tettük elkövetése előtt gyakran úgy foglalkoznak a gyermekekkel, hogy a hónuk alá nyúlnak és fölemelik őket, közben a szoknyájuk alá néznek, vagy tréfából fölemelik a szoknyájukat s az ülepükre vernek stb. Egyes fajtalankodók szándékosan végzik az ilyen cselekményeket, hogy mintegy átmenetet készítsenek elő a fajtalan cselekedethez. Mások megint vigyáznak, hogy először ne menjenek tovább, de a „börkontaktus” (Hirschfeld) tovább ragadja őket. Ha vádlottak elismerik, hogy ilyen módon – állítólag

csak gyermekkedvelésből – „tréfáltak” gyermekekkel, akkor már gyanúsak.

A fajtalankodó, hogy célhoz érjen, nem ritkán „műfogásokhoz” nyúl, melyek a kivitelükben szadisztikus momentumokat árulnak el.

Hamburgban és Altonában egy kéjenc, orvos álarcában végezte üzelmeit. A 30 éves, jól öltözött ismeretlen beállított családokhoz, mint az iskola által kiküldött orvos s a még iskolaköteles lányokat avval az ürüggyel vezettette maga elé, hogy ha betegséget talál náluk, akkor a város költségére viszik el őket egy szünidei gyermektelepre. Az alapos vizsgálat céljából a gyermekeknek teljesen le kellett vetkőzniök, az idegen pedig, bár az anya jelenlétében, mindenféle manipulációkat végzett velük, többek közt gombostűt szúrt a kicsikék különféle testrészeibe. Az alorvos eközben jegyzeteket írt be a jegyzőkönyvébe. Távozás előtt azt mondta a szülőknek, hogy a városházán majd megkapják a beutaló jegyeket. Kiderült, hogy a tettes M. mezei munkás, akit egyszer már fegyházra büntettek erkölcsi vétség miatt. Újabb hat évi fegyházat kapott.

Aldammban a tanítónő belépése előtt egy ismeretlen férfi lépett be a felsőbb lányiskola egyik osztályába, egészség-tan-tanárnak mutatkozott be s egy csomó erkölcstelen cselekményt végzett. Aztán egy népiskolai lányosztályba ment be s megismételte a manővert, de a tanító megzavarta, mire elmenekült.

Egy 25 éves lakatoslegény megjelent több dortmundi iskola osztályaiban, ahol méréseket végzett a padokon, más esetekben orvosnak adta ki magát. Utóbbi minőségében a padra fektette és megverte a gverekeket, miközben szemérmetlenül nyúlt a lányokhoz.

Egy „rövidlító” gyermekbarát Berlin nyugati részében garázdálkodott. Megfigyelte a felsőbb lányiskolákat s távozáskor követte a lányokat, hogy megtudja a lakásukat. Amint eléggé megismerkedett a házak bejárataival, alkalmat vett, hogy közeledjék a gyermekekhez. Közvetlenül a gyermekek előtt vagy után lépett be a házakba, ha velük találkozott, akkor készen tartott érmekeket ejtett el s kérte a lányokat, hogy szedjék össze ezeket, mert ő rövidlító. Amint lehajoltak, erkölcsstelenül érintette őket.

B. ezredes 1909 tavaszán került Ortrowoba, mint ezredparancsnok. Pünkösdkor szabadságot kapott és Kolbergbe utazott. Itt egy fürdővendég megfigyelte, hogy a strandon 6-8 éves lányokkal fajtalanodik. A fürdővendég följelentette és a bizonyítékok hatása alatt később Posenben elfogták. Kilenc hónapi fogházra és szolgálatból való elbocsájtásra ítélték.

Egy szatócsot gyermekgyalázás miatt az osztrák BTK 128. §-a alapján négy hónapi nehéz börtönre ítélték, mert nyelvével egy tíz éves lányka arcát „lenyalta” és a saját nyelvét ajkai közé szorította. A törvényszéki orvos véleménye az volt, hogy szekszuális kéjvágyból csókolta így a gyereket. Az elítélt állítólag csak ittas állapotában járt el így.

A gyermekgyalázás pszicho-fiziológiai okaihoz járulnak még a szociális környezet föltételei, melyek gyakran maguktól okozzák a bűnt.

A nemi ösztön erkölcsi szabályozója, a szeméremérzet, nemcsak etikai, hanem szociális termék is. Ez főleg a fajtalansági bűnöknél mutatkozik. A közönséges férfi nem olyan sokat tart iskolaköteles lányainak az érintetlenségére. Hányszor megtörténik, hogy apa és anya nemcsak a nyilván-

nosság kerülése miatt nem akarnak följelentést tenni s csak valami rokon vagy lakótárs bírja rá őket erre. A lakásviszonyokból folyik, hogy a lányok apával és fivérrel, sőt a lakótársakkal szemben sem lehetnek olyan szemérmeskedők. Különösen az iskolaköteles lány nő fel fesztelenebbül az ilyen körökben.

Különösen az ágy-elhelyezési viszonyok károsságát illusztrálja egy sor büntető per, melyekben kis gyermekekkel elkövetett súlyos erkölcsi vétségekről van szó. A Moabitban lakó K. munkás még két lakótársnak adta bérbe egyetlen szobáját. Rajtuk kívül itt aludtak még K-nak 11, illetve 8 éves lánya, maguk a szülők a konyhában aludtak. Csak mikor a 11 éves gyermek altesti fájdalmakról panaszkodott, fogtak gyanút a szülők. Egy orvos megállapította, hogy a gyermeknek csúnya betegsége van. Kiderült, hogy a K-nál lakó W. vádlott, míg a lány apja nappal munkában volt s az anya szintén nem ügyelhetett rá, szégyenletes tettet követett el a gyermekben. A törvényszék 1 és egynegyed évi büntetést szabott ki. – E. munkás ágyrajáró volt egy 5 tagú családnál Berlin északi részében. A szülők távolléte alatt E. nemcsak gazdáinak két kis fiát, hanem még egy másik lakó 8 éves gyermekét is meggyalázta. 1 és fél évi börtön. – G. szerelő, mint albérlő lakott B. vendéglősnél. G. meggyalázta a gazda 9 éves lánykáját. A kislány sikoltásaira azonban az anya odaszaladt. Egy évi börtön. – De a gazdagok is követnek el gyermekgyalázást. Már milliomost is ítéltek el emiatt.

Míg azokban a körökben, ahol a szeméremérzet normálisan fejlődhetett, a fajtalankodót többnyire túlságos nemi ösztön hait ja vagy a kicsapongások miatt elvesztette az élvezetet a nor-

malis nemi érintkezésben, a normális férfi többnyire azért gyaláz meg gyermekeket, mert hiányzik az eszköz és alkalom más kielégítéshez. Itt tehát csaknem kizárólag gazdasági momentumok visznek rá a bűnre. Miután a proletárnak nincs pénze óvszerekre, több gyermeket nemz, mint ahányat el tud tartani. Miután a vásárolható szerelemben se lehet része, feleségének terhessége, betegsége vagy vérzése idején gyakran lesz gyermekgyalázóvá. Amellett egész munkamódja olyan, hogy sokkal több alkalma van felügyelet nélküli lányokkal összekerülni. Természetesen az alkohol is fontos szerepet játszik. Az osztályához tartozó lányok sokkal bizalmasabban közelednek hozzá, mint a jobban öltözött férfiakhoz. Így jön létre egész sor alkalmi bűnözés. A vakáció is, mikor az asszony elutazik a gyermekekkel, ráviszi a bűnre a házas fajtalanokodókat.

Amellett sok ilyen lány már korán meglehetősen romlott. A tárgyalóteremben sokszor csodálkozni kell, hogy apró lánykák már a vulva kettős funkciója előtt ismerik az idevágó szakkifejezéseket. Ez a szekszuális korai romlottság, mely végül bizonyos bujaságot is kivált a lányokból, csak két okra vezethető vissza. Először a kisebb szeméremérezetre, melyet szociális környezetükből hoznak magukkal a fesztelenebb kifejezésekkel együtt és másodsor kortársaik közléseire, melyekre ezek ugyanígy tesznek szert, nem is szólva a saját tapasztalataikról. Ez utóbbiakhoz csak úgy juthatnak, ha rajtuk vagy a jelenlétükben valami erkölcsi bűnt követtek el vagy kíséreltek meg. Ezért olyan aggodalmas a gyermekeknél a fajtalansági bűn, mert egyetlen gyerek ilyen élményeit hamar megtudja az egész osztály s a tanulótársak lelkében elültetődik a szekszuális inger, ha ez

mindjárt csak kíváncsiság formájában lép is föl először. A nőnél pedig azért olyan veszélyes a nemi ösztön korai ingerlése, mert ez szabaddá teheti az utat a szekszuális bűnözéshez.

Meissenben 1907 nyarán cseresznyeszédéskor két kislány ment egyik szedőtől a másikhoz és elmondták nekik, hogy a szomszéd szedő cseresznyét adott nekik, amiért leguggoltak és megmutatták a szeméremrészeiket. Természetes egy szedő se állott ellent a kísértésnek. – Egy kárpitosnak pince-műhelye mintegy börzéje az iskoláslányoknak, akik közül egyik a másikat csalta oda a kéjjenchez, csakhogy tíz fillért keressen, a teljes közlésével annak, ami rá vár. – Albérlő fiúk vetköztettek le minden este egy jól fejlett 13 éves leányt, ha a szülők távol voltak és ők fektették ágyba. A lány velük adatta oda az éjjeli edényt s lehetőleg minél illetlenebbül ült rá. Egyik másik nagyon szép lányka egy akarategyenge aggastyánnak a szabadban, ahová utána futott, megmutatta meztelen nemi részeit s tíz fillért kért tőle ringlispilre.

Egy strassburgi kantinos 13 éves lánya ikreket szült. A jól fejlett fiatal anya minden fölvilágosítást megtagadott s csak annyit mondott, hogy jó néhány hónappal előbb egy ismeretlen követte el rajta erőszakot.

Oroszországban a „szekszuális evolúció” egészen különös gyümölcsöket termelt. Woronosban 1908 májusában az ottani gimnázium és reáliskola 40 fiú- és lánytanulóját fogták el, köztük hetet egy családból. Valamennyien a „Szabad Szerelem” egyesület tagjai voltak és titkos helyeken szekszuális orgiákat ültek. Csakhamar hasonló hírek érkeztek a cári birodalom minden részéből. Minskben egy hadnagy foglalkozott a liga meg-

szervezésével. Az iskolai fiatalság körében a szabad szerelemnek naponta új követői akadtak. Kiewben egy diák szervezte meg a ligát, melynek kb. száz tagja volt. Öt lakásban áldoztak a szerelemnek. Előbb kocsmázás volt, aztán szabad szerelem. A házasság, mondja a program, elavult intézmény. Az ember szabad és így szabad lehet a vágyaiban is. A kellő fölvilágosításról és izgalomról megfelelő olvasmány gondoskodik. A fiatal lányok szemérmetlenül gyűjtik a férfitagokat a ligájuk számára, a fiatal férfiak pedig női hívekre vadásznak. A bakfisok még jobban lelkesednek a dologért, mint az ifjak. Az egyesület nagyjórészt lányokból áll; Kiew két női gimnáziuma szolgáltatja a főkontingenst, hozzájuk társul még a dajkaiskola néhány hallgatója is. A tisztességes ifjúság élénken tiltakozott az ilyen üzemek ellen. Dayn említi (*Zeitschr. f. Sex. Wiss.* I. 499), hogy pontos információja van arról, hogy az ország déli és nyugati részének különféle városában a három vagy négy legmagasabb osztály tanulólányai intim érintkezésben állanak hasonló korú fiúkkal és hogy még azoknál is, akik eddig visszajedtek a nemi aktustól, a külső genitáliák kölcsönös érintése mindennapos dolog. Az orosz ifjúságot általános erotomania fogta el, melyet az orosz irodalomban fejtegetett szekszuális probléma váltott ki.

Így romlott lányok nem egy férfit csábítottak már erkölcs elleni bűnökre. Egy már büntetett férfi alig mutatkozhatott az általa lakott elővárosban anélkül, hogy lányok ne üldözzék, akik korábbi cselekedetéről tudtak s meglehetősen illetlen megnyilatkozásokkal ne ingereljék. Egy másik férfinak, valószínűleg becstelen okokból, az volt a szokása, hogy sétáira nyalakodni valót vitt

magával és lánykák között osztotta szét. Ezért mindig volt körülötte néhány lány, akik szintén csábító beszédekkel igyekeztek kicsalni tőle az édességeket.

Az erkölcs elleni bűnök elkövetésére jó alkalmalmmal szolgálnak a mozik, melyeket iskolásgyermek erösen látogatnak. A fajtalanok a sötétséget használják föl erkölcstelen fogásaikra. A vásárokon stb., ahol sok kislány fordul meg, a fajtalanok szintén behatolnak a tömegbe s a szoknyák alá nyúlnak stb. Sokszor segítségükre van ebben az ilyen fiatal lányok kacérsága.

Egy másik körülmény, mely a szubjektív bűnösséget enyhítheti, az, hogy a lányoknál már a 14 év előtt beáll a testi érettség, ami sokszor 16-18 éveseknek láttatja őket. Ilyenkor, ha a tettes ismeri is a gyermek korát, arra számít, hogy tévedésnek állítva be a dolgot, biztosíthatja a büntetlenségét. Éhez járul, hogy különböző kultúrállamok nem egyformán határozzák meg a védelmi kort. Amerikában részben 10 év, Dániában, Itáliában, Spanyolországban, Portugáliában, Skóciában 12 év, ugyanígy Wallis és Freiburg kantonokban; Franciaországban 13 év, de követelik a 15 évre való fölemelését, tizenegy svájci kantonban, Belgiumban, Oroszországban, Kanadában, Ausztráliában szintén 13 év; Ausztriában és Magyarországon 14 év; Svédországban, Zürichben és Waadtban 15 év; Angliában, Norvégiában, Hollandiában és négy svájci kantonban 16 év, rendszerint ugyanennyi Amerikában, míg Finnországban 17 év. Civilizálatlan országokban már kislányok is szolgálnak nemi élvezet céljaira.

Kislányokon más okokból is követnek el gyalázatot, így hogy valaki a fogházban találjon hajlékot, vagy hogy a tettes megszabaduljon gyűlölt

feleségétől. Különösen utóbbi okot többször is hitelenen megállapították. Hogy vajjon a tettesnek a házassági okokon kívül még kéjes szándékai is voltak-e, az bizonytalan. Egy szekszuális természetű ember ilyen esetben könnyen követ el erkölcs elleni vétséget, hogy úgyszólván a hasznost a kellemessel kapcsolja össze. Talán bizonyos szadizmus is érvényesül avval a szándékkal, hogy a feleséget is megbántsák a nemi cselekedettel. Ha meg lehetne állapítani, hogy a tettes csakis azért cselekedett, hogy a feleségétől megszabaduljon, minden kéj vágyó mellékmotívum nélkül, akkor nem is lehetne elítélni.

Egy gyermekgyalázással vádolt ember hamis vallomását ismerteti Jung államügyész a Gross-féle Archívumban, 28. köt. 320. l. A tettes korlátozott értelmű fiatal fickó volt. A meggyalázott gyermek határozottan fölismerni vélte. A lányka apja a zsandárokkal fenyegette, az őrmester pedig bezárással. Az a vallomás, melyet a fiatalkorú a csendőrök előtt tett és a vizsgálóbíró előtt megismételt, minden részletet felölelő volt. A testi lelet után nem is volt kétséges, hogy a lányt meggyalázták. A vádlott a főtárgyaláson elfogadható alibit bizonyított. A szellemileg korlátozott fiú engedte magát megfélemlíteni s a vizsgálóbíró előtt se volt annyi ereje, hogy ártatlanságának a csendőrök előtt megkezdett hangoztatását fõntartsa. A hamis vallomásnak részletekkel való kiszínezése megfelel az általános kriminálpszichológiai tapasztalatnak. A fiú valószínűleg egy más esetben gyalázott meg egy gyermeket s innen volt a szakismerete, ami a vallomását hihetővé tette. A fiú már nemileg érett volt, meglehetősen nagy peniszszel. Onanistának vallotta magát.

Vannak foglalkozások, melyeknél különös er-

kölcsi szilárdságra van szükség a szekszuális kísértések ellen. Ilyen elsősorban a tanítói foglalkozás. Könnyű belátni, hogy a lányiskolái tanító helyzete nem könnyű. Ha szekszuálitása csak kissé is ingerlékeny, erős kísértéseknek van kitéve. Gondoljuk meg, milyen nagy a tekintélye különösen a népiskolában; a lányok gyakran könnyen öltözve, bugyi nélkül jelennek meg és fesztelenül viselkednek, sőt az erre kapható tanítóval még kacérkodnak is. Amellett a tanító napról-napra órákon át együtt van a lányokkal, közeli érintkezésben s a bőrkontaktus nagyon csábító hatással lehet. Így magyarázhatók meg a különben majdnem hihetetlen események, hogy a tanító, aki az olvasó lány mellett ül a padban, kezével a szoknyája alá nyúl, noha ezt a szomszédai észrevehetik. Egy másik tanító a lányoknak, miközben ezek a katedrán a füzeteiket mutatták be, sorban megfogdosta a nemi szerveiket. Egy harmadik bezárta a neki rokonszenves lányokat s mikor egyedül maradt velük, meggyalázta őket.

R. lelkészt az enyhítő körülmények figyelembe vételével 1 évi és 3 hónapi fogházra ítélték. A tárgyalás folyamán a vádlottról kitűnő bizonyítványokat állítottak ki többek között hivatali elöljárója, a földbirtokos és szuperintendens. Az orvosi szakértők nem voltak egy véleményen a vádlott szellemi állapotát illetően. A vádlott húsz fiúval üzött fajtalan cselekedeteket. Kikereste azokat a fiúkat, akikről úgy vélte, hogy ilyesmit csinálhat velük, a konfirmációs vagy a francia óra után magához rendelte és illetlenül fogdosta őket. Bűnösségének tudata kiderül abból, hogy a fiúknak megtiltotta a dologról beszélni s az isten nevével visszaélve, meg is akarta esketni őket. A nyolc orvosi szakértő kifejtette, hogy a vádlott

öröklékenyen terhelt abban az értelemben, hogy érzelmi élete hátrányára befolyásolódik. A törvényszék azonban nem vette kizártnak a szabad elhatározó képességet.

Iskolai altisztek is, fölhasználva az alkalmat, követtek már erkölcsi merényleteket iskolásgyermek ellen.

Az orvosok ebből a szempontból koránt sincsenek kitéve ennyire a veszedelemnek. Gyakran látnak meztelenül ilyen serdülő lányokat, ami letompítja az érzékeiket. A tanító azonban éppen ingerlő telj ükben látja a lányokat. Könnyebben megfélekeznek magukról a fogorvosok, akiknek pedig semmi dolguk páciensnőik meztelen testével, amikor is a nők narkotikus vagy narkózis utáni állapotát használják ki.

Egy 57 éves osztrák bíró, aki utoljára mint bűnügyi vizsgálóbíró működött, mint gyám- és árva-tanácsadó visszaélt hivatali állásával, hogy gyermekekkel érintkezhessek. Egész éjszaka együtt aludt gyermekekkel. Hogy a gyermekek skrupulusait eloszlassa és hogy meggyőzze őket arról, hogy isten akarata az, amit ő tesz, egy bibliai képet mutatott nekik Ádámról és Éváról. Mielőtt a merényleteket elkövette, mindig imádkoztatta őket. Már fiúkorában vonzották a vallási misztériumok s tulajdonképpen pap akart lenni. Nagyon túlbecsülte magát s az volt a vágya, hogy szentként tiszteljék.

Gyakran követnek el bűnöket a mostohaapák a feleségük által házhoz hozott törvényes vagy törvénytelen lányokon. Itt ugyanis hiányzik a beltenyészettől való félelem korlátja. A lány nem vére és húsa a mostohaapának. Ha még a szociális miliő is kedvez a már említett házi feszte-

lenségnek, vagy ha a lány az anyja és mostohaapja közti nemi érintkezésről tud vagy sejt valamit, akkor kedvező alkalom esetén (az anya terhessége, betegsége, távolléte) főleg alkohol hatása alatt könnyen megtörténik a csábítás, különösen ha a lány nemileg érett s mint ez törvénytelen gyermekeknél oly gyakori, szexszuális szempontból maga is mohó. Az ilyen félig serdült mostohalányok gyakran kihívóak is egy gyengeakarátú mostohaapával szemben. A félig serdült lány általában könnyen mutat olyan föltűnő, félig merev, félig kihívó magatartást, mely nemi ingerrel van a férfire. Az ilyen lányok kacér módon húzzák le a cipőiket és harisnyáikat, fesztelenül mossák a felső testüket, ingben és alsószoknyában mutatkoznak stb.

Hivatalnokokat ritkán ítélnék el, akkor is ezek nevelőintézetek és kórházak hivatalnokaiból kerülnek ki, akik szintén könnyen jönnek érintkezésbe kiskorúakkal.

Vagy 35 évvel ezelőtt egy szolgabíró került fegyházba azért, mert kislányokat az utcáról behívott hivatali helyiségébe. Egy másik igazságügyi tisztviselő olyan lányokkal, akiket erkölcsi bűnözéseknél tanúnak hallgatott ki, megmutattatta, hová nyúltak a bűnözők, milyen magasra emelte a szoknyáikat, hogyan kellett leguggolniok stb.

Ismeretes, hogy cselédek és gyermeklányok a rájuk bízott egészen kis gyermekekkel is követnek el fajtalanságokat. Természetesen nem büntetendő cselekmény, ha dajkák a kis gyermekek genitáliáit csiklandozzák, hogy elalvásra bírják őket. Itt a tettes részéről hiányzik a kék okozás szándéka. De az ilyen viselkedés, ha egy darabig folytatódik, később onániára vezethet. De cselédek és gyereklányok azért is fogdossák a gyermekek

nemi szerveit, hogy a saját kéj érzetüket kielégítsék.

Egy 44 éves hajadon szolgáló szabad idejében 10-14 éves gyermekeket gyűjtött maga köré. A leggonoszabb orgiákra tanította őket, melyeknek ő nézője volt. 11-14 éves fiúkat hasonló korú lányokkal hozott össze.

Az ilyen személyeknél azonban figyelembe kell venni, hogy szolgálatukhoz tartozik naponta látni, tisztogatni a gyermekek genitáliáit. Nem olyan megfoghatatlan, hogy egy élénk lányfantáziában a fiús hímvessző helyettesítheti az érett membrum virile-t s hogy különösen a mozgékony-ságával lassankint fölébreszti a szunnyadó, de azért erős nemi ingerlékenységet. Tehát mégis meggondolandó, hogy 12–13 éves fiúkat gyermek-lányok fürösszenek.

Bloch néhány markáns esetet sorol föl.

Egy könyvvezetőnő tervszerűen fajtalanságra csábított 4 éves fiút. Egy anya a saját öt éves fiát vette magához az ágyba és koitus-kísérletekre tanította, amit ez aztán 3 éves nővérén ismételt. Egy gyermeklány egy 4 éves fiúval koitushoz hasonló mozdulatokat végeztetett önmagán, miáltal onániához jutott. Egy 29 éves hölgy az unokaöccsével végeztetett nemi aktust (Magnan). Egy festő modellje és barátnője onániára, koitusra és cunnilingusra csábította a festő 12 éves fiát. Egy híres színésznő egy nyolc éves fiút, akinél babrálással erekciót idézett elő, koitusra csábított s nyolc éven át folytatta ezt a viszonyt.

De előfordulhatnak más irányú példák is. Egy férj, aki azelőtt kicsapongó életet folytatott, nem tudta a feleségét kielégíteni, mert csak ritkán jutott erekcióhoz. Viszont egy kis lány szeméremrészének a megpillantása rögtön merevedést oko-

zott nála. Kétségbeesésében közölte ezt fiatal feleségével. Erre az asszony az ő beleegyezésével egy 10 éves lányt vett a házhoz, akit az asszony a tervezett koitus előtt mintegy véletlenül meztelenül mutatott meg a férjének anélkül, hogy a gyermek valamit észrevett volna. Az asszony nagyon találékony volt mindig új véletlen helyzetek kitalálásában. A döntő pillanatban többnyire új harisnyát húzott a gyermek lábára, miközben a gyermeket ügyesen lemeztelenítette.

Egy tengeri fürdőn egy fiatal özvegy avval csalogatta a férfiakat, hogy csinos 13 éves lányát a strandnak egy elhagyott helyén nyitott bugyival játszatta a homokban, úgy hogy nemi része látható volt.

Hogy aggastyánok gyakran fajtalankodnak gyermekekkel, az könnyen érthető. Többnyire hiányzik a képességük és alkalmuk, hogy felnőtt nővel folytassanak nemi érintkezést. Másrészt gyakran lép föl náluk egy késői, abnormis nemi ösztön. Ezért gyermekekhez kell fordulniok, akik bizalommal vannak irántuk, inkább, mint fiatal fiúk és férfiak iránt. A munkásosztályból való anyák nem ritkán tesznek följelentést a saját apjuk ellen, hogy az unokáikkal fajtalankodnak. A vádlottak ilyenkor mindig a lányuk bosszúállásáról beszélnek, akivel többnyire ellenséges viszonyban vannak. Ilyen esetekben nehéz az igazságot kikutatni. Nekem az a benyomásom, hogy a följelentés gyakran valóságon alapul.

Nem ritka eset, hogy 14 éven alóli fiúk maguk a tettesek és hasonló korú lányokkal fajtalankodnak. Itt különösen éles lélektani megkülönböztetésre van szükség. Az ilyen esetek gyakran csupán önmagával nem bírásra vezethetők vissza. Különösen a vidéken fiúk néha a földre dobják a ját-

szótársnőiket, fölhúzzák a szoknyáikat és megfogják a szeméremrészeiket. Itt nyugodtan tagadni lehet a tudatos kéj szubjektív momentumát. Más gyermekek szintén kéj nélkül pusztá utánzási ösztönből cselekszenek. Néhány kislány az udvaron „apát-anyát” játszott, egymásra feküdtek, miközben az „apa” fölhúzta az „anya” szoknyáját és megfogta a nemi részét. Bizonyára más gyermekektől láttak ilyesmit, vagy a szülőktől lestek el. A kíváncsiság is rávihet egy fiút, hogy jól megnézze, „mi van tulajdonképpen a kislányok lába között”; ilyen esetről sokszor ott lappanghat a szekszuális ösztön. Megint más fiúk a pajtásaik által fölébresztett, de meg nem értett szekszuális vágy hatása alatt cselekszenek; tehát nem egészen vannak tisztában kéjes szándékukkal és így fölmentendők. Természetesen ugyanígy a lányok, akik sokszor ellentállás nélkül engedik át magukat ilyen célra, ha ugyan nem ők a csábítók. Ha be lehetne bizonyítani, hogy egy 14-15 éves fiú már fölébredt kéjvágyból cselekszik s egyéb fölvilágosultsága mellett teljes tudatában van a kéjváagnak, még akkor is kérdés volna, vajjon van-e fogalma a büntetőtörvény által védett női nemi becsületről.

Ezért tagadja sok törvénytárgyalkodó, hogy egy 14 éven alóli gyermek egyáltalán fajtalanságot követhet el másik hasonló korú gyermekkel.

Egy olyan deliktumra vonatkozólag, mely modern kultúránkban mind jobban terjed, érdemes megismernedni a büntetőjogi fejlődéssel.

Martens szerint a római jogban a stuprumot (koitus, päderastia és minden nem erőszakos fajtalanság) a Lex Julia de aduiteris üldözte. Büntetések: fiúgyalászásért (a régebbi lex Scatinia szerint magas pénzbüntetés) kard általi halál; lány-

gyalázásért: száműzetés, humilioroknál kényszer-munka a bányákban. A stuprumot azonban kétoldalú bűnnek fogták föl abban az értelemben, hogy barbár módon a bántalmazott gyermeket is, ha „doli capax”-nak tartották, bűnösnek mondták és megbüntették, bár nem halállal. Rabszolgagyerek meggyalázását, valamint felnőtt férfi és női rabszolgák elcsábítását, a hatalom birtokosa *actio injuriarum*-mal s ha a tettesnek *animus furandi*-ja volt, *actio furti*-val üldözhető.

A germánoknál a nép jog alig említi a gyalázást. A fiúkon elkövetett fajtalanság üldözésének módját is csak sejtethetjük. Annak a férfinak, aki nem erőszakos, titkos koitust követett el, büntetést kellett fizetnie, a nőt vétkesebbnek tartották. A szabad ember, aki egy nem szabad lányt gyalázott meg, csak enyhe büntetést fizetett. Halálbüntetés érte a szolgát, aki egy szabad gyermeket gyalázott meg. Nem szabadoknak egymás közötti fajtalankodását megváltható testi büntetéssel büntették.

A kánoni jog bűnnek minősített minden házasságon kívüli nemi érintkezést. A büntető üldözés joga az egyházat illette meg, a világi igazságszolgáltatás csak az okozott bosszúságot büntethette. A paderastiát tűzhalállal büntették.

A gyermekeken elkövetett erkölcsi vétségeknél nagy szerepet játszik a fiatalok tanuk szavahihetősége és megbízhatósága. A saját prakszisom alapján azt mondhatom, hogy a meggyalázott lányok tanúvallomásai nem olyan mértékben megbízhatatlanok, mint általában gondolják.

A gyermek vallomása lehet hamis, mert először is a gyermek hamisan fogta föl a dolgokat. Ez a körülmény, mely a gyermekek megbízhatóságát más deliktumoknál könnyen megrendíti, az

erkölcsi vétségeknél alig jön figyelembe. Azok a folyamatok, melyeket a gyermek itt lát és átél, általában annyira újak és idegenszerűek, hogy ez fokozza a figyelmét. Kivételek fordulhatnak elő, ha a gyermek megijed, szégyen, meglepetés vagy félelem zavarba hozzák, ami aránylag ritkán történik. Ha a gyermek már átélte ilyen erkölcsi merényleteket, ha más gyermekektől vagy felnőttektől hallott ilyenekről, akkor a saját élményénél a figyelem gyengült lehet. Kétség esetén tehát ilyen irányban is ki kell kérdezni a gyermeket.

Ugyanez áll az emlékezet hűségére, ha a folyamat régebben történt. Egy, a gyermek számára olyan megdöbbentő folyamat, mint egy erkölcsi merénylet, általában nagyon szilárdan megragad a gyermek emlékezetében. Azonban a részleteket illetőleg nem sokat lehet adni a gyermek vallomására. Ezeket könnyen elfelejti, sőt talán a megfigyelései se voltak megbízhatók. Egy gyermek általában könnyen feledkezik meg a részletekről, az intelligencia foka és a megfigyelő képesség döntő jelentőségűek.

Dr. Riedel berlini gyermekgyalázó esetében a törvényszék egy 13 éves lánytanú megbízhatóságát, aki előbb terhelően vallott a vádlottra, majd ezt visszavonta, pszichiáterrel megvizsgáltatta. A gyermek ugyanis olyan részletes leírást adott a dr. Riedel lakásberendezéséről, hogy kétségesnek látszott, vajjon egyszeri rövid ott tartózkodás alatt végezhetett-e olyan részletes megfigyeléseket. A pszichiáter hasonló kísérletet végzett a gyermekkel, mely fényesen bebizonyította a gyermek bámulatos megfigyelő képességét a lakásberendezés részletei iránt. Erre a törvényszék a lányka első vallomását fogadta el, mely terhelő volt a vádlottra.

Az a képesség, hogy a tárgyaláson emlékezetből elmondják a folyamatot, eltérő fejlettségű a gyermekeknél. Célszerű, ha ilyenkor a tanító mint szakértő jelen van. Ő tudja legjobban megítélni, hogy a gyermek szokása szerint helyesen referál-e. Gyermekek gyakran úgy mondják el a folyamatot, mint valami könyv nélkül megtanult dolgot. Ezt nem szabad gyanúsítani és harmadik részről betanítottként venni. A gyermek úgy tekint a vallomását, mint a leckéjét. Azonban ismételtetésekkel és kérdésekkel kell ellenőrizni a megbízhatóságot. De nagyon kifárasztani vagy megzavarni se szabad a gyermeket. A gyermek kihallgatásánál a legnagyobb csendnek és nyugalomnak kell uralkodnia.

Egy gyermeket könnyű szándékosan vagy véletlenül befolyásolni. A bosszúra vágyó anya könnyen betaníthatja a gyermekét valami folyamatra. Meg kell vizsgálni az anya viszonyát a vádlotthoz és családjához. Ha a gyermek gyakran hallja az anyját a folyamatról beszélni, akkor könnyen előállnak szubjektív emlékezet-hamisítások, mert a gyermek a hallottakat összeszövi a saját élményével. Ezért a rendőrségi és bírói eljárásnál nem szabad túl sokszor kihallgatni a gyermeket. Ez sok dolgot megerősíthet, de sokat meghamisíthat.

Ismeretes, hogy a szekszuális szféra más kislányoknál is mozgolódik és ez sok mindent élménynek állíthat be, amiről csak hallottak. Tehát meg kell vizsgálni a gyermek fantázia-tevékenységét vagy a tanító adhat erről fölvilágosítást.

Ha pszichikai betegségi szimptómák mutatkoznak, mint hisztéria, idegesség, esetleg epilepszia, akkor az orvost kell megkérdezni.

A gyermek szavahihetősége tekintetében nem

szabad elfelejteni, hogy otthon és az iskolában majdnem minden gyermek hazudik, ha valami bűnét akarja elpalástolni. Ha egy anya azt mondja, hogy az ő gyermeke még sohase hazudott neki, erre nem kell sokat adni, de arra se, amit a tanító mond. Csak ha harmadik személyek mondják a gyermeket hazudozónak, akkor rendül meg a szavahihetősége.

Megtörtént már, hogy lányok jobb tudomások ellenére hamisan vádoltak férfiakat. Két iskoláslány szerelmes volt a tanítóba és ezért féltékenykedtek egymásra. A tanító olyan vigyázatlan volt, hogy az egyik lányt megcsókolta. Mikor ez a lány közölte ezt a másikkal, ez a másik bosszantására hengegve jelentette ki, hogy neki viszont a szoknyája alá nyúlt a tanító. Megtörtént továbbá, hogy két és több lány egyenesen szövetkezett a hamis vallomásra egy férfi ellen. Itt szadisztikus és amúgy is szekszuális színezetű rágalmozási deliktumról van szó. A korán romlott lányokat a tisztátalan fantázia ráviszi, hogy szekszuális gondolataikkal játékot üzzenek. Ezt a veszedelmes játékot támogatja a gyermekek gyakori durva beszédje az iskolában és iskolán kívül. Ez valóságos szó-szadizmust tenyészthet ki, mely elferdíti és túlozza a tényeket, sőt fiatalos hengegssel kitalál ilyeneket.

Az igazság ilyen meghamisítása ellen a bíró csak úgy védekezhet, ha gondosan meghallgatja a vádlott védekezését s alaposan megfontolja ennek igazságát. Nem vitatjuk, hogy a körülmények szerencsétlen kapcsolódása esetén kivételesen még ilyenkor se szakad szét a gyermeki hazugság-szövevény.

Ismeretes August Sternberg bankár fajtalansági esete, aki 1852-ben Frankfurtban született.

Házas ember és többszörös milliomos volt. Különféle asszonyokkal állott összeköttetésben, akik 14 éven alóli lányokat kerítettek neki. A lányokat olyan újsághirdetésekkal szerezték, hogy egy frankfurti festő fiatal női modelleket keres. Ez az állítólagos festő Sternberg volt. Fischer masszírozónő, aki utoljára dolgozott Sternbergnek, avval igyekezett védekezni, hogy ő azt hitte, hogy Sternberg „szereti a fiatal női formákat” és nem gondolta, hogy fajtalan célokra használja a gyermekeket. Nagyszámú, legalább 20-30 lány kerítéséről volt szó s nem is minden esetre jöttek rá. A Fischerné lakása szinte börtöne volt az iskolás-lányoknak, egyik a másiknak mondta, hogy itt keresni lehet. Sternbergnél egész bizonyosan szadisztikus és fétisiztikus hajlamok dolgoztak. Két és fél évi fegyházra ítélték. Különös volt ebben a bűnpörben a nagytőke „hatékonyasága”. Annak a magándetektívirodának, melyet Sternberg, illetve a képviselői a kutatásokkal megbíztak, 50.000 márkát ígértek St. fölmentése esetére. Az iroda a tárgyalásig 12.000 márkát kapott. Többek között ez az iroda figyelte meg a per folyamán ismeretessé vált Stierstädter detektívet, aki nagy bátorsággal segítette győzelemre az igazságot és a törvényszéki teremben még előjáróival is szembeállott, akik St. érdekében dolgoztak. A tőke hatalma, és tulajdonképpen ez jellemző az egész St. pörre, abban is megnyilvánult, hogy később az elítélés után, egyes vállalatok munkásai, melyekhez St. közel állott, aláírásokat gyűjtöttek egy kegyelmi kérvényhez. St-nek végül is, a fogság költségein kívül, 15.530 márkát kellett kifizetnie a nagyszámú tanú miatt. Frivol módon megkísérelték, hogy a kutatásnál félrevezessék a hatóságokat, mikor Frankfurtban a titokzatos festő után

kutattak. Woyda Frieda fő terhelő tanú összes korábbi terhelő vallomásait visszavonta. A törvényszék azonban a korábbi adatait fogadta el valóknak. A visszavonás nyilván megvesztegetésre történt. Thiel detektívet, mint ezt megvallootta, megvesztegették; ő közvetítette, hogy Stierstädter detektív azonnal kap 15.000 márkát és fölmentés esetén még 70.000 márkát, ha elnézően végzi a vizsgálatot St. ellen és elismeri, hogy Woydát mások biztatták a terhelő vallomásra. A detektív azonban ellenállott minden megvesztegetésnek. A rendőrigazgató, aki az elítélés napján öngyilkosságot követett el, többször is szigorúan megtiltotta ennek a detektívnek, hogy résztvegyen a St. elleni vizsgálatban, noha az államügyészségtől megbízást kapott erre. A rendőrigazgató társadalmi érintkezést folytatott St-gel, 15.000 márka jelzalog és 2000 márka más pénzzel tartozott neki. St. maga született protestáns ugyan, anyai részről tisztán protestáns családból származik, apai elődei azonban zsidók voltak, de apja már fiatal korában keresztény hitre tért. Ha figyelembe vesszük a zsidó faj ismert szívósságát, akkor a St. esetet a zsidó kriminalitás számlájára tehetjük. A fajtalansági bűn kiviteli módja nem mutat semmi különöset, ami jellemző volna a zsidóságra, keresztények is végeznek ilyen manipulációkat.

Nem szabad elhallgatni, hogy a német népben évről-évre nő a gyermekgyalázási hajlam. Krafft-Ebing ezt a határozottan kimutatható terjedést az újabb nemzedék fokozódó idegességével hozza összefüggésbe.

A nemileg korán érintett gyermek könnyen esik erkölcsi züllésbe és jut a bűn útjára. A kultúrállamnak ezért kell eltiltania a gyermekkel üzőtt fajtalankodás! A védelmi kor leszállításá-

ban nagyon messzire ment. Az újabb megismerés, hogy az egyén szekszuálitása éppen a pubertás éveiben vezethető könnyen félre, jogossá teszi a védelmi kor fölemelését 15-16 évre, a nemi evolúció érdekében. Csak mint kuriózumot említjük, hogy az irodalomban komoly javaslatot tettek, hogy a fajtalankodás 14 éven alóli gyermekekkel ne legyen büntetendő, mert ezt csak elmebetegek követik el, akik ellen a társadalom más módon védekezhetik! De helyes az, hogy az enyhítő körülmények mellett is minimális hat hónapi börtönbüntetés súlyosnak látszik, mert néha egyetlen rövid, elhamarkodott fogásról van szó.

Szükségesnek találom a fajtalankodók gyógykezelését a büntetés elszenvedése alatt. A szadisztikus, fétisiztikus ösztönt, gyermekeket meggyalázni, az orvos és pedagógus segítségével kell elnyomni. Hiszen gyakran onanistákról van szó. Az onánia terápiáját bizonyára alkalmazni lehet a gyermekgyalázóknál is.

A fajtalansággal szemben fontos a megelőzés, a profilaxis. A nagy tömegekben minden eszközzel meg kell erősíteni a szeméremérzetet olyan lakásviszonyok megteremtésével, melyekben szemérmes családi életet lehet élni; tudományos és művészeti műveltség terjesztésével, az akaratnak és jellemnek a nevelés által való erősítésével, az oly sok fajtalansági esetet okozó alkohol elleni küzdelemmel; s nem utolsó sorban a korunk szellemében történő nemi fölvilágosítással. Jótékony hatású a fiú korai érintkezése is tisztességes lányakkal. A nemek közös nevelése – bizonyos határokon belül – szintén hasznos lehetne.

Egy másik munkámban (Wulffen: Psychologie des Verbrechers) már rámutattam, hogy a legtöbb erkölcsi bűnözés olyan lányokkal szemben törté-

nik, akik nem hordanak csukott bugyit. Hiszen többnyire alkalmi bűnözésekről van szó, melyeket az udvarban, a szabadban, az országúton stb. követnek el minden előkészület nélkül és siető tempóban. A hiányzó vagy nyitott bugyi bűnre ingerel és meg is könnyíti ennek elkövetését, míg a zárt bugyi megnehezíti és megakadályozza ezt. Persze vannak olyan gyermekgyalázók is, akik a zárt bugyit kinyitják.

A „paedophilia erotica” babonából is előfordul. Egyes országokban az a hit uralkodik, hogy érintetlen gyermekkel való koitus meggyógyít venerikus és egyéb betegségeket. A „sunanitismus” az az ősrégi hit, hogy éretlen lányokkal való érintkezés meghosszabbítja az életet, hogy kipárolgásaik megfiatalítanak öreg férfiakat. Incestusnál és nemi erőszaknál ugyanez a babona lehet a bűnözés oka.

Már Krafft-Ebing megjegyzi, hogy a fajtalansági deliktumok nem kis részét és gyakran leggaládabbakat, nem elmebetegek követik el. A törvényszéki praxis a mai napig megerősíti ezt a föltevést.

A pszichopathológikus esetek közül a legtöbb a szerzett elme gyengeségi állapotokra esik, így főleg a dementia senilisre, krónikus alkoholizmusra, epilepsziától, fejsérüléstől és szélütéstől eredő szellemi gyengeségre. Krafft-Ebing idesorolja még az eredeti defektusos és elfajulási állapotokat s végül az általa paedophilia eroticának nevezett azt a pszichoszekszuális perverziót, azt a beteges hajlamot, melynél az egyént nem züllött morál és nem is pszichikai vagy fizikai impotencia hajtja a gyermekekhez.

Krafft-Ebing a paedophilia erotica legáltalánosabb vonásának mondja az illető egyének örök-

lékeny terheltségét; a képzetek abnormitását és a hatalmas kéjvágyat, mely már az áldozatnak pusztán fajtalan érintésére is fellép és esetleg ejakulációhoz vezet s végül azt, hogy a paedophil egyént nem ingerlik felnőtt egyén szekszuális bájai, akivel a koitust csak „faut de mieux és lelki kielégülés nélkül” végzik.

Egy ilyen paedophil egyén már 5-10 éves lányokak pusztá megpillantására is ejakulált. Érintésüknél valóságos „szekszuális affektust” szenvedett és nem emlékezett ennek részleteire.

Ez a pszichoszekszuális perverzió nőnél is fölléphet. Egy 29 éves öröklékenyen terhelt, phobiákkal és kényszerképzetekkel küzdő nőnek már öt éves unokaöccsének megpillantására is orgazmusa és ejakulációja volt.

A paedophilia erotica periodikusan is fölléphet. Végül kontrér szekszuális érzésnél is előfordulhat.

Krafft-Ebing a paedophilia erotica paradox voltát a fétisizmusból magyarázza, mert ez idézi elő, hogy az ilyen egyének a maguk pszichoszekszuális fejlődésében nem jutnak el odáig, hogy csakis a másik nem érett személyeit becsüljék, hanem az éretlenekért rajonganak, az érettek teljesen hatástalanok rájuk. A szekszuális kéjvágy valamilyen okokból kizárólag gyermekekre irányul. A véletlen például eseményé lehet, mint ahogy Schrenk-Notzing szerint exhibicionizmusra diszponál. Lehetséges volna pl., hogy egy fiú véletlenül nagyon osztentatív módon pillantja meg egy kislány meztelen szeméremrészét és talán ilyenkor áll elő nála az első szekszuális megmozdulás. Az ilyen kéj érzet annyira elhatalmasodhatik, hogy a fiú szekszuális életén egész a férfikorig uralkodik. Meg kell gondolni, hogy a határo-

zottan patológikus fétis-képzeteknek ilyen aszszociatív kapcsolódása és elhatalmasodása, mint ezt Krafft-Ebing hangsúlyozza, csakis súlyos terheltségnél léphet föl. Tudvalévő, hogy az ilyen perverz kapcsolódások számára éppen a degeneratív talaj nagyon termékeny. Az én tapasztalatom szerint a paedophiliát normális határok között is gyakran kapcsolatba lehet hozni valami ilyen fiataalkori véletlen élménnyel. Mondottam már, hogy a legtöbb paedophilnek fiúkora óta megvan ez a hajlama. A döntő esemény azonban eshet a későbbi évekre is.

A paedophilia erotica általában nem jár beszámíthatatlansággal, csak akkor, ha a beteges talaj mellett nem sikerül az ingerületen uralkodni. Enyhítő körülmények csaknem mindig figyelembe veendők a patológikus színezet miatt, ugyanígy a vádlott megvizsgálendő a törvényszéki orvos által. Krafft-Ebing két súlyos esetben gyógyulást konstataált.

Hyperszekszuálitás, alkoholbefolyás, morális gyengeelméjűség, pszichikai szensilis állapotok egészen a morális és intellektuális hülyeséig, súlyos pszichikai elfajulások, szerzett organikus defektusok, kezdődő dementia senilis vagy paralytica szintén megsemmisíthetik a paedophil egyén akarat szabadságát.

Úgynevezett tekintélyi személyek fajtalanágánál majdnem mindig megtalálható a többé-kevésbé tudatos szadizmus. Ez majdnem mindig a függőségi viszonyból folyik, mely a tettes előtt tudatos. Ez a függőség adja a tettes kezébe az áldozatot. Azonban más hajlamok teljesen háttérbe is szoríthatják a szadizmust, mikor például a buja és kacér iskoláslány csábítja el a tanítót, vagy ha a tekintélyi személy és a függő személy között sza-

bad erotikus viszony alakul ki. Utóbbi esetben a kötelességek sajátságos konfliktusa áll elő, miután pl. a viszony a két személy között a függőség további fenállása mellett, tehát a gyámnak a gyámmal való viszonya, a fajtalan cselekedet büntetethezőségét nem szünteti meg, bár enyhébb színben láttatja.

Fiú- és lánytanulóknak tanítók által való elcsábítására már hoztunk föl eseteket a gyermekgyalázásnál, ugyanígy mostohagyermek és mostohaapák eseteit is.

A frankenthali törvényszék a maximális öt évi fegyházra ítélte Philipp B. konzervatóriumi igazgatót 1909 szeptemberében. Egész sor 14 éven felüli tanítványával fajtalanzkodott. A házkutatásnál kiderült, hogy az igazgató – ami az erkölcsi bűnözőknél nem ritka eset – a tanítványaival való fajtalan érintkezésről pontos könyvvezetést csinált. Ez a könyvvezetés is szadisztikus momentum. Sőt az elcsábítottakkal rezerválisokat íratott alá, hogy az erkölcstelen érintkezés a lányok beleegyezésével, sőt kívánságára jött létre. A donjuan-típusú, nagyon szép B. erősen erotikus hajlamú férfi volt, aki már azelőtt Mannheimban is, ahol zenetanító volt, hasonló üzelmeket folytatott. Első házasságában is hűtelen volt, mely válással végződött. A zenében is, melyben egy fejedelmi nőprotektor segítségével művelték ki, fölületesnek ismerték. Hogy tisztességes szülők lányai a fenti módon átengedték neki magukat, az az ő donjuanizmusára vezethető vissza kapcsolatban a zene csábító ingerével.

VIII.

Ártatlan lányok elcsábítása.

Okai. – Csábítási művészet. – Serdületlenek elcsábítása.

Tizenhat éven aluli ártatlan lányok elcsábításánál gyakran fontos szerepet játszik a szadista ösztön. Itt ugyanolyan fétisiztikus és szadisztikus ösztönökről van szó, mint a gyermekgyalázásnál. A félig serdült lány sok férfi, de különösen a kéjenc számára, nagyon kívánatos fajtája a nőnek. Az ilyen lány szemérmessége és tapasztalatlansága nagyon ingerlően hat. A még nem egészen kifejlődött testalak a bimbó ingerével hat. A kérések, könyörgések, könnyek és a tettleges ellenszegülés a szadista férfi számára egyenértékűek a tőle kiinduló fenyítéssel. Amellett az ilyen lányoknak az az előnyük a gyermekek fölött, hogy már megvan bennük a nemi érzés és nemi élet sejtése. Itt mindig elérhető a hímvessző bevezetése a hüvelybe, ami kislányoknál sokszor nem lehetséges. A hüvely szűk és sértetlen volta fokozza az élvezetet. A szűziesség és a hymen mint általá-

lódtek ki a szadista férfi számára. Miután a szekszuálításban a férfi képviseli az aktív, a nő a passzív elemet, a férfit leginkább az érintetlen nő ingerelte; ezt találta legkívánatosabbnak, úgy, hogy

a kiválogatódás ezt tenyésztette legjobban és így fiziológiailag lehetővé tette a szűzhártya kifejlődését, így keletkezett a szüzesség mai értékelése, noha az utódok tisztaságára vonatkozó etikai képzetek is vegyülnek belé.

Kéjenceknél, a don jüanoknál a kontrasztérzés következtében a szüziességnek nagyon kell fokoznia a nemi kíváncsiságot. Vannak férfiak, akik csakis a szüztelenítési aktusban és erre való készülődésben találnak nagy szekszuális élvezetet, így végzik el egyik csábítást a másik után. Náluk sohasem egyetlen, hanem mindig nagyobb-számú áldozatról van szó.

Amellett a környezetnek is szerepe van. A lány tapasztalatlansága az emberismeret hiányával és a határozott cselekvésre való képtelenséggel kapcsolatos. A szemérem visszatartja a kifosztástól, így a csábító hamarosan csapdába csalja a lányt és védekezik a följelentés ellen.

A csábítási művészet minden eszköze figyelembe jön: hízelgések, szerelmi ömlengések, gyengédségek, a nemi izgalomig menő csókok, eljegyzés színlelése, házasság ígérete, ajándékok, mámorító italok, egy kis erőszak alkalmazása stb.

Egy fiatalember a vasúton ismerkedett meg egy lánnyal és rábeszélte, hogy éjszakázzanak egy szállodában. Hogy rábírja a lányt az együttthásra, mely ellen ez energikusan tiltakozott, fiáncnak adta ki magát s azt mondta, hogy eljegyzi vele magát és feleségül veszi s a lány jelenlétében leveleket írt ennek rokonaihoz, melyben az eljegyzésüket jelentik be. Végre a lány jelenlétében sürgönyt adott föl a pénzügyminisztériumba, melyben két napi szabadságot kért. Mindezt hamis név alatt csinálta, úgy hogy okmányhamisítást követett el, noha így se sikerült a lány elcsábítása.

Hogy a vőlegény apja koitusra csábította a fia menyasszonyát, az már nem egyszer előfordult.

Megrögzött szadisztikus csábító, egyszerűsmind gyermekgyalázó az ismert dr. Viktor Riedel Berlinben. Ez a közveszélyes fehérhajú kéjenc, akinek a viselt dolgaival a törvényszék már többször foglalkozott, 1908 márciusában ismét rendőrkézre került. Az elfogatás oka, mint 1907-ben is, megint az volt, hogy egy 15 éves lány kétségbeesésből miatta ment halálba. Az 57 éves férfi legújabb áldozata Erzsí szobalány volt. Riedel a lakására csalta a lányt és ott használta. A rajta elkövetett gyalázat miatti szégyenből a lány megmérgezte magát. Egy éven belül ez a második emberi élet volt, melynek elveszését ez a csábító okozta bizalmat keltő megjelenésével. 1907 nyarán R. 17 éves boltilány ugrott a vízbe, mert dr. Riedel megbecstelenítette. Akkor elfogták. De büntetésre nem került sor, mert hiányzott a bizonyíték arra, hogy erőszakot alkalmazott volna. Erzsí Liegnitzből került Berlinbe 1908 márciusában, hogy itt nénje példáját követve, szolgálatot keressen. Jelentkezett egy cselédközvetítőnél, aki aztán elhelyezte Chr. mészárosnál. Mielőtt ezt a helyét elfoglalta, még meglátogatta a nővérét. Ez az útja vált végzetessé. Amilyen romlatlan és gyanútlan volt, útközben a dr. Riedel kezébe került. Ez a legénylakására csábította s itt vele is az történt, ami a többi lánnyal. A bűnügyi rendőrség már többször megpróbálta az állandóan figyelt dr. Riedelt ártalmatlanná tenni. De neki módjában volt gyermekeket és ezek szüleit befolyásolni s a nyomok eltakarásával egész sereg „detektívet” foglalkoztatni. Így történt, hogy nem került a sor följelentésekre, vagy pedig visszavonták ezeket. 1907 végén dr. Riedel megint a törvényszék előtt

állott. Else K. tanuló ellen elkövetett merénylet miatt. Ez a tárgyalás folyamán mindent visszavont, amit előbb állított. Ezért az eljárást megszüntették, de most újra fölvevették. Riedelnek fényűzően berendezett lakása volt a Leipzigerstrassen. Művészkörökben műbarátnak ismerték. Festészeti kiállításokon rendes vendég volt és sok értékes darabot vásárolt. A lakás berendezése, valamint az ő előkelő és fesztelen megjelenése nagy hatással voltak a lányokra, akiket a lakására vitt. Nemrégén még mint esküdt szerepelt Moabitben és a véletlen úgy hozta magával, hogy éppen egy erkölcs elleni vétség ügyében. – Ellene már akkor is eljárás volt folyamatban több erkölcsi deliktum miatt, különösen R. boltilány elleni merénylet miatt, aki miatta ugrott a vízbe. Csak röviddel esküdti tevékenysége előtt bocsájtották el a vizsgálati fogságból. – A tárgyalás 8 napig tartott. A vádlottat azokban az esetekben, ahol 16 éven aluli lányok elcsábításáról volt szó, fölmentették, ellenben két másik esetben és hamis esküre való csábítás miatt elmarasztalták. Négy évi fegyházra ítélték el. A gyanúsítottat avval vádolták, hogy egy 14 éven aluli személlyel két esetben fajtalan cselekményeket követett el, négy esetben pedig 16 éven aluli ártatlan lányokat csábított el és két esetben tanukat hamis esküre akart rávenni.

Egy másik csábítótípus lemond a teljes szüzességről és megelégszik avval, hogy a 14-16 éves lányokat még mindenesetre keveset használták. Ez a körülmény megkönnyíti neki a csábítást és megvédi a büntetéstől, mert az ilyen lányokat már nem tekintik ártatlanoknak.

16 éven alóli lányok elcsábítása mint alkalmi deliktum is előfordul. Ilyenkor a lánnyal folyta-

tott szerelmi viszonyról van szó, mely koitushoz vezet.

Hogy ártatlan lányok elcsábítása (16 éven alul is) babonás motívumokból vagy ilyenek fölhasználásával is előfordul, azt bizonyítja Hirschfeld beszámolója a „Zeitschr. f. Sexualwissenschaft”-ban, mely szerint egy földbirtokos hajadon lánya átengedte magát egy tisztviselőnek s tőle teherbe és szifiliszbe esett. Vőlegénye azt mondta neki – és pedig a lány véleménye szerint jóhiszeműen, – hogy gyenge órájában jutott a nemi betegséghez, melytől csak úgy szabadulhat, ha egy ártatlan lány átengedi magát neki. Näcke a Gross-féle archívumban mindkettő tudatlanságát kétségbevonja és azt hiszi, a vőlegény arra használta föl a baját, hogy az ellenkező lányt engedésre bírja; a lánynál bizonyára nagy volt a szerelem vagy a részvét. „Ez a szekszuális babona forenzikus szempontból fontos, mert lányokon elkövetett sok erőszakos merénylet így magyarázható és így a tettest nem lehet közönséges bűnözőnek tekinteni. Olykor szifilitikus lányok is azt hiszik, hogy egy fiú fölhasználásával megszabadulhatnak a betegségüktől. Ugyanott Hellwig azt állítja, hogy ez a szekszuális babona sokkal elterjedtebb, mint gondolnák. Nem is szorítkozik pusztán az alsóbb néprétegekre, hanem a „művelteknél” is megtalálható. Fontos, hogy a babonás ember azt hiszi, hogy ő ilyen módon megszabadul a betegségétől anélkül, hogy a lány megkapná. Itt tehát a tettest nem lehet szándékos vagy gondatlanságból okozott testisértésért büntetni.

Ha nemi indokokról van szó, akkor a gyermekrablásnál és szöktetésnél is többnyire megtaláljuk a szadisztikus motívumot. Erre mutatnak már a törvényben felsorolt szöktetési módok is,

a ravaszság, fenyegetés és erőszak, melyeknek szadisztikus kóroktana amúgy is világos. A tetteket, még ha főleg nyereszkesedési okokból cselekszik is, lélektanilag legalább is támogatják bűnös cselekedetében a lappangó szadisztikus hajlamok. Pszichológiai emlékezések ébresztődnek föl nőrablásokra és rablási házasságokra. A gyermekrabló és szöktető gondos pszichoanalízisének ezt is figyelembe kell vennie: Előfordulhatnak olyan esetek is, hogy a cselekedet egyedüli motívuma a szekszuális szadizmus. Itt teljesen hiányosak a gyakorlati kísérletek és az irodalom se említ ilyen vizsgálatokat. Itt nagyon hálás föladatokat kínálnak a pszichiáternek. Az ilyen pszichoanalízisek bizonyára nagyon értékes fölvilágosításokkal szolgálnának a nemi energiáknak egyéb törekvésekkel való kapcsolatáról. Egy olyan korban, mely a szekszológiai tudományt annyira előtérbe tolta, nem lehet közömbös, hogy egy bizonyos bűn elkövetésében milyen pszichológiai része van a szekszuálitásnak.

Súlyosbítja a deliktumot, ha a hímnemű vagy nőnemű kiskorú személyt nyereszkesedő vagy erkölcstelen foglalkozásra csábítják. Sokszor egyidejűleg megvan mindkét cél. Az erkölcstelen célok stb. nem csupán fajtalanok. Sokszor ugyanakkor kerítés is fennforog. Példák: Egy anya, bordélyházportása, 16 éves lányát azzal az ürüggyel, hogy szép kalapot vásárol neki, hivatalból kirendelt gondnoka lakásáról elcsalta, egy nyilvános házba vitte és ezért megfizettette magát (1 és fél márkával!). A gondnoknak két hónapra volt szüksége, hogy a nagyvárosban megtalálja a lányt, mert nem volt bejelentve.

Egy 50 éves kolportőr egy éppen 14. évét betöltött fiút, akit házalás közben véletlenül egye-

dül talált szülői lakásán, szép ígéretekkel, hogy majd megmutatja neki a nagyvilágot stb. elcsalt hazulról s fél évig hurcolta magával az országban. Közben a gyermeket állandóan használta pedersztikus célokra. A fiút mindenütt a saját fiának mondta és egy ágyban aludt vele. A leveleket, melyeket a fiú szüleihez írt, hogy megnyugtassa őket, a kolportőr elsikkasztotta.

IX.

Erőszakos fajtalanság és erőszakos nemi érintkezés.

Erőszak alkalmazása. – A koitus-aktus már eredetileg is erőszak-jellegű. – Szekszuális túlérzékenység, mint az erőszakot kiváltó ok. – Gyermekeken elkövetett erőszak. – Erőszakosságok eseteinek statisztikája. – Kiscselédek sorsa a tanyákon. – Az erőszakot szenvedettek szavahihetősége.

Most a deliktumoknak egy olyan csoportjához érünk, melyeknél a fajtalan cselekmények végzése fizikai erő vagy fenyegetés alkalmazásával vagy olyan női személyeken történik, akik bizonyos gyengeségi állapotban vannak.

Az igazi erőszakos közöselésnél, melynél a tettes erőszakkal győzi le a női személy komoly ellenállását és teszi lehetővé a koitust, mint etiológiai momentum elsősorban figyelembe jön a nemi ösztön hyperasthesiája vagy az ösztönnek ezt megközelítő foka, mely azonban nem okvetlenül patológikus s mely lehet csupán múltó, például alkohol élvezete következtében; másodsor szadista hajlam, mely többnyire a hyperesthesia következménye vagy evvel együtt lép föl. De hogy

harmadsorban, ezek nélkül a fiziológiai vagy patológus diszpozíciók nélkül is véletlen ingerek, mint pl. a női személy látszólagos hajlandósága, kacérsága stb. szintén kiválthatják az erőszakot, az magától értődik.

Mint a következő eset mutatja, még a feleség is lehet segítőtárs a férje erőszakos koitusánál. Vádoltak voltak S. fakereskedő, 37 éves s ennek a felesége Babette, 35 éves, erőszakos közösülés miatt. S.-t avval vádolták, hogy 1905-ben egy lányon, aki szokszcr fordult meg a házában, a hálószobában erőszakot követett el, miközben a felesége avval segített neki, hogy a leányt lefogta. Ugyanez az eset történt júliusban, amikor Babette szintén segítségére volt a férjének. Hajmeresztő dolgok derültek ki, melyek az S. házaspár házában játszódtak le. Egy csomó piszok és disznóság került elő. Vádlott asszony a következő magyarázattal akarta igazolni az eljárását: Egy nehéz szülés, mely majdnem az életébe került és az aggodalom, hogy férjétől újból teherbe esik, arra bírták, hogy a legnagyobb elnézést gyakorolja férjével szemben, sőt hogy a jelzett módon segítségére legyen.

Berúgott állapot játszott döntő szerepet a következő esetben. A Charlottenburgból reggel 9 óra 45 perckor induló városi vonat egyik III. o. kocsijában, miután közben a többi utasok kiszállottak, már csak a 16 éves Martha N. munkásnő maradt és a 18 éves Paul Sch. alkalmi munkás, meg a 17 éves Karl Sch. szintén munkás. A két fiú előbb csak szóval molesztálta a lányt, majd megpróbáltak erőszakot elkövetni rajta, miközben Sch. lefogta a lány kezét. A megtámadott segítségért kiáltott, s ugyanakkor energikus és eredményes ellentállást fejtett ki. A szomszéd szakasz

egyik utasa, aki meghallotta a vészkiáltást, menetközben leugrott a vonatról, föllármázta a vasúti tisztviselőket és elfogatta a két fickót.

Az erőszakosság lappangó motívuma már adva van magának a koitus-aktusnak fiziológiájában és pszichológiájában. Már normális esetben is van benne valami erőszakos; a férfi testének egész súlyával ráfekszik a nő testére; a férfi koitus-lökései, valamint a nőnél is lappangó vagy nyílt erőszakosság. Ilyen már a szenvedélyes ölelgetés, szorongatás, a heves csókok is stb. Fizikai erejénél fogva a férfi, de a nő is, koitus közben észreveszik, hogy a többé vagy kevésbé erőszakos magatartás fokozza az ingert. A házasságnak az a kezdetleges formája, az ú. n. rablási házasság, nagyon jól megfelelt annak az erőszakosságnak, mely fiatalos népeket különösen ingerel a szekszualitás gyakorlásánál. Sok lakodalmi szokásnál, melyek idegen népeknél még ma is megvannak, megmaradt a szimbolizmusa ennek az ősi erőszakosságnak és bizonyára alkalmas is arra, hogy a fiatal párt figyelmeztesse az erőszak rejtett szekszualis ingerére. Ismeretes annak a férjnek a példája, aki azt kérte, hogy a feleségét ebéd után használhassa, amint toalettbén fekszik előtte a szalonszönyegen. Őt nyilván a nemi aktussal látszólag kapcsolatos erőszak ingerelte. Ez az erőszakosság, akár lappangó, akár nyílt, mindenesetre hatalmas szaporodási stimulánsként szerepel az egész emberiségénél. Világos, hogy elegendő vagy erős szekszualitásnál hamar megvan az átmenet a szadizmushoz. Vannak szadisták, akik pl. csak akkor jutnak erekcióhoz, ha a nő látszólag védekezik a becézgetéseik ellen. Ezen az úton a szekszualis hyperesthesia és a szadizmus könnyen váltják az erőszakot. Aki képes arra, hogy a női

személy többé vagy kevésbé heves védekezésében találjon kielégülést, akit az erőszak alkalmazása és az ellenállás nem józanítanak ki nemileg, annak nagyon gyakran – általában vagy csak műlóan – nagyon erős nemi ösztöne van, mely minden ellenállást legyőz s éppen kezdeményezésének az erőszakosságából nyeri azt az erőszakos nemi ingert, mely a tettet befejezni engedi. Aki nemi izgalmában és avval a szándékkal, hogy egy nővel elvégzi a nemi aktust, vele bőr- vagy egyéb testi érintkezésbe került, gyakran nehezen tudja kivonni magát az egyszer érzett inger alól és elköveti a bűnt, mert a nemi ösztön bizonyos magaslaton minden ellenmotívumot legyőz. Minél hevesebb a védekezés, minél hangosabb a bántalmazott nő jajveszékése, annál képesebb a tett elkövetésére az erőszakoskodó. Ilyenkor a brutalitás nem ismer határt.

Mikor Gross-Lengden falu közelében lévő erdőben W. asszony száraz fát akart gyűjteni, egy iparoslegény megtámadta és kétségbeesett védekezése ellenére is erőszakot követett el rajta. Aztán karbolt öntött a nő szájába és föl vágta az ütőereit. A szerencsétlen asszonyt nemsokára vérében fűrődve találták meg és hazavitték.

Ezért nem mindig helyes a büntetés kiszabásánál a legyőzött ellentállás erejét dobni a mérleg serpenyőjébe; ez a büntetőbíró tudományos műveletlenségéről tenne tanúságot. Előfordult már, hogy több fiú egyszerre, illetve egymásután követett el egy lányon erőszakot, miközben a többiek lefogták. Kriminálpszichológiailag figyelembe vendő, hogy a későbbi közösülőköt a többiek erőszakos koitusának látása nagyon fölizzathatta. A törvényszéki tudósításokból és a népfölkelések nyilvános erőszakosságaiból ismerjük azt a rend-

kívüli ragályozást, melyet az erőszak gyakorlása a hasonló hangulatú nézőre gyakorol. Az erőszak alkalmazása a motorikus szféra kiváltása. Egy motorikus tevékenység megpillantása fiziológiai és pszichológiai módon együttrezgésbe hozza a néző motorikus szféráját, ami aztán könnyen erőszakosságot vált ki nála is.

K. 17 éves munkásnőn a szabadban hat férfi követett el erőszakot, úgyhogy elvesztette öntudatát. Alig hogy magához tért, később odajött fiúk szintén visszaéltek vele, míg ismét elájult. Ebben az állapotban akadtak rá.

Miután az alkohol önállóan is ingerli a nemi ösztönt, de az ember motorikus szféráját is mozgásba hozza, világos, hogy az erőszakos aktusnál fontos tényező.

A nemi ösztön pillanatnyi hyperaesthesiáját a hosszabb kényszerű tartózkodás is kiválthatja. Ezért van, hogy elbocsájtott fegyencek, matrózok stb. gyakran követnek el erőszakot.

Ismeretes, hogy háború esetén ellenséges területen a katonák gyakran követnek el erőszakot. Itt is kétségtelen a fiziológiai és pszichológiai összefüggés a katonáknak a háborúban erősen ingerült motorikus szférájával. A vérontás önállóan izgatja a nemi szférát. Általában minden ember hajlamos az erőszakra, akiknek motorikus szférái hivatásuknál fogva erősebb mozgásban vannak, így a katonák, matrózok, mészárosok, vasmunkások stb. Általános jelenség, hogy nagy testi erejű emberek könnyen áldozatul esnek ama hajlamuknak, hogy ezt az erőt dolgoztatták. így a pusztá testi erő, hyperesthesia vagy szadizmus hozzájárulása nélkül is, bűnözésre vihet.

Erőszakos erkölcsi bűnözők gyakran voltak

már előbb is büntetve durvasági deliktumok, testi-sértés, állatkínzás, lázadás stb. miatt.

Azonban a nemi ösztön ereje nem okvetlenül és nem mindig felel meg a testi erőnek. Gyenge férfiaknak néha nagyon erős nemi ösztönük van. Miután az erekció sokáig tart náluk, ők is követhetnek el erőszakot.

Erőszakosan közösülők és gyermek|gyalázók gyakran védekeznek avval s be is bizonyítják, hogy röviddel a tett előtt egy másik nőszeméllyel, akár ismételten is, koitáltak. Egy néptanító reggel hat órakor koitált a feleségével és rögtön utána, mint később megvallotta, 14 éves szolgálójával. Egy fiatal kereskedő a tett előtti estén és aznapon is többször koitált a kedvesével s este követte el rendkívül erőszakos tettét. Ebből látni, mit jelent a nemi ösztön erőssége. Az ilyen embereknél a megelőző koitus gyakran csak a nemi ösztön ingerlését jelenti. A nappali testi túleröltetés se okvetlenül gyengíti a szekszuális természetűeket. Sőt azt mondhatjuk, hogy bizonyos túleröltetés, a szellemi is, könnyen van erős ingerrel az idegrendszerre, annyira, hogy – mint a gyásznál és kétségbeesésnél – a nemi ösztön mint egyetlen pszichikai faktor, hatalmasan ágaskodik és csodálatos munkára képes.

Végül tisztán a milióból fakadó alkalmak is erőszakra vezethetnek; pl. a tettes a nőszeméllyel elhagyatott vidéken van, vagy zárt szobában, például egy pajtában stb.

Gyermekeken elkövetett erőszak miatt se ritka a följelentés. Erőszakosságon átesett lányok gyakran állítják, hogy a tettes mindkét kezével lefogta őket, pl. egy bokorba cipelte, szájukat kézzel befogta, vagy fűvel betömte, agyonütéssel fenyegette stb. Mostohalányok is, akiken a mos-

toha apjuk, vagy saját lányok, akiken az apjuk követett el erőszakot, azt vallják, hogy erőszak, illetve fenyegetés alkalmazásával követték el rajtuk az erőszakot. Nagyon érthető, hogy a tettes ilyen módon jár el. Mégis az ilyen gyermekeken elkövetett erőszakosságot csak ritkán büntetik meg. Számolnak annak a valószínűségével, hogy a gyermekek pusztá félelemből nem is igen fejtenek ki ellenállást. Gyakran nehéz is a gyermeki vallomásokból biztosan megállapítani, hogyan történt az erőszak alkalmazása és mi volt az eredeti hatása. Végül, mint említettük, a komoly ellenállás megállapítását megrendíti a tettesnek az az állítása, hogy a lány bizonyos hajlandóságot mutatott, ami sok vizsgálat alapján hihető is.

Nézzünk néhány esetet a kazuisztikából: H. 26 éves nős munkás 1890-ben Chemnitzben erőszakot követett el szolgálón, ezt az arcán bántalmazta és hogy a kiabálásban megakadályozza, száját hóval tömte be. 1894-ben a szabad mezőn ismét erőszakot követett el egy lányon s eközben a nyaka átvágásával oly súlyosan megsebezte, hogy rövid idő múlva meghalt. Életfogytiglani fegyház. H. a fegyházban halt meg. (A chemnitzi rendőrség közlése.)

Az „erőszakos koitus mesteréről” ad hírt dr. Voss a Gross-féle archívumban (33. köt. 101. 1.). Egy 48 éves erőszakoskodót már többször büntettek házibéke megzavarása, testi sértés, dologi károkozás, fenyegetés, szabadságtól való megfosztás stb. miatt. 18 éves korában erőszakos nemi közösülésért 6 évi fegyházra ítélték; egy fiatal lánnyal, ennek tudta nélkül, egy istállóba záratta be magát s elkövette a tettet. Később ugyanilyen tettet újból négy évi fegyházra ítélték. Három erőszakos közösülési kísérlete is volt, kettő asszonyok

ellen. 1908-ban újabb eset miatt a hamburgi esküdszék 3 évi fegyházra ítélte. „Nyilvánvalóan erősen érzéki emberrel van dolgunk, aki hajlamos testi erőszak alkalmazására és éppen kezdeményezésének az erőszakossága ingerli nemileg. De eljárásának különössége a szabadságtól való megfosztás, az áldozatul kiszemelt női személyek bezárása. Az erőszakosan közösülőknek ez a kategóriája ritkább, mint az, mely sétányokon, erdőkben és udvarokon keresi az erőszakos kielégítést.”

Automobillal megkísérelt erőszakos közösülés esetét közli Hellwig a Gross Archívumban (31. köt. 298. 1.). Egy autótulajdonos útközben fölvetett a kocsijába egy lányt és megpróbált erőszakot elkövetni rajta. Kiabálására emberek siettek oda, az automobilista kidobta áldozatát a kocsiból, megfordult és visszafelé hajtott. Azonban a vasúti síneknél a sorompó le volt eresztve, úgy hogy föltarthatták.

Ugyanott (34. köt. 268. 1.) dr. Ehmer államügyész ad hírt egy férfin elkövetett erőszakosságról. Egy 26 éves, kissé korlátolt munkás tagja volt a katolikus ifjak egyletének és kitért a nők útjából. Ezért gúnyolták; a következő csínyt követték el vele, melyhez a helyiségen átvonuló vándor közsörűs ágyasa engedte át magát. Becsalták egy lóistállóba, ahol egy csomó szomszéd fiú és lány a szó szoros értelmében meztelenre vetkőztette s ráfektettek a meztelen szajhára, miközben szorosan fogták. Egy 23 éves lány, akinek legnagyobb része volt a levetkőztetésben, megmerevült hímveszőjét bevezette a közsörűsnébe, valamennyien nyomkodták az ülepét, úgy hogy valóban beállott nála a magömlés. Miután Ausztriában csak a női személyeken elkövetett erőszak büntethető, a vádlot-

takat személyes szabadság korlátozása miatt ítélték 4-6 hónapi súlyos börtönre.

Egy gyenge szervezetű kocsis gyermekgyalázás miatt éppen kitöltött egy büntetést. Két nappal az elbocsájtás után éjjel az országúton megtámadott egy-egy lányt, akik a tánciskolából mentek hazafelé. Mindig avval szólította meg a lányokat, hogy nem láttak-e egy kerékpárost. Míg a kérdezett tagadó választ adott, a tettes megragadta, az árokba vitte és ráfeküdt. Az egyik esetben az áldozatot egy barátnője kísérte, aki rögtön elfutott. A tettes egyik esetben se érte el célját, mert a lányok védekeztek, hangosan segítségért kiáltottak, úgy hogy el kellett őket engednie. Másnap – ismét eredménytelenül – egy iskoláslánnyal próbálkozott, hogy ezt az erdőbe csalja, mint előbbi tetténél, mely miatt elítélték.

Prof. L. Wachholz (Zur Lehre von den sexuellen Delikten) 102 esetről számol be, melyek a krakkói törvényszék területén kerültek vizsgálat alá. Az utolsó három év alatt vizsgálatra került erőszakossági esetek száma kb. 200, ami a sokkal nagyobb Wienben előfordult esetekhez képest óriási szám.

Ezek közül az esetek közül 78 esett 14 éven aluli lányokon. Hajadon volt 98 áldozat, 2 férjezett, 2 özvegy; öt már anya volt és 20, 42, 47, 59 és 90 (!) évesek voltak. Egy tizenkét éves, nemileg már teljesen érett fejlett leány az anya tudtával szokásszerűen prostituálta magát alsórendű fogadók különszobáiban. Mint hét éves lányon egy béres követett el rajta erőszakot. Volt egy 25 éves pincér szeretője, többször büntetett ember, aki éretlen lányokon elkövetett erőszak és egy kéjgyilkosság jogos gyanúja alatt állott. Ez a szerető volt egyszersmind a kerítője, aki áldozatának

a bevételéből élt. A lány defloreálva volt és hüvelykankót konstatáltak rajta. Az áldozatoknak egész csomó testi betegsége eléggé bizonyítja, hogy a nőknek még külső undort gerjesztő betegségei se tartják vissza a férfiakat a koitustól (az esetek nagyobb számában fiatal férfiakra volt szó). A szeméremrészek és különösen a hymen vizsgálatának speciális eredményei törvényszéki orvostani szempontból voltak érdekesek, ugyanígy az okozott sebesülések minősége is. Az áldozatok közül tíz friss gonorrhoevel, kettő friss lues-szel volt inficiálva.

A 110 vádlott férfi közül 46 volt 14-23 éves korban, 42 volt 24-48 éves korban, a többi hét 51, 52, 56, 60, 62, 65 és 77 (!) éves volt. Társadalmi állásuk szerint túlnyomólag az alsóbb osztályhoz tartoztak. 78 nőtlen volt, 23 házas (ezek közül 2 elvált), 5 özvegy. 11 esetben a tettesek különös viszonyban állottak az áldozatukkal: öt esetben az édesapa volt a tettes (közülök kettő elmebeteg), egyszer a mostohaapa, egyszer a mostohafivér, egyszer a keresztapa s egyszersmind gyám és nevelő, háromszor kiskorú cselédek gazdája. Négy tettesnél a nemi szervek veleszületett, illetve szerzett elváltozását állapították meg, és pedig ezek közül két 15 éves tettes még teljesen infantilis volt. Kilenc tettesnél venerikus betegségeket találtak. Nyolc tettes 15-60 év között avval volt vádolva, hogy több 14 éven alóli személy ellen követtek el erőszakot; négyen kettő ellen, egy három ellen, kettő hat ellen és egy (60 éves!) hét személy ellen. Megfordítva, hat nőszemély ellen több tettes ugyanakkor követett el erőszakot. – Különösen figyelemreméltó négy eset, amikor fiatal emberek öregasszonyokkal követtek el erőszakosságot, köztük egy 90 éves agg nő ellen egy nagy-

mértékben gyengeelméjű béres, déli órában utcai árokban. Állítása szerint az agg nő megpillantására életében először érzett erekciót és így először végezte a koitust is.

Egy erőszakos közösülőről R. Gaupp referált a tübingeni orvosi-természettudományi egyesületben.

A 43 éves férfi iszákosnak a fia és két erkölcsi bűnözőnek a fivére. Az iskolában rossz magaviselet és gyenge előmenetel. Kilenc éves korában mint iskolásfiú egyidejűleg egy gyárban is dolgozik. Itt korán pálinkához szokik és nemi disznóságokra csábítják. Már mint fiú lop. Bűnöző pályájának kezdete 17 éves korában. Első deliktum: egy védtelen fiatal lány rabló megszarolása brutális bántalmazások kíséretében. Egy évi börtön. Pár hónappal a kibocsájtása után egy fiatal lány fenyegetése „kivégzéssel, ha nem fekszik le”. Három heti fogház. Pár hónappal később szörnyű erőszak egy lányon. Három és fél évi fegyház. A büntetés kiállása után több tolvajlás és koldulás. Részben fogház, részben fegyházbüntetés. Tíz hónappal az elbocsájtás után brutális erőszak egy 6 éves lánykán. Hét évi fegyház. Pár hónappal az elbocsájtás után néhány tolvajlás. Börtön. Fél évvel később erkölcsi vétség egy gyermekén. Egy évi fogház. (Enyhítő körülmény a patológikus hajlam és egy kis berúgottság a tett idején). Utolsó deliktum: 1908 karácsony estéjén hat órakor kissé becsípett állapotban kéjgyilkossági kísérletet követ el egy négy éves lánykán, akit egy mellékutcaiba csal. A vádlott magán hordja a „delinquente nato” testi és pszichikai jellemvonásait, de nem elmebeteg. Eléggé értelmes, erkölcsileg teljesen érzéketlen, gyáva, hiú, álszenteskedő, hazug, hengegő és ehez gazdag fantáziája van; amint módjá-

ban van, iszik. Mint cipészlegény nagyon ügyes. Frázisos levelek a megbánás szentimentális szövegeivel és megsemmisítő önkritikával; „elveszett bestiának” mondja magát, aki mindig enged fajtalan ösztönének. Bűnét az alkoholra tolja, mely fölébreszti nemi vágyát és elveszi az eszét. Azt állítja, hogy első fegyházbüntetése óta fél a nagylányoktól és csak gyermekekhez mer közeledni.

Fiatal 14 éves lányok, akik iskola után a vidéken kiscselédeknek állanak be, itt többnyire teljesen védtelenek. A földbirtokos és családja többnyire egyáltalán nem törődnek ezekkel a lányokkal. Egy esetben a 14 éves lány öt béressel dolgozott együtt mint egyetlen női lény, együtt étkezett velük stb. A férfiak fesztelenül folytatták a durva beszélgetést. Nem sokáig tartott s a kislányon erőszakot követtek el. A tettes azt hozta föl, hogy a kiscseléd nevetett a sikamlós beszédekre, durva kérdésekre felelt s engedte, hogy a mellét és lábait fogdossák; ezért azt hitte, hogy a lány bele fog egyezni a koitusba is és nem vette komolyan az ellenkezését. Az ügyész és a bíró kénytelenek hinni a tettesnek. De a lányok nagyon rosszul járnak evvel. A disznó beszédmódon és az illetlen fogdosásokon nem tudnak segíteni, ebben még az uraság is tehetetlen. Mikor a fenti esetben a kiscseléd panaszkodott, hogy visszaéltek vele, a földbirtokos 18 éves lánya csak annyit mondott a tettesnek, hogy máskor ne csináljon ilyet!

Ilyen esetet számosat mondhatok el.

Egy, a gerai esküdszék előtt lejátszódott pör ijesztően leplezte le a mezei munkásságnál uralkodó erkölcsi állapotokat. A perre egy Lenke nevű házas béresnek a hamis esküje adott okot. A béres esküvel tagadta, hogy egy szolgálót terhebe ejtett volna. A tárgyaláson a szolgáló azt

állította, hogy Lenke egy Krause nevű másik béressel együtt sokszor éjfélig volt vele az ágyban. Ugyanabban a kamrában még egy ágy állott, melyben két másik szolgáló aludt a kedvesével. A 22 éves szolgáló Lenken és Krausen kívül még egy Fleischer nevű béressel is érintkezett. Már négyszer szült törvénytelenül. A védőnek arra a kérdésére, vajjon szokásos-e a falun, hogy a fiúk odafekszenek a lányokhoz, tanú azt válaszolta: Igen, ez általános szokás!

Ritka eset, hogy egy szolgáló bosszút álljon a becsületéért, mint az alábbi esetben. Véres kimenetelű szerelmi kaland játszódott le a rastendammi birtokon. Itt a 20 éves Clemens B. istállófiú már régóta üldözte a 17 éves Malwine P. szolgálót. A lány ezt energikusan kikérte. Mikor B. megtudta, hogy P. egyedül van az istállóban, besurrant és megpróbált erőszakot elkövetni a minden erejével védekező lányon. Birkózásra került a sor, végre P. kitepte magát és elszaladt. Mikor aztán B. munkájára ment, egyszerre csak elébe állott P. egy ganéjvillával fölszerelve s még mielőtt a fiú védekezhetett volna, a szolgáló a hasába szúrta a villát s otthagya.

A falusi élet primitívsége már magában véve is nagyobb fesztelenséggel jár. Nyáron a fiatal szolgáló meztelen lábakkal és magasra felgyűrt szoknyával dolgozik; fölmeleg a létrán, melyet lent a béres tart; szükségét a szabadban intézi el stb. Az állatvilág nemi cselekedeteit naponta látja. A szabad természetben való tartózkodás is fölébreszti a nemi vágyat. A szolgáló által terjesztett izzadság-szag mint szekszuális parfüm hat; ugyanígy a trágya maró szaga is az istállóban.

Másrészt a vidéken, az elhagyott mezőkön, az országutakon, a bokrokban és erdőkben, több al-

kalom kínálkozik az erőszakra, mint a városokban.

Aztán a falun a női nem kevésbé bánja a férfiak tolakodását. Szóban és mozdulatokban könnyen lesz erotikussá. Ezért az ilyen körökben és állapotok mellett elkövetett állítólagos erőszakot alaposan nagyítóüveg alá kell venni. Szubjektíve a tettes gyakran számít avval a föltevésével, hogy a női személy a falusi milliónek ugyanazon szekszuális hatása alatt áll, mint ő maga. Ha aztán „nem az igazival” akad össze, a bizonyítás súlypontja azon van, hogy miért gondolhatta a nőt az „igazi”-nak. Előfordulnak erőszakos fajtalanzkodások, ha mindjárt nem is koitusok, szolgálókon más szolgálók és béresek jelenlétében és nevetése mellett. Ilyenkor nagyon kérdéses lehet, hogy a tettes tisztában van-e erőszakosságának jogtalanságával. Olykor a szolgálók – tréfából – a béresek előtt fölemelték a szoknyáikat.

Ugyanígy áll az erőszakosság kérdése bizonyos pincérnőknél, prostituáltakkal stb. szemben.

A férfi az ú. n. „tisztességes lányoktól” is megvár bizonyos passzív ellenállást. A nőnek magának is megvan az ösztöne, hogy ne egykönnyen adja meg magát s éppen evvel – sokszor tudatosan, sokszor nemtudatosan – izgatóan hat a férfire. Ezért a nőnek egy kis húzódozását a férfi nem veszi komoly ellentállásnak, amilyenre a BTK gondol. Itt minden attól függ, hogy az ellenállás komolysága a nő részéről eléggé kifejezésre jusson. De még ez se mindig bizonyítéka az erőszak elkövetésének. Vannak lányok, akik előre el vannak tökéelve, hogy csak abban az esetben adják meg magukat, – önként – ha a férfi le tudja győzni ellenállásukat, mely kifelé komolynak látszik. Ezt részben a terhességtől való félelemből, részben

hiúságból teszik: azt akarják, hogy meghódítsák őket, ki akarják próbálni a férfierőt stb. Diákoknak, katonáknak a lányakkal való érintkezésében nem ritkák az ilyen esetek. Jelentékeny ellenállást kell megtörni, mely azonban nem is volt komoly. De ha ilyen lánytól, mint tanútól megkérdezik, vajjon komoly ellenállást fejtettek-e ki, szeméremből vagy önmegítélés hiányából könnyen lehet a válasz igenlő. Ilyenkor erőszak miatti igaztalan elítélés állhat elő. Ilyen esetekben tehát nagyon gondosan kell vizsgálni a bizonyítékokat.

A régebbi szerzők (Zacchias 1726, Metzger 1791) tudvalévően tagadóan válaszoltak arra a kérdésre, hogy egy felnőtt, normális és érzékei birtokában lévő nőn lehet-e erőszakot elkövetni; újabb szerzők igennel válaszolnak. Így Hoffmann ezt mondja (*Gerichtliche Medizin*, S. 124): „Ilyen esetekben figyelembe jön a részesek erőbeli állapota. Míg pl. erőszakról nem lehet szó, ha a nő erőtlen, az állítólagos tettes pedig gyenge ember, viszont nem tagadható, hogy egy erős férfi könnyen követhet el erőszakot egy gyenge, nagyobb erőkifejtésre képtelen, hozzá még félénk lányon, illetve kényszerítheti a koitus eltűrésére. De a nem gyenge női egyéneknél is mérlegelendő, hogy még az energikus ellenállás is megbénul a végén s az erőszakon kívül figyelembe kell venni az okozott fájdalmakat, az ijedtséget és félelmet, hogy rosszabb is történhetnék, ami aztán hosszabb küzdelem után a női személyt mégis arra bírja, hogy engedjen.

Mindig nagyon fontos az állítólag erőszakot szenvedettnek a szavahihetősége. Sokszor tesznek följelentést erőszak miatt, ha a föl jelentőnőnek addig titokban maradt szexuális viszonyai valami okból hirtelen kiderültek s most a világ előtt

palástolni kell a bűnbeesést. A lány az erőszak emlegetésével védekezik szülői és ismerősei előtt és sokszor akarata ellenére kényszerítik följelentésre.

Szolgálók sokszor azért tesznek följelentést erőszak miatt, hogy okuk legyen a nekik kellemetlen szolgáltatot otthagyni. Ilyenkor rendszeren nem bizonyítható az erőszak alkalmazása.

Ha – mint ez gondos kikérdezésnél gyakran kiderül – az állítólagos stuprum után további állandó nemi érintkezés maradt fenn a felek között, a kétkedés nagyon is helyénvaló.

Rohleder (Vorlesungen II. 36.) elmondja, hogy egy 1871-ben Wienben erőszak miatt tartott törvénszéki tárgyaláson megállapították, hogy még három fiatalembernek, akik az országúton támadtak rá egy 18 éves lányra, sem sikerült stuprálnia.

Nem mindig azonnal teszik a följelentést erőszak elkövetése miatt, noha a tényállás ellenére az erőszak mellett szólhat, hogy a följelentés csak hetek vagy hónapok múlva történt. Viszont a szégyen és a félelem a nyilvánosság előtti leleplezéstől, az erőszakot szenvedettet sokszor hosszabb időn át visszatartják a följelentéstől. Tehát jelentéktelen károkozások, mint az erőszak következményei, csak ritkán szolgálhatnak bizonyítékkul, viszont ezeket mesterségesen is elő lehet idézni, csakúgy, mint a testi sérüléseket.

Objektív leletek, melyek az erőszak mellett szólnak: a friss hymenszakadás, friss sugillatiók pl. a combok belső felületén, ujjnyomok, melyek a tettes olyan erőlködéséből erednek, hogy a nő combjait szétnyomja, a szeméremajkak hametómiája stb.

Defloráltaknál, persze csak ritkán, beszakadások találhatók a vaginába, a gátba, a szemérem-

szalagba és a kisajkakba, mint az erőszakos kointus következményei. Ejakulált sperma kimutatható a női genitáliákon kívül, így a szeméremszőrözetre száradva, vagina-váladék kiszedésével a vaginában, ha ezt mikroszkóppal spermára megvizsgáljuk, a felső- és alsóruhákon, a tett színhegyén, a padlón stb. Az ondófolatok évekig megmaradnak. Az ondószálakat csak salétromsav ronsolja el, kénsav és sósav csak hosszabb kezelésre. Ugyanígy lehet mikroszkópi vizsgálattal megállapítani, hogy pl. történt-e szodomisztikus aktus. Az egyes állatfajok spermája nagyon jellemző, különösen a kutyáé. A spermavizsgálat gyakran azért lehetetlen, mert az erőszakot szenvedett inge nagyon is piszkos.

Szüzön elkövetett erőszak nem okvetlenül ronsolja el a hyment, mely néha nagyon erős. Fiatal korban például megtörténhetik, hogy csupán hólyag módjára betüremlik. A hymen beszakadása a tapadási helytől az introitus vaginae felé történik. A beszakadt szélen háromszög alakú vagy csipkés darabokban találjuk meg a maradványokat. Masturbáció is széttépheti a hyment és így kis gyerekeknél is lehetnek apró szakadások. Fontos bizonyíték lehet a vérzés hymen átszakadása következtében. Erőszakot szenvedett lányoknál nagy vérzés, sőt elvérzés állhat elő. Miután tiszta szüzeknél a nagy szeméremajkak teljesen elfödik a kicsiket, a kis szeméremajkak kisebb fedettsége fontos lehet az erőszak megállapításánál.

A halál mint stuprum következménye beállhat az aktusnál megfojtás, illetve a száj betömése következtében, hogy a kiabálást megakadályozzák, utána pedig szívbénulás miatt, különösen már meglévő szívbetegségnél.

A defloralt számára az erőszakos defloráció

mint morális következmény bizonyára súlyosan esik latba. „Nem kétséges, hogy a legtöbb fiatal leány, amíg szűz, talán emiatt az erkölcsi érzés miatt tartózkodik a végzetes lépéstől, hogy egy férfinak átengedje magát” (Rohleder). A déflorait fokról-fokra könnyen eljut a prostitúcióhoz, de a bűnözéshez is. A szüzesség fontos talizmánja a nőnek a bűnözés ellen. Sok prostituáltat a rajta elkövetett erőszak vagy fajtalanság, vagy csábítás tett azzá.

A lánykereskedelem is dolgozik erőszakos aktusokkal. A külföldre csalt s ott bordélyokba és spelunkákba cipelt lányokat egyszerűen fogva tartják, alkoholizálják s fenyegetések között stuprálják.

Ismerjük már a védtelenné tételt, mint szadisztikus motívumot. A szekszuális hangsúly a női személy fölötti korlátlan hatalom tudatában van. Pl. vannak szadisták, akik csak akkor kapnak erekciót, ha a nő látszólag megbilincselve készen fekszik. Az akaratnélküli vagy öntudatlan állapotot többnyire narkotikus szerekkel idézik elő. Egy lány, akit a táncteremben szeszes italokkal traktálnak, könnyen juthat olyan mámoros állapotba, mely elveszi az öntudatát, vagy legalább is akaratát. Tudvalévő, hogy női személyek kevésbé bírják az alkoholt. Más narkotikus szerek a morfium, ópium, éter, kloroform. Orvosok és fogorvosok gyógyítási célra narkotizált női személyeken nem egyszer követtek már el erőszakot.

Egy erkölcsös, vallásos, 29 éves lányt idegbaj és extátikus paroxizmusok következtében auto-szomnambulizmus, majd u. n. természetes szomnambulizmus lepett meg. Egy seborvos magnetikus kúra alá vette. Egyszer magnetikus alvás közben azt szuggerálta neki, hogy egy idegen ember

(egy másik seborvos fia) jött be a szobába, rosszul bánt vele és megsértette. A testen és ingen talált nyomok okot adtak a nemi visszaélés gyanújára. A törvényszék a lányt magnetikus álomban és éber állapotban, sőt eskü alatt, kihallgatta. A fiatalember illetlen dolgokról beszélt, megfogta a térdét és eleresztette, mire ő öntudatlan állapotba került. Fölébredéskor fájdalokat érzett az altestében és az ingen vért vett észre. Hogy közben mi történt, azt nem tudja. Két női tanú megerősíti, hogy a tettes a lánynál volt és egyedül volt vele. A vádlott azt vallotta, hogy a látszólag öntudatlan lány megpillantására nemi izgalomba jött, de félelemből önként elállott a visszaéléstől. Mégis vétkesnek mondták ki és három évi súlyos börtönre ítélték. A szomnambul nőről a bécsi orvosi fakultás adott véleményt.

Hága egyik legismertebb fogorvosát azért fogták el, mert számos női páciensén súlyos erkölcsi vétséget követett el. Ezek úgy derültek ki, hogy az egyik hölgy, aki ennek következtében anya lett, följelentést tett. Később az orvos női páciensei még sok ilyen följelentést tettek. A fogorvos akkor követte el a bűnt, mikor páciensei narkotizálva voltak.

Vasúti kocsikban is követtek már el erőszakot elkábítással; azonban nem minden eset, melyet az újságok közölnek, alapul a valóságnak megfelelő följelentésen.

X.

Kéjgyilkosság.

Az igazi kéjgyilkosság lényege. – Gyilkolási szándék és nemi ingerület. – A gyilkolás mint a koitus helyettesítője. – Szekszuális szadizmus a kéjgyilkosságban. – Nem minden erőszak után elkövetett gyilkosság kéjgyilkosság. – Kéjgyilkosság gondatlanságból. – Gyilkosság babonából.

Fiziológiai és pszichológiai szempontból csak egy lépés választja el az igazi erőszakot a kéjgyilkosságtól. Igazi kéjgyilkosság csak akkor forog fenn, ha az elfajult nemi ösztön a gyilkosság motívuma. Jogi szempontból előrebocsátandó, hogy a legtöbb esetben nem gyilkosságról, hanem a német Btk. szellemében vett agyonütésről van szó. A kéj gyilkos szándékosan öl, de ezt a cselekvését „megfontolás nélkül” végzi, mint a törvényalkotó nem éppen szerencsésen kifejezi. A kéj gyilkos ugyanis a gyilkolási cselekményt valami olyan magasfokú affektus hatása alatt végzi, mely patológus is lehet; ez az affektus ellentétben áll a „meggondolással”. Hogy a kéj gyilkos mennyiben cselekszik affektus hatása alatt, majd mindjárt kiderül.

Ha az igazi szadisztikus nemi erőszakot néz-

zük, akkor elfajult nemi ösztön mellett adódhatnak esetek, melyeknél az erőszak pusztá alkalmazása nem elég a kívánt kék érzet és erekció előidézésére. Ezért a tettesnek még erősebb idegingerre van szüksége, erősebb erőszak alkalmazására, hogy élvezethez jusson. A magasabb ingerlő eszköz az áldozat húsába való szúrás és vágás, amit egy darabig folytat, a változatosság kedvéért szétvagdálja és megnyitja a testet, kiveszi a zsigereket, levág egyes végtagokat és így az áldozat halálát okozza. A tettes e cselekmények közben jut erekcióhoz és végzi el a koitust; ez adja a kék gyilkosságok első csoportját. A vad szekszuális mohóságban megtörténhetik, hogy, noha az erekció már bekövetkezett és a koitus is folyamatban van, csak az aktus folyamán az élvezet fokozására kezdődik meg a gyilkolás és fejeződik be. A befejezés történhetik a koitus után is, mintegy az élvezet megnyújtására. Ilyenkor a vér és a sebek vörös színe valószínűleg fokozzák a szekszuális ingerületet. Ha az erekció nehezen áll be vagy enged, ha ejakuláció nem következik be, vagy általában impotencia van jelen, akkor a tettes dühe tombolássá fokozódhatik.

Egy kékgyilkos egy öreg kisasszonyt vezetett el az erdőbe és erőszakot akart rajta elkövetni. A nő védekezett, az ő penise pedig nem erigált. Emiatti dühében összeszorította a nő torkát, lehúzta a halott ruháit, először egy nyirfavesszővel akarta megverni, levágta az emlőit és genitáliáit, ezeket a szőr lepörkölése után megfőzte, gombócot készített hozzá és undor nélkül megette. Maschke prágai tanár a gyilkost elmebetegnek mondotta (morális tévelygés, degeneratív gyengeelméjűség, súlyos melancholia, heves dühöngés).

Égy péklegény, aki egy 15 éves lányt csalt ki

a mezőre, amiatt, hogy penise nem hatolhatott be a lány fejletlen hüvelyébe, olyan nemi dühöngésbe jutott, hogy a gyermek hüvelyét késsel egészen a végbélig fölvágtá. Mikor a lány még mindig védekezett, a magánál hordott borotvával elvágtá a nyakát. Gyermekkorában fejsérülést kapott, néha szédülésben és gyakori fejfájásban szenvedett.

Ezekből a példákból látjuk, hogy a gyilkolás szándéka csak a nemi ingerület fokozódásakor, vagy éppenséggel csak aktus közben áll elő s ha a kellő időben és megfelelő kielégülés következik, akkor nem is kell kivitelre kerülnie.

A fiziológiai és pszichológiai folyamat ugyanaz lehet akkor is, ha a nemi aktus, mely a központját teszi, nem kikényszerített. A pusztá koitus, a vele fiziológiailag kapcsolatos erőszakosság és kék következtében a tettesből kiválthatja a szadisztikus érzéseket és az áldozat megölésére bírhatja.

Az igazi kékgyilkosság másik esete az, mikor előbb megtörténik a gyilkolás és csak aztán a haldokló vagy már halott áldozaton végzik el a koitust vagy fajtalan cselekvést. De a gyilkolásnak mindig az elfajult nemi ösztön megnyilatkozásának kell lennie. Ha más okból történik, pl. gyűlöletből, rablás céljából, gondatlanságból, a fölfedezéstől való félelemből, stb., és ezután végzik a koitust vagy fajtalanságot a haldokló áldozaton vagy halotton, akkor ez nem kékgyilkosság, hanem esetleg hullagyalázás. A kékgyilkosok e második csoportjánál a pszichofiziológiai folyamat oly módon jön létre, hogy a nemi érzést csupán a gyilkolás ingere váltja ki, melynek tehát ebben az esetben sokkal erősebbnek kell lennie, mint a kékgyilkosságok első csoportjánál, mert itt arról van szó, hogy egy nagyon letompult nemi ösztön élénküljön meg. Vagy pedig a gyilkosságot éppen a terve-

zett és utána elvégzendő koitus kedvéért hajtják végre. Az elfajulási jelenség itt abban van, hogy a haldokló vagy a halott megbecstelenítése váltja ki a szekszuális érzést. Ide tartozik az olasz Artusio esete, aki lyukat csinált egy fiú hasába és így használta (Lombroso).

Végül a harmadik csoportnál a gyilkolás a koitust vagy fajtalanságot helyettesíti. A gyilkolás kimeríti az egész kéjérzést; a koitus vagy fajtalanság nem okoz kéj érzést, sokszor nem marad erre erő. Ide sorolható az 1887-89-ben Londonban retteggett hasfölmetsző Jack, aki a két év folyamán 11 nőnél előbb a nyakat metszette föl, aztán megnyitotta a hasüreget, a zsigerekben kotorászott, többször kivágta a külső és belső genitáliákat, ezeket magával vitte vagy a helyszínén széttépte, de a nőket sohase használta. Soha nem akadtak rá. „A gyilkolás és a csonkítások valószínűleg egyenértékűek voltak nála a nemi aktussal” – mondja Ilberg nagyon helyesen. Az ilyen egyén többnyire egyáltalán nem képes a normális nemi aktusra.

Ide tartozik a Lombroso által említett Verzeni is, aki négy nőt majdnem megfojtott, egy. 28 éves nőt megölt és megcsonkított és egy 14 éves lányt megfojtott, a hullát kivitte a mezőre, beleit és genitáliáit kitepte, combját szétharapta, vérért kiszívta, sőt lábikrájának egy darabját meg akarta sütni. Átlagos intelligenciájú és masturbáns volt. Valamennyi tetténél leírhatatlanul kellemes érzése volt, a nőket sohase használta; a puszta fojtogatás nagyobb mértékben okozott nála erekciót és ejakulációt, mint az onánia. Mindegy volt neki, hogy a nők fiatalok vagy öregek, szépek vagy csúnyák. Már a nyak érintésénél kezdődtek a szekszuális ingerek, a fojtogatásnál beállott az ejakuláció. Itt tehát a csúcspontján találjuk a szekszuális hyper-

aesthesiát a szadizmussal kapcsolatban. Ha a ki-elégülés idejében beállott, akkor a nőket életben hagyta; ha a magömlés késett, akkor gyilkolásig ment. Utólag is nagy élvezete volt a ruhák és belek megérintéséből. A nemi részeket soha nem nézte meg és nem nyúlt hozzájuk. Lelkiismeret-furdalásokat soha se érzett. Úgy látszik, sohase voltak normális nemi érzései. 12 éves korában kéj-érzete volt, ha tyúkokat fojtogatott.

Ilberg írja Lombroso után: „Verzeni mikrokephal volt, asszimmetrikus koponyával, roppant fejlett állkapcsokkal, kancsalított, szakálltalan volt, egyik heréje hiányzott, a másik atrófikus volt. Két nagybátyja kretin, a harmadik mikrokephal. Az apja hypochondria pellagrosa-ban szenved, egy unokafivére megrögzött tolvaj. Az egész család piszkosan zsupori, de nagyon bigott”.

Se a szakember, se a laikus nem tudja elképzelni a bűnnek azt a gyakran szörnyű kiviteli módját, mely úgy a valódi, mint a nemvalódi kéj gyilkosságnál mutatkozik. Ezért sorolunk föl néhány ilyen ténymegállapítást. A kéj gyilkosra gyakran nagyon jellemző, hogy a meggyilkoltat ott hagyja abban a meztelen helyzetben, melyben megölte. Erőszakosságának ebben az aktusában is az ő félelmetes szekszuális szadizmusa nyilvánul meg. Úgy látszik, hogy a széttépett hullának már a megpillantása is kéjt okoz neki.

Jellemző a kéj gyilkos szekszuális szadizmusa a következő esetben is. A tettes, aki a hullát lakásából egy erdőbe vitte, itt hagyta föl húzott szoknyával és meztelen nemi részekkel.

Ilberg ír le egy esetet, melyben a nemi vétség rablógyilkossággal párosult.

Az 1847-ben született W. cserépfedő, rossz hírű, azelőtt iszákos ember, 1882 óta feleségétől el-

válva élt. Rosszul bánt vele és nem gondoskodott a családjáról. Többször követett el erkölcsi merényleteket asszonyok és lányok ellen; érzékinek és heves természetűnek ismerték. 1881 októberében egy malomból, ahol dolgozott, elbocsájtották, mert a molnárnéhoz illetlenül beszélt. Pár nap múlva pálinka fogyasztása után titokban a malomba ment, egy baltával nagy erővel többször a molnárné fejére vágott, úgy, hogy ez összeesett és az öntudatlan nővel visszaélt. Aztán a zsebéből kivette a pénzt, meg egy kulcsot, melynek segítségével ötven márkát emelt el az egyik szekrényből. Bevallotta, hogy a rablógyilkosságot tervszerűen végezte el. Csak a kivétel után jutott eszébe, hogy a molnárnét használja. W.-t halálra ítélték és kivégezték.

Ez tehát nem kék gyilkosság volt, hanem rablógyilkosság.

A következő esetben rablógyilkosságot állapítottak meg, mert a tettes elvette az áldozat készpénzét. A megelőző nemi aktus csak előkészület lehetett a rablógyilkossághoz, hogy a lány biztonságban érezze magát s a gyilkos megismerhesse a közelebbi viszonyait. A gyilkos egy prostituáltat gyilkolt meg Wienben; a nemi aktus elvégzése után megölte. Ismeretes, hogy prostituáltak nem ritkán esnek gyilkosság áldozatául. Biztosra veszem, hogy az a „szekszuális szféra”, mely a prostituáltat körülveszi, erre hajlamos emberekből, kéjencekből, selyemfiúkból, stb. könnyen kiválthatja a szadizmust, mely aztán gyilkolásra vezet.

A kék gyilkosok harmadik típusából könnyen megérthető az ú. n. lányszurkálók szekszuális etiológiája, akik kevésbé veszélyes módon lányoknak és asszonyoknak az utcán okoznak sebeket és azoké a többi szadistáké is, akik női személyek

ruháit megvagdadják, folyadékokkal leöntik, női szobrokat bemocskolnak, stb. Ezekben az esetekben is szekszuális egyenértékekről van szó. A nemi kielégülés nem mindig az erekcióban és ejakulációban van; lehet többé-kevésbé látens és még a tettes előtt sem tudatos.

Bizonyára látens kéjgyilkos volt az általam leírt Hugo Arthur Shilling munkás is, akit 1907-ben Drezdában kivégeztek. Vándorlásai közben késsel sebesített meg, néha szörnyű módon, lányokat és asszonyokat; egy 13 éves lány belehalt a sebekbe. A különböző esetekről elmondja, hogy a női személyek kirablásából indult ki. „Ha birkózom, akkor különös gondolatom támad; nem tudok magamon segíteni. Magam se tudom, mit tartsak erről. Magömlésem vagy nemi izgalmam nem volt ilyenkor”. A véleményt adó pszichiáter kijelentette, hogy Schilling szúrási és gyilkolási motívumait nem ismeri. A nagy valószínűség mellett szól, hogy Schilling is az erőszak alkalmazásánál – hogy tárgyakat vegyen el, de különösen, hogy az ellenálló női személyek nyakát megragadjja, – nemi izgalomba jött és szadisztikus ösztönében késhez nyúlt. Hogy eközben erekcióra és ejakulációra került-e a sor, az eldöntetlen. A kéjes kielégülés látens maradhatott. A női személyek ellen elkövetett merényletek gyakorisága és egyformasága mellett szól, hogy a szúrás és vágás Schilling számára is szekszuális egyenértékek voltak. Az általa bevallott, rablásra vagy lopásra irányuló szándékok, melyekről a nők érintésénél rögtön megfélekedezett, részben talán nem is voltak komolyan gondolva. Ezeket csak ösztönszerűen elképzelte, mert tudta, hogy a rablás és lopás céljaira alkalmazott erőszakkal jut érzései kielégítéséhez, bárha nem is tudta, hogy ezek szekszuálisak. A

szekszuális alap egészen világos abban az esetben, amikor az országúton egy nőt azzal a szándékkal ragadott meg hátulról és dobott a földre, hogy pénzt szerezzen tőle. Miután a nő önként fölajánlotta neki 40 fillér tartalmú erszényét, még egyszer a földre dobta s a szoknyája alatt megfogta a nemi részét. Ugyanekkor, mint megvallotta, a saját nemi szervét is lemeztelenítette. Aztán megint elengedte az asszonyt, mire ez 5 márkát adott neki a kézitáskájából. Majd harmadszor is földredobta az asszonyt, kést húzott elő a zsebéből s előbb a hátát vágta föl, aztán a nemi részétől kiindulva, a hasát.

Az elmebetegnek nyilvánított kéjgyilkos Max Dietrich bőrmunkás is kijelentette: „Ha magános útján női személyekkel találkozik, nagy izgalomba jön. Szíve olyan erősen kezd dobogni, hogy már alig tud lélegzeni és gondolkodni; izzadni kezd, forróság járja át s ez az állapot a teljes öntudatlanságig fokozódhatik, ha célja, vagyis a nemi aktus elérésénél valami akadályba ütközik; ilyen esetben az öntudata csak akkor tér vissza, ha áldozata holtan fekszik előtte.”

1902-ben egy 21 éves, Budapesten született könyvelő, K., Hamburg egyik nyilvános házában egy prostituálttal meztelenül érintkezett a pamlagon, miután egy nappal előbb is vele végezte a nemi aktust. Mikor K. a koitust elvégezte s magömlés is megtörtént, penise még a hüvelyben volt, a lány látta, hogy a férfi rettentően néz s olyan, mint egy ragadozó állat, mely a zsákmányára veti magát. Abban a pillanatban borotvát húzott elő, melyet aznap vásárolt, és metszést csinált a lány nyakán a torok közelében s aztán még hat metszést a mellen és a testen. K. állítólag normális szekszuális. Az orvosi véleményből kiderül,

hogy K. hetenkint kétszer, néha gyakrabban végzett koitust. Nem ismeri el, hogy onanizált, de természetellenes fajtalanságot űzött, amennyiben hímveszőjét egy másik férfivel vétette a szájába és egyszer ő is szájába vette egy másik férfi hímveszőjét. „Franciául” is csináltatta nőekkel, amennyiben ezek a genitáliáit szopták, míg meg nem történt a magömlés. Ezt havonta kétszer-háromszor csináltatta. De olykor más módon is végezte a koitust, amennyiben pl. a lány a térdén feküdt s ő hátulról jött, vagy a lány keresztben feküdt az ágyon, ő pedig ott állott szétfeszített lábai között és ezeket tartva, koitált. K. egyszer egy barátjával együtt ugyanannál a lánynál talált nemi kielégítésre, amennyiben ő a lánnyal „franciául” csináltatta, míg a barátja a térdén fekvő lányt hátulról koitálta. K. adataiból kiderül, hogy nemi szempontból mindenféle perverz nemi hajlamai voltak. Ha G. vallomásaiból figyelembe vesszük, hogy K. megsimogatta őt, megcsipkedte és azt mondta: „Milyen szép nyakad van!”, akkor mind valószínűbb lesz a föltevés, hogy cselekedetének szekszuális motívuma volt. K. szellemileg teljesen egészséges. Az esküdszék gyilkosság kísérlete miatt 12 évi fegyházra ítélte.

Erőszakot szenvedett személyeken elkövetett nem minden gyilkosság vezetendő vissza perverz nemi érzésre vagy általában kéjes okra. Bekövetkezhetik ez a nemi aktus után a tett miatti megdöbbenésből, a fölfedezéstől és büntetéstől való félelemből, amiért aztán elhallgattatják az egyetlen tanút. Az ilyen esetek nem tartoznak a kéjgyilkosságokhoz. Sokszor nem tervszerű megfontolásból történnek, hanem csak hirtelen affektusban végzett agyonütések és nem gyilkosságok. De az áldozat megölése a használás előtt ugyanazon

okból, hogy a tanút eltüntessék, szintén lehet előre megfontolt s ilyenkor minden affektus nélkül, sőt szívtelen hidegséggel és nagy gondossággal végzik. Az ilyen eset megint nem agyonütés, hanem gyilkosság, de nem kéj gyilkosság.

Az áldozat halálának még más okai is lehetnek. Történhetett gondatlanságból, amennyiben a tettes meg akarta akadályozni a lány kiabálását, orrát, száját befogta és így megfulladt. Itt tehát gondatlanságból okozott ölésről van szó.

A tettesnek lehet szándéka kéj gyilkosságot színlelni. Egy anya el akarta pusztítani a gyermekét, mert a férj rosszul bánt vele. Szabad akart lenni s lányát nem akarta átengedni a durva apának. Elvitte a gyermeket egy magános helyre és megfojtotta. Aztán ujjával átfúrta a hymenjét, szétfeszítette a lábait és meztelen genitáliákkal ott hagyta (Ilberg).

Érdekes, hogy a színlelt kéj gyilkosságnál is a tettes ösztönszerűen olyan helyzetben hagyja ott az áldozatot, hogy ez valószínűvé tegye a szekszuális szadizmust.

Kéj gyilkosságnál, illetőleg erőszaknál is a pontos fotográfiai fölvételek nem egyszer vezettek már fontos körülmények megállapítására, sőt a tettes kinyomozására, mint az alábbi esetben is. Itt a kriminálfotográfia valóságos diadalát ünnepelte. A fogorvos tudományosan megállapíthatta, hogy a lány mellén talált harapási nyomok a gyanúsított harapásától erednek. A tettes szekszuális szadizmusára rendkívül jellemző az erőteljes, az egész fogazata lenyomatát hátrahagyó harapás a lány mellén.

Egy 1870-ben született, már 14-szer büntetett munkanélküli asztaloslegény 1897-ben Szászországban megtámadott egy 10 éves lánykát s kést szűrt

a torkába. A hullárról levágta a füleket, karokat, lábakat, stb., megnyitotta a hasüreget, kitépte a szívet, gyomrot, stb. Az erdőben tűzhelyet rögtönzött, melyen egy, a tett után lopott sütőtepsit találtak, megsült emberi részekkel. A tettes kijelentette, hogy kérésre nem adtak neki enni. „Hogy éhségét csillapítsa, meg akarta enni a gyereket; ezért vágta le és darabolta föl.” A szakértők lehetségesnek találták ezt a motívumot. A táplálkozási ösztön a tettesnél nagyon fejlett volt. Harapás és rágás nélkül nagy falat ételeket nyelt le. A kéj gyilkosságot tehát itt se lehetett bebizonyítani. Én azonban biztosra veszem, – ha a szakértők egyáltalán nem csalódtak, – hogy a gyilkossági motívumnak szekszuális színezete volt.

Már másik példán is láttuk, hogy a kéjgyilkosság emberevéssel kapcsolatban léphet fel. Megemlékeztünk egy késszurkálóról, akinek nagy vágya volt arra, hogy elfogyasszon egy darabot a gyenge lánybőrből. Miután a kivitelhez nem volt bátorsága, önmagát szúrta meg, magáról tépett le egy darab bőrt s kéjjel lenyelte. Itt látens emberévéről volt szó. Ilyenkor vágyódás áll elő az áldozat húsa után, a hulla részeit fogyasztják el. A 24 éves Bayer vincellér megette a szívet és ivott a véreből egy 14 éves lánykának, akin előbb erőszakot követett el s aztán megölte. Verzeni az általa megölt 14 éves Motta vérét nagy élvezettel szívta a combjából, melybe a fogaival harapott bele. Hypesästhesia és parästhesia szekszuális, egymással szoros kapcsolatban, hihetetlen fokot érnek el itt.

Világos, hogy a kéjgyilkosok többé-kevésbé mind pszichopathikusok. Krafft-Ebing egész sor ilyen bűnöst említ. Menesclouról három pszichiáter adott véleményt, szellemileg egészségesnek

mondották, és kivégezték. Agya megvizsgálásánál mindkét homloklebeny, az első és második halántéktekervény, valamint az occipitalis tekervény egy része beteges elváltozásokat mutatott.

Alton segéd, aki egy bokorban egy gyermeket késsel összevagdalt, egyes részeit, különösen a genitáliáit levágta és elvitte, pszichopatiás volt, olykor depressziós állapotai voltak életuntsággal. Apjának akut mániás rohama volt, egy közeli rokona mániás volt gyilkolási ösztönnel. Bűnét egy noteszében talált jegyzet bizonyította: „Killed to day a young girl, it was fine anf hot” (ma megöltem egy fiatal lányt, szép volt és meleg): kivégezték.

Vacher csavargó, tiszteletreméltó szülők gyermeke, szellemileg egészséges családból, 1894-től 1897-ig, 25-28 éves korában 11 kéj gyilkosságot követett el Franciaországban. Ezek fojtogatásokból, nyaklevágásokból, főlmetszésekből és a hulla megcsonkításából állottak, különösen a genitáliákon, esetleg további kielégítésre, magán a hullán. Halálra ítélték. A szakértő véleménye: „V. nem epileptikus, nem is impulzív beteg. Erkölcstelen, szenvedélyes ember, aki egyszer átmenetileg depressiv üldözési delíriumban szenvedett gyilkolási vágygal. Ebből meggyógyulva, azóta beszámítható volt. Bűnei egy antiszociális, szadisztikus, vérszomjas ember bűnei, aki régebbi tébolyultsága és be nem következett megbüntetése alapján azt hitte, hogy most már szabadon követheti el szörnyű tetteit. Közönséges bűnöző és beszámíthatóságát alig csökkentette a megelőző elmezavar”. (Én nem hiszem, hogy ez a szakvélemény eltalálta az igazat. Az esetek halmozása határozottan a nemi ösztön nszichopatiája mellett szól.)

Verzenit (1. fentebb) élethossziglani börtönre ítélték; ő maga mondta, hogy szabadság esetén

nem tudna ellentállani a vágyainak. Lombroso a különféle degenerációs jelekből a jobb homloklebeny veleszületett gátolt fejlődésére következtetett.

Dittrich (1. fentebb) iszákos apától származott, akinek delírium tremense volt, és gyengeelméjű anyától, aki multiplex agyi és gerincagyi sklerosisban szenvedett. Egyik nővére prostituált volt és a büntető törvénnyel összeütközésbe került, másik nővérének fiatal korában görcsei voltak s később ez is elbukott. Már első erkölcsi bűnözése (erőszak kísérlete egy gyermek ellen) miatt intézeti megfigyelés alá került, ami nagyzási, üldözési mánia egész rendszerét állapította meg nála. Később morális és intellektuális gyengeelméjűséget állapítottak meg nála.

Figyelemreméltó kéj gyilkosságok a következők, melyeket utóbbi időkben fiatalkorú tettesek követtek el.

Egy Prága melletti nyaralóhelyen 1908-ban szörnyű kéj gyilkosságot követtek el. A tettes iskolásfiú volt, aki két lányt meggyilkolt és egy harmadikat életveszélyesen megsebesített. A gyilkos, 13 és fél éves perverz, Sk. iskolásfiú, meg is vallotta a tettet. A fiú még ma is iskolába jár és korához képest nagyon fejlett. A fiatal kéj gyilkos két másik áldozatát, egy ottani pékmester 5 és 6 éves lánykáját, egy fölborult régi komédiáskocsiban találták meg. Az 5 éves lányka már halott volt, az idősebb még lélegzett. A gyermekek mellén, nyakán és hasán borzalmas sebek voltak.

Az Ellwangen melletti gyilkosság is, melynek a 16 éves Josef H. esett áldozatul, a végérvényes megállapítások szerint kéjgyilkosságnak bizonyult. A meggyilkolt és a gyilkos, Kaspar M., hasonlókorú gyári munkás, jó barátságban voltak s már

régóta meg nem engedett viszonyt folytattak egymással. Egy nap a szomszédos erdőbe mentek. Itt M. affektusban megfojtotta H.-t. Mikor H. már nem adott életjelt, M. az arcára fektette és egy tölgyfafurkóval beverte a tarkóját, míg meg nem győződött arról, hogy a halál beállott. Erre ott hagyta a hullát, de másnap megint kiment az erdőbe s miután egy kis bátorságot ivott, fölkereste áldozatát. Először is levetköztette a hullát és nemi részeit megcsonkította. Aztán a hullát az erdőnek egy másik részébe akarta vinni és ott elásni, de néhány paraszt rajtakapta.

Kéjgyilkosság volt Heider fiúgyilkos esete is.

1908 április 8-án kora reggel a berlini Tiergartenben egy nagy csomagot találtak, melyben egy emberi hulla részei voltak, félelmetesen szétdarabolva. A fejbőr le volt húzva, pár rész hiányzott, fülek, nyelv, orr le voltak vágva és az egyes hullarészek összeállítása nagy fáradságba került. Ez végre is sikerült a törvényszéki orvosoknak; megállapíthatták, hogy egy fiatalember holttestéről van szó, akinek a kilétét is megállapították, Herman Blecher zsidó szabóinas személyében. A detektíveknek néhány tanú segítségével sikerült kutatniok, hogy a gyilkosság színhelye Lietmannstrasse 2. volt, August Heider cipész lakása. Heidert, aki az utóbbi időben egymásután volt kisegítő pincér, liftes fiú, stb., csakhamar elfogták az utcán. Tagadta, hogy elkövette a gyilkosságot s végül megengedte ugyan, hogy a fiú a kritikus éjszakán az ő lakásán volt, de neki semmi köze a gyilkossághoz. Heider lakásán a cserépkályha hamujában kémiai úton megállapították elesett csontok maradványait, továbbá ugyanitt néhány nadrággombot is találtak, amelyeneket Laub szabómester, az elhunyt inas gazdája használt. A Ble-

cher által utoljára viselt nadrág Laubtól származott, viszont ez sohase állott összeköttetésben Heiderrel. A kályhában megtalálták az inas cipőjének el nem égett maradványait is. Heider tehát a kályhában égette el a meggyilkolt ruhadarabjait. Heider állítólag epileptikus.

Epileptikus a 22 éves Paul Minow könyvnyomdász is, aki 1907 végén önmagát vádolta, hogy 1907 júliusában Berlinben három kislányt késsel megszúrt.

1907 július 26-án délután 2 óra felé a Rykestrasse 2. számú ház udvarán a szív táján végzett két szúrással meggyilkolva találták Pr. gyári munkás 4 és fél éves lánykáját. Ugyanakkor megtudták, hogy a Prenzlauer Allé 25. számú házban Kn. szivarkereskedő 5 éves Elli nevű lánykáján hasonló véres merényletet követtek el. A kislányt számos késszúrással súlyosan megsebesítették az altestén. Néhány perccel később ismét jelentették, hogy a Heinerdorferstrasse 21. sz. ház udvarán S. fodrász Hertha nevű 3 éves lánykáját a gyomor táján több szúrással súlyosan megsebesítve találták. A két utóbbi gyermeket kórházba vitték és megoperálták. Az orvosi művészetnek sikerült a lánykákat életben tartani. Minow mint epileptikus már tébolydában volt. Itt jelentkezett, mint tettes, önvádolását eleinte nagy kétkedéssel fogadták. De az erre lefolytatott helyi szemlénél olyan részletes és helyes adatokkal szolgált a módról, ahogy a három lánykán a véres merényletet végezte és oly sok új részletet tudott mondani, melyeket a rendőrség még nem ismert, melyek azonban megfelelték az igazságnak, hogy a kételyek eltűntek. Szörnyű tettének motívumaként azt mondta Minow, hogy vele rosszul bánó anyját és nővérét akarta alaposan megszégyeníteni. Ezért támadt a

késsel egymásután a gyermekekre. Az epileptikusok nagy ingerlékenysége mellett ez a motiválás nem hihetetlen.

Minow állítólag azt mondta a tett után: „Ügy kell az anyámnak, miért akart mindenáron tébolydába juttatni, ezért szúrtam meg a gyermekeket!”

Minow többször volt büntetve, a törvényszéki orvosok beszámítható epileptikusnak találták.

A New-Yorkban Elsie Siegel misszionáriusnőn elkövetett gyilkosságot (1909) szintén kéj gyilkosságnak kell felfogni.

Egyik newyorki vendéglőben egy bőröndben találták meg Elsie Siegel holttestét. A gyilkosság megfojtással történt. A meggyilkolt a kínaiak között tevékenykedett, mint misszionárius nő. A halottnak egy batyuba összekötözött ruháit a kínai vendéglő fölötti szoba egyik kéményében találták meg. A lány kínai gyilkosa elsőrendű donjuan, akinek hallatlan sikerei voltak az amerikai hölgyvilágnál. Ezt eléggé bizonyítja a szép kezektől eredő 2000 levél kétségtelen hangja, melyeket a rendőrség a gyilkos lakásán foglalt le. Ez a 2000 áradozó szerelmes levél arról sem hagy kétséget, hogy a gyilkos rendszeres ipart űzőtt fehér nők megbélyegzésével. A tett színhelye a 8. Avenue egyik 4 emeletes épülete, melyben egy kínai vendéglő és szállók vannak. Itt lakott a tettes, a kínai Lee Liu, aki teljesen amerikanizálódott s a kereszténységre áttérve, William L. Leon lett belőle. Miss S.-nek az anyja jelenlétében már előbb megjósolta, hogy valószínűleg véres tragédia áldozata lesz. Miss S. június 9-én hagyta el a szülői házat s késői hazatérés esetére szülőit egy sürgönnyel nyugtatta meg: „Ne nyugtalankodjatok, vasárnap ismét otthon leszek”. Most már tudják, hogy ezt a sürgönnyt Leon küldte el a lány meggyilkolása

után, hogy időt nyerjen a menekülésre. Hogy ez a menekülés nagyon sebtében történt, azt bizonyítja az a körülmény, hogy kedvenc levélgyűjteményét, szépen kékszalagos csomagokba rendezve, otthon hagyta. E levelek között nagyon sok van hasonló kézírással, „Kedves William” és „Kedves Leon” megszólítással s részben „Nellie”, részben „Elsie” aláírással. Ez utóbbiak egyikén, mely későbbi keletű, rajta van a Miss S. címe és így hangzik: „Úgy látszik, hogy maga hidegebb hozzám. Gondoljon arra az áldozatra, melyet rokonaim és barátaim rovására hoztam magának. Az isten szerelméért, ne hagyjon el!” Ugyanilyen hangú egy sor más levél, melyeket a szerelemre éhes nők a kínainak írtak, köztük egy újabb keletű távirat Brooklynból evvel a sürgető fölszólítással: „Nagyon beteg vagyok, küldj azonnal pénzt, Nellie”. A newyorki rendőrség azt hiszi, hogy Leon női ruhában szökött meg. A gyilkos ugyanis, mikor tíz évvel azelőtt New-Yorka jött, női szerepeket játszott a kínai színházban. Ebből a körülményből, meg abból, hogy a hulla megtalálásakor Elsie ruháinak nagyobb része hiányzott, arra következtetnek, hogy L. ezekbe öltözött. Az L. szobájában talált durva alsóruha nem volt a meggyilkolté. L. unokafivére, a vizsgálatba bevont Csong-Sing megvallotta, hogy L. 1000 márkát kért kölcsön tőle, ami nyilván a szökéshez kellett. De a kölcsön dátumánál Csong-Sing kertelt. Június 9-én lármát hallott L. szobájában, mire székre állott és az ajtóhasadákon átnézett. L. és Elsie az ágyon feküdtek és birkóztak, mint ő eleinte gondolta, csak tréfából. De aztán a lány rikácsolt és L. a zsebkendőjével tömte be a száját. L. arcát vér borította. Mikor a lány mozdulatlanul feküdt, L. bőrdőt és köteleket vett elő a faliszekrényből.

A gyilkosság szemtanúja az ijedtségtől elborzadva ment le a lépcsőn. L. később kiáltott neki s mikor belépett a szobájába, L. azt mondta neki, hogy Elsie elharapta a nyelvét és belehalt. Csöng tagadta, hogy a hullának a bőröndbe való elhelyezésénél segédkezett volna, de segített a bőrönd lekötözésében, miközben L. kijelentette, hogy a bőröndöt föladja Európába. Később a bőröndöt a szobában hagyta és mindketten menekültek, még pedig szerdán. Az elfogott Csöng később megvallotta, hogy a kettőjük szobái közötti ajtó nyitva volt, mikor Miss S.-t meggyilkolták. A rendőrség megvizsgálta a helyiségeket és rájött, hogy Csöng eredeti vallomása, mely szerint a kulcslyukon át megfigyelte a gyilkosságot, hamis volt. Csöng továbbá állította, hogy Miss S., mikor mozdulatlanul látta őt az ágyon és a bőröndbe való bepakoláshoz segített, még meleg volt és úgy látszott, mintha még volna benne élet.

Max Marcuse „Sexual-Probleme” c. művében feitegeti az Elsie Siegel eset szexszológiai jelentőségét. Emlékeztet a szemérem és érzékiség összefüggésére. Az amerikai nőknek szinte természetellenes „szeméremérzésük” van s mégis a legjobb körökből való sok lány és asszony izzó szerelmes leveleket ír S. gyilkosának. Ugyancsak ez az eset is bizonyítja a jámborság és nemi kicsapongás közötti benső összefüggést. A gyilkos kedvesei „pont a misszió szolgálatában” tevékenykedtek. Ha a valóságos jámborság, mint itt is, epidémikusan lép föl, mindig gyanús és a nemi kéj titkos kielégítését szolgálja. Harmadszor, mondja Marcuse, a „fajbüszke” amerikai nők, akik a náluk mélyebben álló fekete és sárga fajt majdnem megvetik, rajonganak a kínaiért és szajhák módjára engedik át neki magukat. Tapasztalati tény, hogy egy ide-

gen, sőt alsóbbrendűnek tartott fajta igen nagy hatással van a nőkre. „Hogy ennek a jelenségnek inkább az a vágy az oka, hogy valami különleges dolgot éljenek át, egyszóval a becsvágy és a romantika keveréke; vagy pedig a fajilag egymáshoz idegen egyének szokatlanul erős szekszuális vonzódása, különösen az idegenfajtájú férfi nagyon erős szekszuális ingere a nőre ... nehéz eldönteni.” Végül Marcuse szerint csak a kínai nők hiánya, csak a rendezett nemi élet lehetetlensége a kínaiaknál, teremtették meg azokat a föltételeket, melyek között a nemi kicsapongások és bűnözések ilyen tömeg jelenségei állhatnak elő. New-Yorkban a törvény tiltja kínai nők bevándorlását. A kínai férfiakat mint munkaerőt szívesen látják, de a nők és gyermekek alkalmatlanok. Kínai nők szinte nincsenek is a newyorki kínai negyedben.

Albert Hellwig, a bűnügyi babona ismert speciálistája joggal emlékeztet arra („Verbrechen u. Aberglaube” Liepzig, 1908, 71. 1.), vajjon némelyik ú. n. kéjgyilkosság nem inkább babonás motívumokból elkövetett gyilkosság-e? A következő példákat közli:

Különböző vidékeken uralkodik a babona, hogy hullazsír-ból készített gyertya hatására az alvók nem ébrednek föl és a tolvaj nyugodtan lophat, így 1869-ben egy vizsgálat kiderítette, hogy Cyrill Dschuss paraszt, Wladimir Wolinszk kerületben, meggyilkolt egy fiút, a kereken fölmet-szett bőrt lehúzta a hasáról és a gyermek zsírjából tolvaj gyertyát készített. Löwenstimm orosz kriminálista hasonló bűnről ad hírt 1881-ből és 1896-ból. Elbing mellett (Nyugatporoszország) egy bizonyos Dallian meggyilkolt egy szolgát, a hasából nagy darab húst vágott ki s a zsírjából

tolvaj gyertyát készített, melyet tolvajlási útjainál egy bádogsőben hordott magával. A zsír egy részét megette, állítólag azért, hogy a lelkiismeretét megnyugtassa. 1906-ban Lindauban egy kis lányt találtak meggyilkolva. A lép ki volt vágva a hullából és mellette feküdt; ebből is hiányzott egy levágott darab. Nyilván babonáról lehetett szó, mert erkölcsi bűn nem forgott fent.

Pomerániában az a babona uralkodik, hogy a tolvaj gyertyákat újszülött és még kereszteletlen gyermek ujjából és zsigereiből lehet készíteni. Ugyanígy a svábok között elterjedt monda, hogy a rablók újszülött, a keresztelés előtt meghalt vagy még meg nem született, az anyatestből kivágott csecsemők kezeit vagy ujjait használják föl. Hellwig szerint ez az utóbbi hit a régebbi századokban sokszor okozta terhes asszonyok szörnyű legyilkolását, mint ezt az eladott molnárnérői szülő elterjedt népdal bizonyítja. Újabb eseteket nem állapítottak meg.

Az emberevésre vonatkozóan azt mondja Hellwig: „Az emberevésnek kétségtelenül sokszor az a célja, hogy a meghalt testét és lelkét magáévá tegye. Azt hiszik, hogy a vér megivásával részesülnek az áldozat erejében. Már a 9. század arab utazói beszámolnak arról a kínai szokásról, hogy a kivégzettek vérént mint erősítő italt isszák. Plinius, Celsus és mások szerint a rómaiak megitták az elesett gladiátorok vérént, hogy az epilepsziájukat gyógyítsák. A középkori orvosi irodalom is dicséri a kivégzettek vérént, mint az epilepszia gyógyszerét. Mikor a kivégzések még nyilvánosak voltak, sokszor került súrlódásra a sor a kivégzés helyét körülvevő fegyveres hatalom és a mohón odatolakodó nők között, akik minden áron

hozzá akartak jutni a kivégzett véréhez s kanakkal, tégelyekkel és bögrékkel szedték föl.”

Az 1861-ben kivégzett Bellenot nevű gyilkos megvallotta, hogy az általa agyonütött fűvet gyűjtő nőt azért gyilkolta meg, hogy a véreből igyék és így megszabaduljon az epilepsziájától.

1906-ban Fagianóban (Délolaszország) el volt terjedve a hit, hogy a királyné vérszegénységben szenved és csak úgy gyógyulhat meg, ha fiatal és erőteljes gyermekek vérének issza. Tehát egy ember érkezett a községbe – ez volt a hír – hogy az iskolában és az utcán alkalmas gyermekeket keressen. A helybeli férfiak és asszonyok annyira megijedtek, hogy gyermekeik megmentésére megostromolták az iskolaépületet. A népet csak nehezen lehetett fölvilágosítani, hogy egy választási agitátor csalta meg, aki a királyság ellen akart hangulatot teremteni.

Bátory Erzsébet grófnő, Nádasdy gróf felesége – 1600 körül – állítólag 600 lányt öletett meg borzasztó kínzások között és azt mondta, hogy csak azért ölette meg a lányokat, hogy a vérükben fürödjék és örök ifjúságot érjen el. Itt azonban kétségtelen a szadizmus.

XI. Gyilkolási mánia.

Éppen a kék gyilkosságnál – melynél a bujaság és kegyetlenség együttműködnek – mutatkozik leginkább, hogy a gyilkolási mániában is megvan a szadisztikus momentum. Itt a motívum a tettes öröme a gyilkolásban vagy az áldozat kínlódásában, többnyire a kettő együtt. A gyilkolási mánia leginkább a kék gyilkosságban nyilvánul meg. Itt világosan fölismerhetők a nemi ingerek. A gyilkolási mániánál gyakran rejtett alakban vannak meg.

Schilling gyilkosban ismerkedtünk meg egy olyan egyénnel, aki izgalomba jött, ha kezeit az áldozat puha és meleg húsába dughatta. Valami szinte ösztökélte arra, hogy kezeit női személyek nyaka köré fonja, megszorítsa és végül megfojtsa. Miután a pszichológiából ismerjük azt a törvényt, hogy a gyakrabban használt idegnálvák könnyve-

szer már kéjjel fonta a kezeit egy másiknak a nyaka köré és ezt megszorította, fiziológiailag is érezhető vágyat kaphat arra, hogy ezt megismételje. A kézzel való megfojtástól a késszúrásig és vágásig csak rövid pszichológiai lépés van. Az áldozat kiabál és védekezik, ami azonnal fölfokozza

a tettes vágyát és energiáját. A magasabb fizikai erő kifejtés a pszichikai ingert is fölfokozza, hirtelen fölébred a véres sebesítés utáni vágy. A megfontolás, mely az ilyen emberekben amúgy is gyenge, későn parancsol megállást. Ilyenkor már halott az áldozat. Az a gyilkos is, aki ölés közben nem érez közvetlen nemi ingert, mégis örömet, élvezetet talál a gyilkolási cselekvésben. A kéj érzetnek ez a hangsúlyozása szadisztikus, rejtetten szekszuális.

Vannak aztán gyilkosok, akiket nem a nyak megfogása, hanem a meztelen meleg emberi testnek, a húsnak a megpillantása ingerel gyilkosságra, így sok zsarnok nem tud egy nyakat nézni anélkül, hogy ne gondolná, milyen szépen csaphatná le a kard. A meztelenség megpillantása bujaságra és gyilkolásra ingerel. A meleg hús megpillantása kiválthatja a vágyat, hogy jó lenne látni e meleg bőr alatti erekben folyó vért. A vér bíborvörös színének elképzelése szekszuális izgató hatással lehet. A vér csepegésének vagy folydogálásának egyenletes mozgása éppen olyan izgató hatással lehet, mint a kígyózó lángnyelvek mozgásai. A legmagasabb kéj érzet fokán az ember könnyen vágyat kap rá, hogy kezeit az aktus résztvevőjének húsába vájja. A durva férfi pl. képes minél mélyebben bevájni a kezét a nő vulvájába; szinte szeretné azt kitépni. Innen már csak rövid lépés az áldozat véres zsigereiben való vájkálásig, ezeknek a testből való kitépéséig. Ha a gyilkosság nem is szekszuális, ez olyan élvezettel szolgál a gyilkolási mániákusnak, melyet a kegyetlenség idézett elő. Így szolgál a kéjgyilkosság sokszor kulccsal a gyilkossághoz. Az ilyen gyilkosok rendszeren az idegszférájukban meggyöngült emberek. Sokszor véletlenül jutnak emberöléshez s ilyenkor ismerik

föl azt a rettentő élvezetet, mellyel a gyilkolás járhat. Bizonyos körülmények között ez olyan sürgető szükségletként jelenhetik meg, hogy az ember nem tud többé magán uralkodni és csekély okból is gyilkol. Végül aztán a vérontás az egyetlen inger, mely a meggyengült, elfajult idegrendszert még pezsgésbe hozhatja. Az idegek mindig a saját működtetésükre törekszenek. Ha gyengébb ingerek nem válthatják ki ezt a törekvést, akkor erősebb ingerekre van szükség. Idetartoznak az elfajult római cézárok véres tettei. Mint mondtuk, a gyilkolási mániát a foglalkozás is kifejlesztheti. A gyilkosok közt gyakoriak a mészárosok és vadászok. Foglalkozásuk közben elveszítik azt az iszonyt, ami a közönséges embert a gyilkolástól visszatartja s ölés közben többnyire véletlenül és a saját meglepetésükre – mint ez szekszuális területen a perverzítások szerzésénél szokott történni – ismerkednek meg avval a kéjjel, mely az említett fiziológiai okokból a gyilkolást valóban ki szokta váltani. Az ilyen foglalkozásuk révén lett gyilkosok sokszor alkalmazzák a gyilkolásnál hivatásuk művészetét is. Egy mészáros egy lány nyakán mindkét oldalon szabályszerűen átvágta az ütőereket. Egy vadászlegény a kedvese újszülött gyermekét a tarkó és a gerincvelő közé irányzott szúrással ölte meg, mint ahogy a megsebesített özneket szokták megadni a kegyelemdőfést. (Gross.)

Egy ilyen gyilkolási mániákust festett Emile Zola „Bête humaine” című híres regényében. Állítólag Eusebius Pieydagnelle francia gyilkos volt a modellje, aki 1871-ben került az esküdtek elé többszörös gyilkossággal vádolva. A törvényszék előtt tartott, ránc maradt beszédjében nagyon kérte az esküdteket, hogy ítéljék halálra, ő azért nem ölte

meg magát, mert hisz a túlvilágban és Isten előtt nem akar új bünt magára venni. Az „Új Pitaval” 1876-ban részletesen foglalkozott a Pieydagnelle esetével.

P. az esküdtek előtt kifejtette, hogy nagyon tiszteletreméltó szülőktől származik és nagyon jó nevelést kapott. Szerencsétlenségre a szülői házzal szemben volt Chrisbotal úr mészárszéke. „A friss vér szaga, az étvágygerjesztő hús... a kivágott véres figurák, mindez elragadtatásba hozott s elkezdtem irigyelni a mészároslegényt, aki föl-türt ujjakkal és véres kezekkel manipulált a vágóhídnál.” Aztán a szülők ellenállása ellenére is kivitte, hogy Christobalhoz adták inasnak. Itt titokban vért ivott és megsebezte az állatokat; különösen akkor jött izgalomba, ha ő maga vágthatott le egy állatot; ilyenkor vált Zola-féle „emberi bestiává”. „De a legédesebb, ha az ember érzi, hogyan remeg az állat a kése alatt. Az elszálló élet a pengén át végigkígyózik a kézbe... A hatalmas ütés, mely alatt az ökör összeesik, úgy hangzott a fülemben, mint a szférák zenéje!” – Szerencsétlenségére az apja megint elvette a mészárostól és egy jegyzőhöz adta tanoncnak. A segítség későn jött. Valami félelmetes melancholia fogta el s miután többé nem vágthatott le állatokat... elkezdett embereket levágni. Hatszor gyilkolt ugyaneből az ösztönből; igyekezett izolálódni az emberektől és egy erdei barlangban élt... semmi se használt, az ösztön hatalmasabb volt, mint az ő értelme. Az utolsó gyilkosságnak, melyet elkövetett, egykori mestere Christobal volt az áldozata; aztán ő maga jelentkezett. Érzéseit, mikor első áldozatát gyilkolta meg, egy 15 éves lányt, a következőkben írja le: „Mikor a szép fiatal lányt megláttam, először arra gondoltam, hogy megcsóko-

lom. Lehajoltam... de megállottam, mert a rabolt csók nem ér semmit. De nem tudtam magam elhatározni, hogy fölébresszem. Nézttem a pompás nyakat... és most elémvillant a konyhakés pengéje, mely a lány mellett hevert. Valami bűvös erő vonzott a késhez.” Ez a vallomás jól megvilágítja a gyilkolási mániában rejlő szekszuális momentumot.

Neuraszténikusoknak és degeneráltaknak kések megpillantására kényszerképzeitek támadnak, hogy embert öljenek, akár egy kedves rokonukat.

A méreggyilkolásban is megvannak a nemiszadiszztikus momentumok. Méregkeverők gyakran vallják be, hogy örömük telt a kegyetlen cselekedetben. Lélektanilag ez megérthető, mert a méreg megszerzésének titokzatossága és tervszerűsége, a méregital elkészítése, az eredmény lesése stb. nagy belső fölindulásokkal járnak és így nagy lelki kielégítéssel is szolgálhatnak. Pl. Margarete Gottfried többszörös méregkeverő a saját vallomása szerint nagy élvezettel mérgezett. Így pl. egy kislánynak, aki a születésnapjára gratulált neki, mérgezett vajaskenyeret adott. Tőle ered a vallomás is: „Kéjjel tudtam gonoszsgot elkövetni”. Miután titokban és vérontás nélkül lehet végezni, a méreggel való gyilkolás női specialitás. Bloch szerint a legtöbb hivatásos méregkeverő, mint Jegado, Ursinus, Brinvilliers, Gesche stb. nemileg nagyon ingerlékeny, illetve kicsapongó nők voltak, úgy hogy jogos a föltevés, hogy a mérgezés mint tisztítási ösztön éppúgy szekszuális egyenérték lehet, mint a gyújtogatás stb.

A Laporte-i tömeggyilkosnőnél, Mrs. Guinness-nél úgy látszik, hogy pénzvágy és gyilkolási vágy egyesültek. A tetteiből szörnyű szadizmus beszél.

Belle Guinness pár év előtt jött a Chicagótól 80 km. távolságban lévő Laporte városkába s nagyon csinos fekvésű farmot vásárolt. Az asszony csinos volt és ha akart, nagyon szeretetreméltó tudott lenni. Azonban a szomszédok barátságos közeledési kísérleteit visszautasította. Röviddel a megérkezése után férje hirtelen meghalt; bevert koponyával akadtak rá s az asszony azt állította, hogy a konyhaszekrény tetejéről egy húsdarálógép esett a fejére. Az asszonynak már az első férje, röviddel a második házassága előtt, Chicagóban éppen olyan titokzatos módon pusztult el s az asszony megkapta a magas biztosítási összeget. A különös asszony, aki semmi társas érintkezést nem akart, csak akkor hagyta el a lakását, ha a postára ment a levelekért, vagy ha férfi vendég elé ment a vasúti állomásra, ami elég gyakran történt. Ezeket a látogatókat senki se látta újból elutazni. Erre az özvegy háza leégett s a romok között a pincében egy asszonynak és három gyermeknek hulláját találták. Ugyanakkor egy fiatal norvég jött Laporteba, hogy eltűnt fivérért keresse. A fivére egy G.-né által a lapokban közzétett házassági hirdetést olvasott, mire összeköttetésbe lépett vele, birtokát eladta s az összeggel Laporteba utazott. Innen egyszer-kétszer írt, aztán elhallgatott. A kérdésekre G.-né kijelentette, hogy a férfi célja megnevezése nélkül elutazott. A család nem elégedett meg evvel. A sebtében végzett ásatások napvilágra hozták a szerencsétlen norvég hulláját, összedarabolva és egy régi gabonás zsákba helyezve. Erre tovább kutattak és pár nap alatt még 9 hullát találtak, melyek mind a kertben voltak elásva. A továbbiakban kiderült, hogy G.-né kiterjedt levelezést folytatott férfiakkal, többnyire norvégekkel, akik az ő hirde-

tésére kedvet mutattak „egy csinos özvegyet egy 15.000 dolláros farmmal” feleségül venni. Az özvegy nagyon szeretetreméltó leveleket tudott írni s értett ahhoz, hogy áldozatokat csábítson oda. Szinte humorosan hangzik, mikor majdnem minden levélben visszatér a mondat: „Jöjjön el Laporteba; mindenkinek, aki idejön, annyira megtetszik, hogy nem akar többé elmenni”. Egyetlen áldozat se hagyta el többé Laportet; G.-né mind egyiktől azt kívánta, hogy készpénzben mutassa meg neki a vagyonát s ha aztán megkaparintotta a pénzt, következett az utolsó fölvonás. Az asszony nagyon korpulens volt, de nem erős. A leégett ház romjai között megtalálták egy szoba maradványait, melynek kettős fala volt. A hézag fűrészporrall volt kitömve; a szoba tehát semmiféle zajt nem engedett ki. Azt hiszik, hogy a nő itt követte el a véres tetteket. Azonban lehetetlennek látszik, hogy erős férfiakat meggyilkolhatott volna és ezért fölteszik, hogy áldozatait előbb megmérgezte s a hullákat aztán földarabolta. A fej és a lábak minden egyes esetben le voltak vágva a törzsről. És amellet ez az asszony rajongóan szerette a saját gyermekeit és bőségesen adakozott minden gyűjtésnél, melyet szegény gyermekek javára rendeztek! Pár nappal a tűz előtt készítette el végrendeletét, mely szerint vagyona legyen a gyermekeké, de ha ezek előbb halnának el, egy chicagói árvaházé. A romok között találták meg G.-né három kis gyermekének a hulláját és egy fejnélküli törzset, melyet G.-né hullájának tartottak. Ez azonban kétes és nem lehetetlen, hogy a gyermekeiktől elégetéssel megszabadulva elmene-kült, mert félt bűnei fölfedezésétől. Így az is kiderült, hogy nagy ládákat szokott kapni Chicagóból; azt hiszik, hogy ottani gyilkos bandákkal ál-

lott összeköttetésben, akik hullákat küldtek neki eltüntetés végett. Állítólag nagyobb pénzösszegeket is kapott Chicagóból. A nőt vallási fanatikusnak tartották. (Vallásos bűnöző!) Nagy szeretetet színlelt a gyermekei iránt és gyakran nyilvánosan is imádkozott értük. Olykor egy tucat apróság is állott a gondozása alatt. (Altruizmus mint szekszuális egyenérték!) A sok kegyetlen tett színhelyén valóságos vásár alakult ki. Naponta vagy 15.000 ember kereste föl a gyilkosság színhelyét. Csakúgy törték magukat a talált hullák és a gyilkos nő relikviáiért. (A tömegek szadizmusa és mazochizmusa!)

Szekszuális hullagyalázás.

A nekrophília – hullagyalázás – általános elnevezés alatt a pontos aetiológiai gyökere szerint egész csomó perverzio csoportosul.

A nekroszadizmus közvetlenül kapcsolódik a kék gyilkossághoz. Az idetartozó esetekben a nemi ösztön csakis hullákon elégül ki. A nekroszadista vagy magát a nőt öli meg és a még meleg vagy már kihűlt hullán hajtja végre a koitus vagy más fajtalanságot; vagy pedig a nekroszadista a maga szekszuális céljára hullákat szerez, melyeken erőszakot követ el – szűkebb értelemben vett nekrostuprum – vagy földarabolja őket, sőt egyes részeket elfogyaszt (nekrophágia, hullaevés). Krafft-Ebing aetiológiailag ezt mondja erről (Ps. Sex. 80): „Talán a morális meggondolásnak egy kis maradványa visszajesz az élő nön elkövetendő kegyetlenségtől, a fantázia talán átugorja a kék gyilkosságot s mindjárt az eredményéhez ragaszkodik, a hullához. Talán a hulla tehetetlenségének

elképzelése is szerepet játszik itt". Eulenburg is („Über Sadismus und Mazochismus" 54. 1.) fölteszi, hogy a szellemileg fogyatékos tettes a fantáziájában annyiban fájdalmat okoz a hullának, mert a meggyalázott testet még elevennek képzei el, „vagy pedig a meggyalázás benyomása az életen és síron túl terjedőnek tűnik föl; amellet a szadista tettes kéj érzetét hatalmas módon emelheti a minden emberi és isteni törvényeken való túltevés, éppen ennek az aktusnak a félelmetes szörnyűsége”.

A nekromániát Merzbach is a szadizmushoz számítja, mely a gyilkolásban még nem érte el végső célját. A nekroszadista a halottnak gyámoltalan és védtelen alávetettségéből új szekszuális momentumot merít.

Megismerkedtünk a szadista jellegével annak a gondolatnak, hogy egy teljesen gyámoltalan és védtelen élő nővel legyen dolga az illető egyénnek. A halott nővel szemben is érvényt szerezhet magának. Mint ahogyan prostituáltak engedik magukat megbilincselni és ebben az állapotban használni, úgy bordélyházakban (Paris) hullák módjára is viselkednek, koporsóba fekszenek s a nekroszadisták így stuprálják őket. Bloch írja, hogy egy párisi bordélyházban egy szoba hullakamrának volt berendezve és a sötét falakon kívül még félhomályban is tartották. A koporsó mellett kandeláberek és a gyász egyéb jelei állottak. A prostituált fehérbe öltöztetve feküdt a koporsóban, testét nedves ruhákkal tette hideggé, kék hullafoltokat festett magára stb. „A nekrophil (prelátus) teljes ornátusban lépett be, letérdelt a tetszhalott ágyánál, összefüggéstelen szavakat mormolt, melyek halotti misének hangzottak, majd hirtelen az áldozatra vetette magát, akinek az

egész idő alatt a néma hulla szerepét kellett játszania” (Tarnovsky után).

Bloch bizonyos mazochisztikus elemet is fölvesz a hullagalázás kóroktanába. A hulla gondolatával kapcsolódik a föloslzás, a szag stb. eszméje is, melyek szerepét ismerjük a mazochista érzések létrejövetelénél. Oelzelt-Nerin szerint éppen a hulla hidegsége a szekszuális izgalmak forrása.

Az a körülmény, hogy a hulla a teljes akaratnélküliségével hat vonzóan és nemileg izgatóan, hozta létre a nekrofétisizmus nevet is. A plátói vagy szimbolikus nekromániát főleg Thoinot sorolja a fétisizmushoz. Merzbach úgy véli, hogy ezekben az esetekben is a szadisztikus vonás áll előtérben. PL, aki már látott egy fehérruhás szép lányt a koporsóban feküdni, talán a halottas szobában gyertyafénynél és virágdíszben, az megérti, hogy a nemileg izgatott emberben fölmerül a gondolat, milyen kedvező volna az alkalom, ezen a tehetetlen szépségen kielégíteni a vágyait. A fokozódó izgalomban aztán az illető teljesen megfeledkezik arról, hogy a lány halott; a fantázia megeleveníti, fölemeli a halotti ruhát stb. A tettes ilyen esetekben megeleghetnek a halott pusztá szemlélésével, megérintés nélkül, legfőljebb masturbai. Ilyen esetekben átvitt értelmű nekrophíliáról beszélhetünk.

De vannak más, úgyszólván alkalmi okai is a tágabb értelemben vett nekrophíliának. A sokáig visszatartott nemi ösztön minden lehetséges tárgyon kielégül. Hullák mellett virrasztó egyének, katonák a háborúban stb., női hullákon szereztek kielégülést. A vőlegény, akinek a menyasszony meghal, legalább egyszer el akarja végezni vele a

koitust. Szegény emberek más mód híjján jutnak hullagyalázáshoz.

A nekrophíliának nem olyan szűkkörű az elterjedése, mint gondolnánk. Herodotos szerint már Egyiptomban ismeretes volt, ahol a bebalzsamozók fajtalanzkodtak a női hullákkal. Ploss-Bartels szerint a nekrophília az afrikai kikamba-knál népszokás, a Hundsrückön pedig állítólag még nem régen is megvolt a szokás, hogy egy menyasszony halála után a vőlegény megtartotta vele a nászéjszakát. A halottak teherbeejtéséről szóló régi mondák szintén a nekrophília elterjedtsége mellett szólanak. Hogy a nekrophília a román országokban jobban el volt terjedve, mint nálunk, azzal magyarázható, mert az éghajlat sokkal izgatóbb hatású, a fantázia élénkebb stb. Itáliában a kivégzett női személyeket nem ritkán meggyalázzák, valószínűleg hivatalnokok.

Az irodalomban gyakoriak a nekromániáról szóló híradások. Bloch említi S. herceg osztrák minisztert, aki egy bécsi kórházból női hullákat hozatott a lakásába, állítólag azért, hogy boncolja őket, mert orvosi műkedvelő volt. Megállapították, hogy néhány lányhullát meggyalázott.

Jól ismert a Bertrand őrmester esete. Fial korában erősen onanizált, naponta hétszer-nyolcszor. Buja képzetek között, melyek a masturbáció élvezetét fokozták, már korán szerepelt az a fantasztikus elképzelés, hogy meztelen lányhullák vannak körülötte, melyeket ő meggyalázott. Előbb állathullákkal próbálkozott, melyeket földarabolt és a kitépett zsigereket nézegetve onanizált. Aztán élő kutyákat fogott, megölte őket és kitépte a zsigereiket. Később jött az a gondolata, hogy hullákat ásson ki, amit meg is tett. Az első kísérletnél megzavar-

ták. Egy tömegsírból különféle hullákat ásott ki, mindig nőieket, fölvágtá a hasukat, kitepté a zsigereiket és ezer darabra vágta. Végre egy fiatal lány hullájával fajtalan cselekményt végzett. – „Nem tudom leírni, amit abban az órában éreztem. De bármi, amit élő nővel élveztem, semmi éhez képest. Megcsókoltam a nőt teste minden részén, szívemhez szorítottam, mintha szét akar-nám nyomni, egyszóval mindent megtettem vele, amit egy szenvedélyes szerelmes a kedvesével szokott tenni. Miután így vagy félóráig gyönyörködtem a testben, darabokat vágtam és téptem ki belőle, valamint a zsigereket is, mint szenvedélyem egyéb áldozatainál”. Ilyen módon huzamosabb időn át éjjelenként egész sereg hullát ásott ki. Néhány 60-70 éves nőnél a földarabolásnak egy új módját alkalmazta. Miután kedvét töltötte rajtuk, fölvágtá a hasukat és kivette a zsigereket, fölvágtá a szájukat, levágtá a tagjaikat és szétroncsolta a hullát. A levágott tagokat a kezébe vette s úgy játszott ezekkel, mint a macska az egérrel. Ezek a jelenetek mindig masturbációval végződtek. Még mikor egy éjszaka rálöttek is, akkor se zavartatta magát abban, hogy egy 25 éves asszony hulláját kiássa. Majd meggyalázott még egy gyermekhullát és egy agg nő hulláját. Végre a megfigyelés alatt tartott temetőben megsebesítették és így föl-fedezték. A törvényszéki orvosok „monomániát” állapítottak meg. 1849 július 10-én a haditörvényszék egy évi börtönre ítélte (Krafft-Ebing és Merzbach után, az eredeti Micheanál, Union médicale 1849).

Ide tartozik az 1872-ben született Viktor Ardisson esete is, aki korán onanizált és az ondót lenyelte. A földről fölnyalta a lányok vizeletét és

onanizált. A falujában megvásárolható fellatornak ismerték. Különös előszeretettel szopta a nők emlőjét és genitáliáit és mammafétisizta volt. De normális koitust is végzett. Kedvesének hatalmas mellű nőt keresett ki. Miután sírásó volt, csakhamar eljutott a nekromániához. Hullákat ásott ki 3 éves gyermekektől kezdve 60 éves nőig és szopta a melleiket, cunnilingust, ritkán coitust is űzött. Megette a macskákat és patkányokat. A katonaságtól többször megszökött. Nagyon sok női hullát meggyalázott. Egy hulla fejét hazavitte magával, megcsókolta és a menyasszonyának nevezte. Egy hároméves lányka hulláját hazavitte és ezen elégítette ki magát még akkor is, mikor a genitáliák és végbél már bűzös folyadékot képeztek. (Krafft-Ebing és Merzbach, Epaulard után.)

Meynert (Klinische Vorlesungen über Psychiatrie, 1890) említ egy diákot, akit nemi ösztönének első jelentkezéseinél a boncterem hullái nemi izgalomba hoztak. Így jött létre az asszociáció az ő kéjvágya és női hullák között. Nemi erőszakot elkövető és kéjgyilkos lett, aki a hullán végezte el a koitust.

Päderasztitikus aktusokat is végeznek hullákon. Egy erdőben meggyilkolva talált 10 éves lányka arccal a föld felé feküdt és erősen tágult végbélnyílást mutatott. A tettes bevallotta, hogy hímveszőjét bedugta a halott gyermek végbelébe s így elégítette ki a kéjvágyát (Friedrichs Zlätter f. ger. Med. 1893).

Merzbach még egész sor más esetet állít össze az irodalomból. 1904 májusában egy 26 éves tetőfedőlegény, aki egy falusi fogadóban tartózkodott, a gazdának éppen elhunyt 13 és fél éves lányát meggyalázta. Egy félórányira távozott a vendégszobából s aztán visszatért ide. Egy tbc-ben el-

hunyt 21 éves lány hulláján, akinek a sírját földülva találták, a szeméremrésen és az alsóruháján friss nyálkás folyadékot találtak, melyről megállapították, hogy emberi ondó.

A látszólag plátónikus nekrophília esete a következő: A Caserta melletti Bajalatinában élt egy férfi álnéven, mint remete, egy elhagyott házikóban. Mint később kiderült, Giuseppe Alessandronak hívták. Különc élete közelebbi megfigyelésre ösztökélte a parasztokat. A házzal szemben egy magas fáról észrevették, amint rajongva csókolgatótt egy, az ágyon fekvő szőke női hullát, melyen atlaszruha és egy csodálatos gyöngyzinór volt. Ezen fölháborodva, egy csomó paraszt berontott a házikóba. Lakója revolverrel kezében tört utat magának és elmenekült. Megállapították, hogy egy szomszéd községben kiásta menyasszonya hulláját. Ennek szülei a vőlegény különös viselkedése miatt fölbontották az eljegyzést, de a lány tovább is érintkezett Alessandróval. Mikor egy este a lány nyitott ablaknál várta, tüdőgyulladást kapott. Súlyos betegsége alatt nem akart semmi ápolást s azt mondta, hogy szívesen meghal, mert kedvese nélkül nem tud élni. – A temetés után Alessandró kiásta a nehéz koporsót s hegyen át maga vitte el Bajalatináig. Találtak egy naplót, melyben a menyasszony halála napján be volt írva az eskü, hogy legalább a halál után az övé lesz. A naplóföljegyzésekből kiderült, hogy a férfi nyilván pszichopatikus állapotban volt.

A babona is vezethet hullagyalázáshoz, még pedig szekszuális értelemben. Délmagyarországon egy özvegynek hím-nős (fiú-lány) gyermeke volt, aki női ruhában járt, de férfimunkát végzett és dohányzott. Mikor ez a kétnemű ember házasodni akart, anyja éjjel elvitte a temetőbe egy nemrég

eltemetett szűz sírjához s azt mondta neki, hogy feküdjék a koporsóba a lány mellé. A kétnemű ezt megtette és használta a hullát. Ez arra való volt, hogy „nemét rendbehozza”.

Hellwig („Verbrechen u. Aberglaube” 73) a babonából elkövetett hullagyalázás más eseteit is elmondja. Nápolyban 1905 júliusában rájöttek, hogy egy eltemetett kislánynak a fejét levágták a testéről. Mint a vizsgálat kiderítette, a csontokat porrá őrölték, hogy mindenféle nekromantikus célokra fölhasználják. Posen vidékén pár év előtt egy házaló vágta le különféle hullák fejét vagy lábait. Egy nő lábait a füstölőkamrában fölakasztotta megfüstölni, a fejeket az istállóban ásta el. A vádlott azt hitte, hogy a hullarészek szimpátiaeszközök, melyek szerencsét hoznak a baromtenyésztésre. Ugyancsak Posen mellett egy földbirtoκος éjjel hullákat ásott ki a temetőben és megcsonkította őket. A hullarészeket babonából arra használta az istállóban, hogy elűzze a boszorkányokat és gonosz szellemeket s a marhát meggyógyítsa. (Gross Archiw, 23. köt. 370. 1.). Egy orosz paraszt kiásott egy gyermekhullát és házában kútjában dugta el, melyből az ivóvizet merítették. Egy jósnő azt mondta neki, hogy fiának, ab'vel folyton veszekedett, olyan vizet adjon inni, melyben hulla volt.

A hullagyalázónak nem kell mindig patológiusnak lenni, mint ezt az alkalmi okoknál láttuk. De többnyire kisebb vagy nagyobb mértékben pszichopatikus egyének azok, akik nekrostuprumot vagy éppen nekrophagiát követnek el.

XII.

A homoszekszualitás.

A homoszekszuális szó jelentése. – Az álhomoszekszualitás oka a nőhiány. – Álhomoszekszuális üzelmek a börtönökben. – További forrása a babona. – Pederasztia.

Kevés olyan baja, betegsége van az embernek, mely hihetetlenül nagy elterjedtsége dacára annyi félreértésre és tévhitre adna okot és alkalmat nemcsak a laikusok, de a szaktudósok között is, mint a homoszekszualitás (egyneműek egymásközi szerelme). Szinte hihetetlen, de mégis úgy van, hogy maga az orvostudomány is jóformán csak néhány évtizede kezd a homoszekszuálitással foglalkozni. Nem csoda tehát, hogy ez a tudomány csak gyermekcipőben jár, nincsenek kialakult nézetei, csak föltevésai s a különböző teóriák tömkelegéből csak sejteni lehet az igaz-

11111.

Meg kell itt mindjárt említenem, hogy a közhittel ellentétben, mely a homoszekszualitást – ellentétben a lesboszi szerelemmel – csak férfiak egymásközi nemi vonzódásának hiszi, maga a szó mindkét nem, tehát úgy a férfiak, mint a nők egymásközi nemi érintkezésére vonatkozik.

A tévhit minden valószínűség szerint úgy keletkezett, hogy a homoszekszuális szóban előforduló „homo” szócskát a legtöbben a latin homo = ember szóval fordították le. Sok helyütt (így a legtöbb magyar vidéken is. A ford.) ember alatt csak a férfit értik és így keletkezett a tévhit. A homoszekszuális szó alatt, ellentétben a heteroszekszuális szóval (különböző neműek egymás iránti vonzódása), „egyenlő” neműek nemi vonzódását értjük, legyenek azok akár férfiak, akár nők, mert a „homo” szócska azt is jelenti latinul, hogy „egyenlő”. (Lásd a homogén, homológ szóösszetételeket.)

A másneműek hiánya a hasonneműekkel való nemi kielégülésre kényszeríti a nemileg erősen felizgatott egyéneket. Ez legtöbbször fegyházakban, elmeógyógyintézetekben és hajókon fordul elő, ahol a nőhiányban szenvedő férfiak ily módon keresnek nemi kielégülést. Itt tehát nem hasonló neműeknek egymáshoz való vonzódásáról, hanem tisztán nemi kielégülésről van szó. Nem lelki kényszer, a hasonló neműhöz fűződő szerelem, hanem testi kényszer, a nemi kielégülés hiánya vezet itt a homoszekszualitáshoz. A legtöbb olyan börtönben, ahol nem külön cellákban vannak a rabok, hanem többen vannak egy cellába bezárva, a fegyelem és rend fentartása végett a rabok közül egyet szobaparancsnoknak neveznek ki. Ez a szobaparancsnok, ki a szobában levő minden történetekért felelős, természetesen meglehetősen fegyelmi hatáskörrel bír. Rendes körülmények között a szobában levő legrégebbi jó magaviseletű rab a parancsnok. Ezek a meglehetősen hatalommal felruházott rabok aztán nem egyszer az alájuk beosztott fiatalabb rabokat nemtelen vágyaik kielégítésére használják fel. A ra-

bok között tapasztalható összetartás s a régebben raboskodók között igen elterjedt homoszekszuális kielégülési mód lehetetlenné teszi a fiatalabb rabnak, hogy azt, aki vele visszaél, a felettes hatóságnál feljelentse. Százszor is jaj volna az ilyen rab élete. Így eleinte utálattal túri, majd megszokja s végül is mikor teheti, maga is iparkodik ily módon kielégíteni magát. Leginkább cunnilingusra, de nem egyszer pederasztióra kényszerítik a fiatalokat. Az ilyen közösülésnél a képzelet játssza a főszerepet. Nem lévén valódi homoszekszualisok, a velük érintkezőket nőnek képzelik, kedveseik, feleségük nevét adják nekik, szerelmes szavakat suttoznak hozzájuk a sötétben s úgy bánnak velük, mint nővel. A homoszekszualitás később megszokottá válik náluk s nem egyszer szabadulásuk után is ily módon keresnek kielégülést. Legtöbbjük azonban ismét visszatér a nőhöz, utálattal gondol homoszekszuális viszonyaira s szinte érthetetlennek tartja, hogy ő, aki a nemi életben teljesen normális, hogyan volt képes vele egyneművel kielégülni. De nem egyszer – különösen a másneműtől való visszautasítás esetén eszébe jut az a „boldog” idő, midőn vágyai mindig meghallgatásra találtak és önkéntelenül, öntudatlanul visszatér a homoszekszualitáshoz.

Mint látjuk, ezekben az esetekben nincs valódi értelemben vett homoszekszualitásról szó. A pederasztíát űző fél nem nőnek képzeleli magát, aki férfiakkal érintkezik, ellenkezőleg nagyon is tisztában van férfiúi mivoltával s a vele érintkező férfit képzelel el nőnek.

De nemcsak nőhiány lehet oka az álhomoszekszuális üzemeknek. Így gyakran a babona

és a fokozott kék utáni vágy a homoszekszuális üzelmek megteremtője.

Igen sok helyütt van elterjedve az a babona, hogy apederasztia (éppen úgy, mint érintetlen lányok defloreálása) meggyógyítja a legtöbb nemi betegséget.

Igen gyakori, hogy öreg kéjencek és impotens egyének űznek pederasztíát. Ezek előszere-ttel keresnek fiatal gyermekeket üzelmük tárgyául s azokat pénzzel, különböző ajándékokkal (de nem egyszer erőszakkal is) passzív pederasztíára veszik rá. A homoszekszuálisokról alkotott legtöbb tévhitnek és félreértésnek az ilyen vén kéjencek az okozói. Egy részük új, eddig még nem ismert érzelmek és érzések segítségével elvesztett potenciája visszaszerzését reméli, míg legnagyobb részük, miután végigélvezte a perverzitás egész skáláját, új élmények, új, ismeretlen kéjek után vágyik. Aljas kék vágyuk és elveteműltségük határtalan. Féelve a zsarolástól, áldozataikat legtöbbször szegénysorsú serdületlen gyermekek között szedik, kiket a legkülönbözőbb módon csábítanak el s megfélemlítéssel kényszerítenek hallgatásra.

A tulajdonképpeni homoszekszualist szekszualis szempontból nem a másik nem, hanem a saját nembelije vonzza. Mielőtt magával a homoszekszualitással és a homoszekszuális egyénekkel behatóbban foglalkoznánk, mindjárt itt előljáróban egynéhány, a homoszekszuálisokról igen elterjedt tévhitet kell eloszlatnunk. Sokan azt hiszik, hogy a férfi-homoszekszualis (urning) nőgyűlölő.

Ahogy a heteroszekszualis férfi (bár a nemi érintkezés közte és egy másik férfi között előtte

elképzelhetetlen) nem gyűlöli a saját nembelijét, úgy az urning sem gyűlöli a nőket, csak nemileg nem érintkezik velük. Ez pedig más, mint a nőgyűlölet. Vannak férfiak (köztük nagy gondolkozók és művészek), kik a nőket alacsonyabb rendű, hazudozásra hajlamos, csak a külszínre adó, felületes, a férfival úgy testben, mint szellemben nem egyenrangú lényeknek tartják s ezért lenézik és megvetik őket, mások megint, szerelmükben csatlakozva, meggyűlölik az egész női nemet, de ezek azért távolról sem homoszekszualisok. A nővel, mint szerintük náluknál alacsonyabb rendű lényvel az érintkezést lealacsonyítónak tartják, vagy meggyűlölik őket, mert szerelmükben felsültek, de azért szerelmük tárgya továbbra is a nő – vagy egy nő marad. Másképpen van azonban ez a homoszekszualis férfiaknál. Igen szívesen fordulnak meg női társaságban, sőt nem egyszer egyenesen keresik is azt, hogy „nőtársaikkal” ruházódásról, piperéről vagy az általuk oly kedvelt különböző művészetekről elcsevegjenek, viszont szerelmüknek tárgya sohasem a nő.

A másik leggyakrabban elterjedt tévhit, hogy az urningok kizárólag pederasziát űznek. Ezen tévhitnek legnagyobbrészt az előbbieken tárgyalt álhomoszekszualisok az okozói. Ezeknél az érintkezés leggyakoribb fajtája valóban a pede*rasztia, hisz ez közelíti meg leginkább a normális coitust s így ez felel meg leginkább a különben, normális erotikus hajlamaiknak. Azonkívül a rendes sz.ekszualis életet élő heteroszekszualis egyén nehezen tudja a nemi kiejégülést a coitus valamely fajtája nélkül elképzelni. Kézenfekvő tehát, hogy a homoszekszualitást a pederastiával hozta kapcsolatba. Viszont statisztikailag bebizonyított

tény, hogy a homoszekszuálisoknak legfeljebb 7-8 százaléka üz pederasztíát, ezek sem kizárólagosan. Egy részük (különösen a teljesen effemináltak) csak passive. (Magnus-Hirschfeld, Moll.)

XIII.

Bűnözések homoszekszuális alapon.

Kétneműség és hímnősség. – Fordított nemi aktusok állatoknál és természeti népeknél. – A kontrér nemi érzés. Különféle szerzők elméletei. – Szerzett homoszekszuálitás. – Velezületett homoszekszuálitás. – A nő homoszekszuálitása. – A homoszekszuálitás kapcsolódása más animáliákkal. – A természettörvény a homoszekszuálitásban. – Nagy emberek homoszekszuálitása. – A homoszekszuálitás gyógykezelése. – Reformjavaslatok.

1. Kétneműség és hímnősség. A kontrér szekszuális érzés újabb megmagyarázási kísérletei Lydston-nal és Kiernan-nal a kétneműség elméletéből indulnak ki. Az a föltevés, hogy az eredeti élőlények mind biszekszuálisak vagyis a hím és nőneműek voltak egyszerre s a végtelen fejlődés útján csak ebből alakult ki az egyneműség, monoszekszuálitás, abban a tényben talál támaszra, hogy az alsóbbrendű állatok közül néhány – pl. a csigák – még ma is kétnemű szervezetet mutat és eredetileg az emberi magzat is kétnemű. Haeczel tanítása, hogy az egyes lény fejlődése (ontogenia) visszatükrözi a faj fejlődését (filogenia), szoros összefüggésbe hozza e két tényt.

Minthogy az ivarmirigyek és a megtermékenyítő szervek eredeti kezdeménye a magzatban kétnemű, következtethetjük, hogy a test összes sejtjeiben vagy ezeknek végső egységeiben megvannak a hímnemű és nőnemű kezdemények. Semon gondolatai szerint a mneme-ről, mint a szerves történések megtartó principiumáról, nemcsak a fejlődését éppen megkezdő csira, hanem a szervezet is az egész fejlődési idő alatt, tehát tulajdonképpen az egész életen át, megmarad a kétnemű mneme birtokában. A hímnemű és nőnemű ingerületi állapotok folytonos hatással vannak a szervezet anyagára, mely ily módon változásokon megy át. Ezt a változást nevezi Semon a ható ingerek engrammjának s ezeknek az egyéni engrammoknak összege a mneme, mely tehát más szóval az öröklött, vagyis a csírában készen kapott és az egész fejlődési idő alatt szerzett ingerek eredménye.

Tehát minden élőlényben megvan a lehetőség, hogy a másik nem ingerületi állapotainak birtokában legyen és ezeket fejlessze ki. Ily módon magyarázhatók a nemi keverékalakok fizikai és pszichikai szempontból.

Ilyen keverődéseket már a csiramirigyeknél is megtalálunk, persze nagyon ritkán. Ilyen vegyes csiramirigyeket, melyeket emlősöknél már régen ismernek, újabb időben az embereknél is többször megállapítottak. Már gyakoribban az elsőrendű nemi jellemvonások kevert alakjai, tehát a belső és külső ivarszerveké.

Ha egy egyénnél hím és női jellemvonások keverődnek, akkor beszélünk hermafrositizmusról, hímnösségről. Valódi hímnösség, hermaphroditismus verus, akkor áll fenn, ha már vegyes csiramirigyek vannak jelen. Ez háromféle alakban for-

dulhat elő. Ha egyidejűleg here és petefészkek, vagy egy szervben here- és petefészkek-szövet egyesül, akkor kétoldalú hímnösségről beszélnek. Egyoldalúról akkor, ha az egyik oldalon keveretlen csiramirigyek, a másikon kétféle csiramirigy van jelen. Ha az egyik oldalon petefészkek, a másikon here fejlődött ki, akkor a hímnösséget egyoldalúnak mondják.

Az ál-hímnösségnél (pseudohermaphroditismus) a külső ivar járatok, a külső ivarszervek és a másodlagos nemi jellemvonások (egyivarú csiramirigyek mellett) kétneműen fejlődtek. A hím egyénnek tehát a hím ivarszervek mellett hüvelye, méhe és petefészke van, többé vagy kevésbé kifejlődve. Sokkal ritkább, hogy nőnél ki legyenek fejlődve a Wolff-féle járatok.

Aszerint, hogy petefészkek vagy herék vannak jelen, beszélnek hím- vagy nőnemű ál-hímnősökről.

Halban („Entstehung d. Geschlechtscharaktere”) a következőképpen osztja be az álhímnős alakokat:

1. Pseudohermaphroditismus internus. A csiramirigyek az egyik nemhez tartoznak, a belső nemi szervek a másikkhoz. Ez az egyik vagy a másik nem másodlagos nemi jellemvonásaival lehet kapcsolatban.

2. P. externus. Csiramirigyek és belső nemi szervek ugyanazon nemhez tartoznak, a külső nemi szervek a másik nemhez. Az ilyen álhímnősök másodlagos nemi jellemvonásai is lehetnek egyik vagy másik neműek.

3. P. completus. A külső és belső nemi szervek a másik nemhez tartoznak. A másodlagos nemi jellemvonások éhez vagy a másik nemhez tartoznak.

4. P. secundarius. Csiramirigyek és nemi szervek az egyik, a másodlagos nemi jellemvonások a másik nemhez tartoznak.

5. P. psychicus, mely ismét a legkülönbözőbb kapcsolódásokkal léphet föl.

Virchow, Neugebauer és más szakértők szerint nem nélküli emberek is vannak, homines neutrius generis. „Valóban van egy semleges nemű egyén, neutrius generis. Csinálhatunk, amit akarunk, mégsem mondhatjuk meg biztosan: nő-e vagy férfi?” (Virchow). Továbbá vannak emberek, akiknek lehetnek ugyan kifejlett heréik vagy petefészekük, akiknek külső nemi szervei azonban nem engednek biztos következtetést herék vagy petefészek jelenlétére, vagy életükben ez csak operációval volna lehetséges, ami életveszélyes, vagy a hímnős egyén nem engedi meg. Ezek kétes vagy meg nem állapítható nemű egyének.

De a másodlagos nemi jellemvonások is eltérhetnek a másik nem felé. Különösen a mell, a gégefő és a szőrözet jönnek tekintetbe, melyeknek növekedése – a mellé a nőnél, a gégefőé és szőrözeté a férfinél – a semleges gyermeki kor végén normális esetben fokozódik, de a normálistól való eltérés esetén gátlódik. Ugyanígy vannak nők határozottan férfias és férfiak határozottan nőies medencefejlődéssel.

A testi vegyes alakokhoz járulnak a lelki vegyes alakok. Úgy látszik, hogy az agyműködés differenciált állapotát is megelőzi a gyermek szellemi életének egy nemileg indifferens állapota. Fiúk és lányok csak kevés, kezdetben semmi különbséget nem mutatnak az agytevékenységben. Csak a pubertással fejlődik ki a hímnem aktivitása és produktivitása, valamint a női nem passzivitása és receptivitása.

Ugyanígy a nemi ösztön differenciálódását is megelőzi egy differenciálatlan és látens állapot, mely Moll szerint bizonyos körülmények között a 30. életévig tarthat. Ebből a tényből vezethető le egy eltérő fölfogása a homoszekszuálitásnak. Azt mondhatjuk, hogy a nemi ösztönnek hosszabb vagy rövidebb indifferens volta mellett a homoszekszuális szerelemre való csábítás nagyon veszélyes olyan egyénekre, akik még nem reagáltak szabályszerű módon a másik nem ingereire. A legtöbb szerző ezen az állásponton van.

Hirschfeld viszont (Geschlechtsübergänge) nem akarja elismerni, hogy külső tényezők, mint aszszociációk, szuggesztiók, csábítások a nemi ösztön homoszekszuális vagy heteroszekszuális irányba terelhetnék. Azt állítja, hogy a végérvényes nemi jelleg nemcsak az indifferencia, hanem már a lapangás korszakában ki van jelölve. Hirschfeld még más érveket is hoz föl a nemi ösztön predestináltsága mellett. Szerinte a nemi ösztön irányánál nem valami véletlenről van szó, nem is a tevékenység valami külön fajtájáról, hanem „ingerfiziológiailag az egész egyéniségtől függő, különféle, trópicusokon alapuló hajlamról, amelyik lényegében kompenzatórikus természetű”. Továbbá a differenciálatlanság korszakába sokkal több ember tevékenykedik homoszekszuálisan, mint ahány később homoszekszuális, míg másrészt sok homoszekszuálisnál, akik az indifferencia korszakában a másik nemmel érintkeznek, hirtelen elemi erővel tor ki a homoszekszuális ösztön. Továbbá a homoszekszuálisak már az ösztön látens korában, mint fiúk és lányok, karakterisztikus jeleit mutatják normálistól eltérő természetüknek. Végül bizonyos kölcsönhatás van ama nemi jellemvonások között, melyek ebben a korszakban differenciálódnak.

Olyan ruhák viselése, melyek nem felelnek meg a saját nemnek, durva visszaélésnek tekinthetők, ha ez nyilvánosan történik s a közönség nyugtalanságát idézi elő. Homoszekszuális nők olykor férfiruhát hordanak. Wilhelm ismertet egy esetet, melyben egy ilyen nő, igazi virago, az általa rendszeren viselt férfiruhákban nem keltett föltűnést, mert mindenki férfinek tartotta, míg a saját elbeszélése szerint régebben, amíg női ruhában járt, állandóan gúny tárgya volt és kellemetlen föltűnést keltett.

Sok bűnöző is, hogy célját könnyebben elérje, másneműnek a ruháját veszi föl. Itt az illető bűnözőn többnyire felismerhető a másik nemhez való valamilyen belső vagy külső közeledés, ami megkönnyíti a szerepét.

Néhány példát említünk föl Hirschfeld „Jahrbücher f. sexuelle Zwischenstufen”-jából.

Drezdában az állítólagos, 1881-ben született Ernst Sch. szolgát sikkasztás, okmányhamisítás és csalás miatt hat hónapi börtönre ítélték. Mikor az elítélt meg akarta kezdeni a büntetését, az orvos megállapította, hogy Sch. leány. Kiderítették, hogy az 1875 áprilisában született Johanna K. szolgálóról van szó. Évek során át férfiruhát viselt és mint férfiszolga dolgozott. Hamis név használatáért még egy hónapra ítélték.

A budapesti operánál egy ballettáncosnőről, aki kedvességével és szerénységével mindenki tetszését megnyerte, kiderült, hogy férfi, de csak akkor, mikor elmezavar nyomait mutatva, gyógyintézetbe vitték.

Egy ismételten büntetett és a rendőrség által újból keresett bűnöző szobalánynak állott be egy budapesti bankigazgatóhoz és hónapokig volt ebben az állásában, míg rájöttek, hogy férfi.

Neubauer 9 esetről ad hírt, melyekben női álhímnősök, mint katonák szolgáltak. Így lehetséges volna, hogy igazságtalan elítélések történnek olyan deliktumok miatt, melyeket csak férfi követhet el. A hímnőség választási hamisításoknál is szerepet játszhatik. Amerikában egy választási petíció alapján megvizsgálták egy férfi nemét. Az első orvos hímnemet állapított meg, így a második is. Mikor megtudták, hogy a választó egy másik férfi kedvese, az orvos a harmadik vizsgálatra méhet és petefészket talált.

2. Fordított nemi aktusok állatoknál és természeti népeknél. Fordított nemi aktusokat már állatoknál megfigyelhetünk, noha itt természetes okokból nehezen ítélné meg, vajjon a nemi ösztön lelki eltévelyedéséről van-e szó.

Hasonlóneműek közötti aktusok főleg csődöröknél, bikáknál, kutyáknál, nyulaknál s különösen kecskéknél és juhoknál fordulnak elő. Hím állatok nőstények hiányában igyekeznek hímekre is ráugrani, ami bizonyára könnyebb nemi ingerelhetőségükre vezetendő vissza. Ez hajtja az állatokat másfajú állatokkal való párosodásra is, tehát a bikát a kancával, az elénantilópot az antilóppal és struccal, a hím nyulat a macskával való párosodásra. Hasonlóneműek iránti hajlam előfordulását is megállapították állatoknál. Karsch „Päderastie und Tribadie der Tiere” c. művében számos megfigyelést közöl rovarokról, főleg méhekről, bogarakról, lepkekről és legyekről. Nemi vegyesalakokat is megállapítottak különféle állatoknál; így szaporodásra képes szarvasteheneket agancsokkal, nemzőképes szarvnélküli, illetőleg csökevényes rózstövekkel ellátott hím egyéneket a nemes szarvasnál, kancákat többé vagy kevésbé, sőt kitűnően fejlett szemfogakkal, melyek a hímnak sa-

játosságai. Egyes madarak hímnősségét a tollazatukon lehet tanulmányozni és ezt kakastollasságnak mondják, mely ritkán lehet szerzett vagy veleszületett. A madarak hímnőssége nem ritka, így néha kappanok és kakasok is költenek, hím kendericék néha a nőtény színezetét veszik föl.

Bloch egész sor népről számol be, melyeknél a homoszekszuális hajlam szinte népszokásként nyilvánul meg. Megnevezi a délolaszokat, a balkáni délszlávokat, az ázsiai keletieket, a hindukat, stb. Hogy a homoszekszuálítás éppen a délibb vidékeken fordul elő, ez azt bizonyítja, hogy itt a nemi ingerek fokozásának a klíma által előidézett szükségletéről van szó.

További adatokkal szolgált Karsch „Uranismus oder Päderastie und Tribadie bei den Naturvölkern” c. dolgozatában (Jahrbuch f. sex. Zwischenstufen, III. évf. 72. 1.) A pederasztia népszokás az ausztráliaiaknál, a melanéziaiaknál, a zanzibári négereknél, az afrikai négertörzseknél, a maláji természeti népeknél, az indiánoknál, sőt a sarkvidéki népeknél is, mint a csukcsoknál, a kor jakoknál, stb. A természeti népeknél általában a női genitáliák korai elpetyhüdése ébreszti föl az analis koitus iránti vágyat.

3. A kontrér nemi érzés. A különféle szerzők elméletei. Férfiak kontrér nemi érzéseire vonatkozó célzásokat már Moritznál találunk „Magazin für Erfahrungsseelenkunde” VIII. köt. Berlin 1791. További pontos adatokat közölt Casper (Über Notzucht u. Päderastie, Caspers Vierteljahrschrift 1852. Ő a pederasztíát egy kalap alá veszi a homoszekszualitással, veleszületett anomáliának tartja, úgyszólván szellemi hímnősségnek. A múlt század hatvanas éveinek közepén lépett föl az ismert, maga is ebben a perverz ösztönben szenvedő Ul-

richs asszesszor Numa Numatius írói néven és azt állította, hogy vannak hímnemű egyének, akik a férfival szemben nőknek érzik magukat, ezeket az embereket urningoknak nevezte s a veleszületett urning hajlam állami elismerését és az urningok közötti házasság megengedését követelte. Wesphal is ragaszkodott ahhoz, hogy a „kontrér nemi érzés” (ez a kifejezés tőle ered), veleszületett.

Krafft-Ebing funkcionális degenerációs jelnek mondja ezt a sajátságos nemi érzést és egy neuropatikus, többnyire öröklött állapot részjelenségének. Az ilyen egyének nemi élete többnyire abnormálisan korán és abnormálisan erősen fejlett s gyakran kombinálódott más szekszuális perverzitásokkal, mint szadzizmussal, fetiszizmussal, stb. Ezeknek az embereknek a szellemi szerelmük többnyire a rajongásig exaltait. Gyakoriak a funkcionális, sőt anatómiai elfajulási jelek, gyakran mutatkoznak neurózisok, mint hisztéria, neuraszténia, epileptikus állapotok, stb., az elődök és vérrokonság között is gyakori a hasonló terheltég. Mint pszichikai anomáliákat, gyakran megtaláljuk a kiváló tehetséget a művészetekre, főleg a zenére és költészetre.

Krafft-Ebing is úgy tartja, hogy a kontrér nemi érzés többnyire veleszületett s különösen az urningok álméletére hivatkozik, mely mindig urning tartalmú. De ugyancsak szerinte lehetséges az is, hogy a közömbös öskezdemény normálisan fejlődik ki. Mint Moll, ő is többnyire veleszületettnek tartja a kontrér nemi érzést, de mégis szembeállítja vele a szerzettet.

Chevalier szerint (*Inversion sexuelle*, 1893.) a két nemnek mostani lelki-testi differenciálódása a fejlődés terméke. A filogéniának ez a folyamata megismétlődik az egyéni fejlődésben. Az egyes

lénynek is át kell mennie ezen a fejlődésen; a hímnemű és nőnemű energiák küzdelméből fejlődik ki ma a monosexuális lény. Azonban az elnyomott szekszuálitás maradványai megtartódnak s bizonyos körülmények között nem mint visszaütés (atavizmus), hanem mint fejlődési zavar váltják ki a kontrér nemi érzést.

Krafft-Ebing ezen az alapon épít tovább.

Minthogy az ivarmirigyek és a megtermékenyítési szervek eredeti kezdeménye biszekszuális, ezért biszekszuálisok azok a spinalis centrumok és cerebrális területek is, melyek összefüggésben vannak a nemi készülékkel.

„A természet tendenciája a mai fejlődési fokon monoszekszuális egyének létrehozása és egy empirikus törvény úgy szól, hogy normális körülmények között a nemi mirigynek megfelelő cerebrális centrum fejlődik ki (a szekszuálisan homológ fejlődés törvénye).

A kontrér szekszuálitásnak ez a megsemmisülése azonban ma még nem tökéletes. Mint ahogy a bélcső féregnyúlványa egy korábbi szervezeti fokra mutat, úgy a nemi készüléken is – egészen figyelmen kívül hagyva a hermaphrodita képződményeket (mint a nemi vezetékek és külső genitáliák fejlődési gátlásainak termékeit – úgy a férfinál, mint a nőnél találunk maradványokat, melyek az eredeti onto- és filogenetikai biszekszuálitásra utalnak.

Ezek a férfinél az utriculus masculinus (a Müller-féle vezetékek maradványai), továbbá az emlőbimbók, a nőnél a paroopheron (a Wolff-féle test ösveserészének maradványa és a férfi epididymisének analógon ja). Ezek a tények támogatják azt a föltevést, hogy a nemi készülék biszekszuális hajlama már cerebrálisan adva van.

De a klinikai és embertani tények egész tömege is kedvez ennek a föltevésnek.

Csak arra emlékeztetek, hogy nem ritkán fordulnak elő egyének kevert vagy a kontrér nemi érzés értelmében domináló testi és lelki nemi jellemvonásokkal (férfias nők és nőies férfiak, női testi és lelki jellemvonások föllépésére a herék eltávolítása után (eunuchok) és férfias jellemvonások feltűnésére a nőknél, ha gyermekkorban eltávolítják a petefészkeket, a viraginitás jelenségeire climax precoxnál, sőt egy második nem kifejlődésére.

A kontrér szekszuálitásnak ezek a jelenségei nyilván csak organikusan terhelt egyéneknél található meg. A normális szervezetűeknél érvényben marad a monoszekszuális és az ivarmirigyekkel homolog fejlődés törvénye. Hogy a cerebrális központ más, a környéki nemi szervektől és a nemi mirigyektől független feltételek között fejlődik, azt mutatják a hermafroditizmus esetei, melyeknél – ha ál-hermafroditizmusról van szó – a fenti törvény marad érvényben monoszekszuális, a nemi mirigyekkel homolog fejlődés értelmében, míg az igazi hermafroditizmusnál úgy fizikailag, mint lelkileg a két központ kölcsönös befolyásolása s ezzel a szerelmi élet neutralizálása egész a biszekszuálitásig áll fenn.

Moll veleszületett hajlamot tesz föl a nemi ösztön per verziójára, öröklékeny lelki terheltséget, mely a központi idegrendszernek az elődök alkoholizmusa által létrehozott degeneráltságából, szellemi gyengeségből, elmebetegségből, neurózisokból (epilepszia, hisztéria, stb.) vagy a pusztán lelki alacsonyrendűségből állhat. A szekszuális perverzióval terhelt degeneráltaknál a nemi ösztön az ő szempontjából a kisebb ellentállás helye. A

normális ingereket, melyek által a két nem vonzza egymást, a kultúra (ruházat!) meggyengíti s a dé-générait talajon ezek még jobban háttérbe szorulhatnak s végül egészen eltűnhetnek. Ezek szerint a homoszekszuálítás, hogy Rohlederrel szóljunk, a veleszületett reagálóképességnek meggyengülése, illetőleg elveszése. A nemi ösztön két komponense közül Moll szerint csak a kontrektációs ösztön abnormis, míg a detumeszcencia ösztöne normális. Tarnowsky szerint perverz nemi ösztönnek az utódoknál való kifejlődésére alkalmat adnak különféle gyengítő körülmények, melyekben a szülők a nemzési aktus alkalmával voltak, így súlyos megbetegedések, tífusz, pneumonia, kimerültség, nagyfokú vérszegénység, szellemi túleröltetés, szekszuális és más kicsapongások, de az éghajlat és a talaj befolyásai is.

Max Dessoirnak azzal a hipotézisével kapcsolatban, hogy az emberi nemi ösztön eredetileg differenciálatlan s csak a pubertással áll be a másik nem felé való vonzódás, állítja föl Magnus Hirschfeld a szekszuális közbeeső fokok elméletét, ő megkülönbözteti a nemnélküli, kétnemű és egy-nemű állapotot. Az első folyamán a nemi kezdemény még egyáltalán nem látható. A második szakaszban kifejlődött az egységes öskezdemény; az elsődleges nemi jellemvonásokra ez csak néhány magzati hétig tart, a másodlagosakra több éven át. A harmadik szakaszban is, ahol már hím vagy női jellemvonás mutatkozik, megmaradnak még a biszekszuális öskezdemény csökevényei, ami gyakrabban mutatkozik a másodlagos, mint az elsődleges jellemvonásokon.

Mármost, míg normális esetben versengés támad a nemi szervek és a lelki jellemvonások között, ennek a fejlődésnek a zavarai kontrér sze-

kszuális érzést hoznak létre. A férfi és nő típusától való minden eltérés közbeeső fokozat.

Halban fölteszi, hogy a kontrér szekszuális érzés már a magzati korban megvan. Ugyanezt tartja Rohleder is, aki szerint a veleszületett homoszekszuálitás már a differenciálódási stádium beállta után kifejlődik, függetlenül minden fizikai vagy pszichikai befolyástól, akár a saját test, akár az elődök részéről. Rohleder ezt az öröklékeny, már a nemzésnél eldöntött terheltséget konstitúciós anomáliának nevezi, de nem gyengeség vagy degeneráció értelmében, hanem konstitúciós abnormitásnak, a degeneráció minden jele nélkül. Az ilyen nemzési folyamat oka ismeretlen.

Forel is betegesnek tartja a homoszekszuálitást. Egy abszolút céltalan nemi ösztön nem lehet normális. Majdnem valamennyi urning többé-kevésbé erősen pszichopathikus, akinek a nemi élete nemcsak abnormális, hanem fokozott is. A legtöbb urningnak egyéb pszichopathológikus jelensége primer, vagyis öröklött és csak kis részben az élete folyamán szerzett. Küzd Hirschfeld ellen, aki az urningokat a normális ember változatainak tartja. „Ez a nézet tarthatatlan és szofisztikus szójátékon alapul a betegség és normalitás fogalmainak felhasználásával.”

Bloch régebben tagadta a veleszületett homoszekszuálitást, de aztán megváltoztatta a nézetét és most elismeri.

4. Szerzett homoszekszuálitás. A homoszekszuális cselekvésekből még nem következik a szerzett homoszekszuálitás. A cselekvés perverzitása nem mindig bizonyítéka a szekszuális érzés perverziójának. Impotenssé lett masturbánsok és kéjencek, nemi izgalomban lévő nők és férfiak a foházakban, kaszárnyákban, fürdőkben, penziók-

ban, hajókon, stb. hasonneműekkel végeznek nemi cselekményeket anélkül, hogy kontrér szekszuális érzésre tettek volna szert. Amint lehetségessé válik számukra a hetero-szekszuális érintkezés, azonnal visszatérnek ehhez.

A pubertást megelőző korban is, amikor a nemi ösztön még differenciálatlan, előfordulnak azonosnemű álhomoszszekszuális cselekedetek, kölcsönös ágylátogatások kölcsönös onániával az internátusi pajtásoknál, stb., melyek még nem patológusak, noha a jövő homoszszekszuálitás előfutárjai lehetnek. Viszont veszendőbe mennek, ha a nemi ösztön differenciálódik és a másik nemre irányul.

Az ilyen homoszszekszuális cselekményeknek elsősorban az onánia a forrása, mely a másik nemre irányuló normális nemi ösztönt könnyen megfosztja az eredetiségétől. A nemi fertőzéstől, a teherbeejtéstől való félelem, férfitől vagy nőtől való undorodás, impotencia a nővel szemben, szintén ilyen perverz pályákra terelhetik a nemi ösztönt; elsősorban fontos itt a csábítás, ami a még nem nagyon differenciált szekszuálitású fiataloknál homoszszekszuális cselekmények végzőjévé vagy tűrőjévé teheti.

Amellett eddig csak normális hajlamú, nem terhelt, egészséges elméjű személyekről van szó. „Egyetlen bebizonyított eset sincs arra, – mondja Krafft-Ebing, – hogy nem terhelt egyénél a perverzitás perverzióvá lett volna, vagyis a nemi érzés megfordult volna”.

Rohleder, aki a homoszszekszuálitásnak csak igen kis részét tartja szerzettnek, a homoszszekszuális fejlődés kóroktani momentumai között még a következőket említi: fizikai öröklékeny terhelttség esetleg bizonyos befolyással lehet mint degene-

ráció; vannak családok, ahol nemcsak az apa és fiú, hanem nagybácsi és unokaöccs is homoszekszuálisok. Rohleder megemlíti a római Cézárak dinasztiáját. Cézár szatiriázisban szenvedett, később passzív päderasta lett. Tiberius szadista és päderasta volt, Caligula päderasta, Nero fiúgyalázó és szadista.

A zárt intézetekben, mint kadétiskolákban, internátusokban stb. való nevelésről már megemlékeztünk. A hiányos fölügyelet fölvirágoztatja az onániát, ami átvezethet a homoszekszuális cselekményekhez. Lányinternátusokban stb. a tribadizmus lép föl, különösen a lesbizmus. A tribádok egymás közelébe vitt nemi részeik kölcsönös dörzsölésével elégítik ki magukat, a lesbizmus hívei kölcsönös cunnilungusszal.

Az utánzás ösztöne, melyet pszichikai területen oly sokszor találunk fontos tényezőnek, szintén vezethet homoszekszuális cselekményekhez, ugyanígy a nemi absztinencia a fogházakban, dologházakban, a boldogtalan házasság is, melyben autoonániát üznek. De ezek az alkalmi okok, amit ismételten hangsúlyozni kell, sohase idézhetik elő az ösztön megfordulását.

Moll úgy véli, de Hirschfeld kétségbevonja, hogy a jobb társadalmi osztályokból több homoszekszuális kerül ki, mint az alsóbb rétegekből. A női jellemnek inkább megfelelő foglalkozásokat (fodrász, női szabó, színész, pincér stb.) szintén tekintették már a nemi áthangelődés okainak, noha ez inkább csak következménye a már meglévő nemi jellemnek.

Krafft-Ebing azonban föltételez egész sor olyan terhelt és valószínűleg biszekszuális hajlamú személyt, akiknél a lappangva maradt perverz szekszuálitás az onánia, absztinencia és neu-

razténia befolyása alatt fejlődik ki. „A sajátnemű egyénekkal való érintkezés lassankint ilyenek révén váltja ki a szekszuális ingerlékenységet. Az ilyen képzeteket kéj érzetek kísérik és megfelelő vágyakat váltanak ki. Ez a határozottan degeneratív reagálási mód a kezdete a testi-lelki átalakulási folyamatnak”.

Krafft-Ebing négy fokot különböztet meg ennél a folyamatnál.

Első fok: A nemi érzés egyszerű megfordulása. A sajátnemű személy hat aphrodisiakusan, a nemi érzés feléje irányul.

Második fok: Az eviratio és defeminatio. A pszichikai személyiség mélyebb és tartósabb átalakulására kerül a sor. A férfi pszichikailag és így némileg is nőnek, a nő férfinek érzi magát. Az illető hasonlít a született urninghoz.

Gyakorlati szempontból ez a két alak fontos.

A harmadik fokot nevezi a szerző az átmeneti foknak a metamorphosis sexualis paranoicához. Itt már a testi érzés is átalakul a transmutatio sexus értelmében. A férfi tisztán testileg nőnek, a nő férfinek érzi magát. Krafft-Ebing közli a részletes életrajzát egy ilyen férfinek. Ez a penist clitorisnak, az urethrat urethranak és hüvelybejáratnak, a scrotumot labia majornak érezte, mindig érzett vulvát, mellbimbóit emlőknek érezte. Hásának női has alakja volt, lábai nőiesek voltak; lábikrái, karjai, kezei mint a nőknél stb.

A betegségi folyamatnak negyedik és utolsó foka a metamorphosis sexualis paranoica, a nemi átalakulás örülete. Egy ilyen beteg érezte az emlők növést, a meg nem lévő hajfonatot, a hiányzó női ruhának a testhez simulását. Nőnek tekintette magát. Egy másik beteg azt vallotta, hogy ő szajha. Mások kéjesen tapogatták. Azt álmodta,

hogy rajta, mint nőn coitust fognak végezni. Érezte a penis behatolását. A nemi átalakulásnak ez az örülete ritka.

5. Veleszületett homoszekszuálítás. A férfi veleszületett kontrér nemi érzésénél is több fokozaatot különböztet meg Krafft-Ebing.

A pszichikai hermaphrodisia első foka a primer és időnkint uralkodó, a saját nemre irányuló szekszuális érzés és hajlam mellett mutat ilyeneket a másik nem iránt is gyenge és epizodikus formában. Itt az akaraterő még uralkodhatik a szekszuális ösztönön; de onánia és más okok, neuraszténia, a ragályozástól vagy a koitus nemsikerülésétől való félelem stb. megerősíthetik. Ilyenkor passzív és kölcsönös onániát vagy koitus inter femora-t végeznek. Ha egy másik nemhez tartozó egyén tetszik, ez kedvezhet a heteroszekszuális komponenseknek.

A másik fokot adják a homoszekszuálisok vagy urningok. Itt az ugyanazon nemű személyek iránti kizárólagos érzés és hajlam veleszületett. De az anomália csak a nemi életre terjed ki, a jellem és szellemi személyiség terheletlenek.

„Az urning éppúgy szereti és isteníti férfi-kedvesét, mint a normális férfi a maga nő-kedvesét. Képes a legnagyobb áldozatokat hozni neki, érzi a boldogtalan, nem viszonzott szerelem, a kedvese hűtlenségének, féltékenységének kínjait stb.

Női bájak iránt közömbös, ha ugyan ezek nem ellenszenvesek neki; a meztelen nőt undorítónak találja, míg a hím genitáliák, csípők stb. látása gyönyört okoz...

A férfivel végzett nemi aktus, akármilyen, élvezettel szolgál és jó érzés kíséri...

A nővel való koitus roppant súlyos áldozat

neki, nem élvezet, napokra ideggyengévé és szenvedővé teszi...

A férfi urning, ha magasabb műveltségű, nincs ellenszenvvel a nőekkel való nemnélküli érintkezés ellen, ha ezek műveltsége kellemessé teszi a velük való társalgást...”

Sok férfi urningnál, mivel ezek ingerlékeny szekszuális gyengeségben szenvednek, már a-puszta átölelés ejakulációt idéz elő. Amellett előnyben részesítenek (paräesthesia következtében) a nép söpredékéből való alakokat. Paderastikus aktusokra ritkán kerül a sor és csakis morálisan fogyatékos egyéneknél. Passzív és kölcsönös onánia, valamint fellatio, coitus inter femora gyakoribbak.

„Úgy látszik, hogy felnőtt urningok érzéki hajlama – ellentétben az öreg és züllött kéjencekkel, akik fiúkat részesítenek előnyben (és előszeretettel üzik a paderastiát) – nem irányul éretlen hím egyénekre. Csak jobb híjján és heves ösztön esetén, valamint külön perverzió alapján (paedophilia erotica) lehet az urning veszedelmessé fiúkra.”

A harmadik fokot, az effeminiót, az jellemzi, hogy ez hatással van az urning egész pszichikai személyiségére. Már fiúkorában szeret bábkákkal játszani, lányok körében időzik, varr és hímez, segít a konyhában. Mint ifjú, kerüli a dohányzást és a sörivást, szereti az édességeket, rajong az irodalomért és művészetért, szívesen öltözik nőnek. A nemi érintkezés olyan, mint a rendes urningnál, passzív masturbáció, ejakuláció in viri ore, passzív koitus inter lemora. „Egyesek passzív päderastia után vágyódnak. Olykor az aktív iránti vágyódás is előfordul... Sohasem volt hajlam éretlen személyek iránt (fiúszerelem). Nem

ritka esetekben megmaradt a plátói hajlamoknál. A másodiktól a harmadik fokig átmenetek mutatkoznak.

Ugyanígy a negyedik fokhoz, az anirogyndához. Itt a női pszichikai személyiséghez még hozzájárul, hogy az egyén testalkotásban is (széles csípők, gömbölyű formák zsírlerakódás következtében, hiányzó vagy. gyér szakállfejlődés, magas hang stb.) közeledik a női nemhez. Krafft-Ebing szerint itt az elfajulás magas fokáról van szó. De ezeknek az eseteknek semmi közük a hermaphrodisáéhoz, a nemi részek mindig teljesen differenciálva voltak.

6. A nő homoszekszuálitása. Hogy a nőnél ritkább volna a veleszületett kontrér nemi érzés, azt alig lehet állítani. Hogy kevesebb ilyen eset ismeretes, annak az az oka, hogy a nő kevésbé nyíltan beszél erről és kevesebb alkalma is van erre, mert a német büntetőtörvény szerint a nők közötti tribádia és lesboszi szerelem nem büntetendő.

Történelmileg a nők közötti hasonnemű érintkezés minden korban ismeretes volt, Görögországban („sapphoi szerelem”), Rómában, a középkorban. Még ma is gyakorolják háremekben, bordélyházakban, internátusokban, női fegyintézetekben.

Krafft-Ebing úgy véli, hogy a kontrér érzésre való hajlam nőknél valószínűleg éppen olyan gyakori, mint férfiaknál; de mivel a nőt kevesebb csábítás éri, nem olyan gyakran kerül a sor az abnormis hajlam kifejlődésére, mely látens marad és javulhat. A frigid feleségek talán ezek közé tartoznak.

Hypersexualitás hatása alatt az abnormis hajlam a nőnél éppen úgy kifejlődhetik, mint a férfiaknál.

nél. A hypersexualitás először is onániához vezet és neuraszténiához a természetes nemi érintkezés iránti eltompulással; ugyanúgy a férfiakkal való érintkezés hiányában (női fogházakban, lányoknál, akiket nagyon féltenek a férfiaktól vagy akik félnek a terhességtől) hasonnemű érintkezéshez. „Ez a csoport legszamosabb. Gyakran női cselédek a csábítók, de olykor kontrérszekszuális barátnők, sőt tanítónők is a penziókban”. Impotens férjek feleségei onániára vetemednek, neuraszténiát kapnak és megundorodnak a férfiakkal való érintkezéstől; ugyanígy prostituáltak, akiket a férfiak mindenféle nemi szörnyűségekre fölhasználnak, női érintkezést keresnek.

Ennyiben szerzett homoszekszuálitásról van szó. A veleszületettnek hasonló fokozatai vannak a nőnél, mint a férfinél. Megkülönböztetjük a pszichikailag hermafrodita, másodszer a homoszekszuális nőket, harmadszor a viraginitás fokát, végül a gynandriát. A férfias nőknek szűk medencéjük van, férfias járásuk, férfias vonásaik, mély hangjuk, szakálluk stb. A nemi kielégítést pusztán csókolással és öleléssel keresik, miközben ejakulációs érzés léphet föl, továbbá masturbáció, kölcsönös onánia, cunnilingus, tribádia útján.

7. A homoszekszualitás kapcsolódása más szekszuális animáliákkal. Erre már Moll hozott föl példákat „Konträre Sexualempfindung” című munkájában: fétisizmus zsebkendők és cipők, fekete harisnyák és lakkcipők iránt; előszeretettel bársony, selyem és szőrme iránt, tiszta és izzadt lábak csókolása és nyálása; izgalom mereven álló nadrágoktól; az anus csókolása; bibére urinam; hajlama szobrok iránt; fülnyalás. Egy mazochista villát bérel a vidéken s a szolgának azt az utasítást adja, hogy majd egy fickót küld neki (ez ő

maga volt), akit tetszése szerint kínozhat és kutya módjára tanítsa be a szekszuális kielégítésre. Havelock Ellis (Krankhafte Geschlechtsempfindungen) említi egy csizma-fétisizmus esetét. További eseteket Moll említi: homoszekszuális cunnilinga szellemi mazochizmussal és kosztümingerléssel, biszekszualitással és szag-fétisizmussal; paedophilia szakái-gyűlölettel és heteroszekszuális kalandok hazug kiszínezésével, homoszekszuális mazochizmussal (verés, megkötözés); lábfétisizmus mindkét nemmel szemben. Kind részletekkel szolgál 500 homoszekszuális kikérdezése alapján. Ezeknél a komplikációknál túlnyomó a libidó mazochisztikus színezete. Néhány példát említünk. Egy technikus szereti, ha egy robusztus béres kék ingben és facipőben az istállóban a lótrágyára dobja őt, aztán festékekkel és korommal bemázolja és elveri. Egy arisztokrata iparosmesternek öltözik és igyekszik úgy intézni a dolgot, hogy őt munkások, fickók, betörőtípusok piszkos kezekkel a mezőre vagy mellékutcába csalogassák, megtámadják, fojtogassák és pénzét elrabolják. Amellett a „rablóknak” nem szabad tudniok a hajlamáról és az ő kedvéért cseiekedniök. Figyelembe vendő az eset büntetőjogi oldala! Rablásról alig lehet szó, mert a homoszekszuális mazochista nem fejt ki komoly ellentállást. Biszekszuális tisztnek a felesége hűtlenségénél van orgazmusa. Könnyen lehetne súlyos kerítővé. Magasabb hivatalnok szereti a durva erős embereket, főleg a katonákat. Kereskedő lovagoltat magán és véresre sarkantyúztatja magát, fétisizmus lovaglósizma és istállószag iránt. Gyakorik a homoszekszuális szadisták aktív flagellációval, állatok bántalmazásával vagy megölésével. Egy szájfétisistát a csókoló partner dohány-, bor- és sör-szaga hoz izgalomba. Egy kézfétisistának szép növen-

dékek kezeinek érintésére van izgalma s a következő éjjel polluciója.

8. A természettörvény a homoszekszuálításban. Dr. Magnus Hirschfeld „Ursachen und Wesen des Uranismus” c. munkájában „a homoszekszuálítás természeti szükségszerűségéről” beszél.

A teljes férfi és a teljes nő a valóságban csak képzelt lények, akiket segítségül kell vennünk, hogy kiinduló pontokul szolgáljanak a nemi közbeeső fokozatokhoz. Alapjában véve minden ember csak a hím és női részek benne lévő keverési aránya alapján lesz érthetővé. A homoszekszuálítás nemléte sokkal nagyobb csoda lett volna, mint a megléte. Nagyon különös volna, ha a folyó átmenetek közül, melyeket egyik nemtől a másikhoz minden szerven és minden működésen be lehet bizonyítani, a nemi ösztön kivétel volna. Egyáltalán nem felel meg a tényeknek, hogy a nemek elkülönülése annál élesebb, minél magasabban áll egy élő lény és hogy a természet a nemek mind nagyobb differenciálására törekednék. A nemi különbségek az alsórendű állatoknál sokkal nagyobbak, mint a magasabbrendűeknél, az embernél pedig az átmeneti típusok minden korban és minden égöv alatt kimutathatók. „Már ebből az okból se látszik jogosnak, az uranizmusban atavizmust látni, mint ez ismételten megtörtént. Bizonyos, hogy a természetben a nemek egysége az eredetibb, a két nem a fejlődés magasabb fokát mutatja. A közbeeső fokokban azonban nem visszaeséssel van dolgunk az egyneműséghez, hanem inkább haladással a többneműség felé. A harmadik nem nem egyszerűbb, hanem inkább bonyolultabb dolog. Vele nem egyformább, hanem inkább sokkal oldalúbb lesz az emberiség.”

Ugyanebben a munkájában beszél Hirschfeld

„Az uránikus személyiség harmóniájáról”. A férfias és nőies komponensek harmóniát teremtenek az urning lélekben. Ez sokkal aktívabb, mint a női, de nem olyan aktív, mint a férfi lélek; sokkal passzívabb, mint a férfi, de távolról se olyan passzív, mint a női psziché. Az urning sokkal fogékonyabb a külső benyomások iránt, gazdagabb kedélyű, érzékenyebb, részvét és készség a segítségre sokkal erősebbek nála. „Továbbá a bűnöző – természetesen a valóságosan bűnöző – cselekvésre való hajlam ritka nála... Sok urningnak a jólelkősége annyira megy, hogy egy légynek se tud ártani. Még ellenségeivel, a zsarolókkal és tolvajokkal szemben is megtartja rokonszenves érzését.” Az urning filantróp vonása nemcsak hozzátartozóira és társadalmi osztályára irányul, hanem az egész emberiségre. De ha az urning akarata nem olyan gyenge is, még sincs elég bátorsága és kitartása, hogy a jószándékot tetté változtassa. Az erős becsvágy gyakran kapcsolódik erős fogékonysággal a tetszés és bámulás iránt. „Az urning majdnem mindig érzésből teremt. A férfi céltudatos, az értelem által irányított munkája nem tulajdonsága neki”. Az urning sajátos pszichikai komplexuma (érdeklődése minden új iránt, sokoldalúsága, bizalmatlansága stb.) tesz a magas körökből való urningot alkalmatlanná a diplomáciai szolgálatra. Egy arisztokratikus forrás mondja: „Személyesen kilenc német herceget ismerek uralkodóházakból, hatot más szuverén államokból, akik urningok. A főnemesi családokból 14-et ismerek. Négy nagykövetet és legmagasabb udvari hivatalnokot ismerek, akiknek a hajlamával a részletekig tisztában vagyok. Tudok egy porosz lovas ezredet, melynek kilenc tisztje homoszekszuális. Mindig úgy találtam, hogy általában bájos, intel-

ligens emberek, akik díszei az emberiségnek”. Az urningot a teljes férfitől és a teljes nőtől elsősorban az különbözteti meg, hogy nála teljesen hiányzik a fajfentartási ösztön. De a szerelmet nem különbözi a homoszekszuális. Ez sokkal gyakrabban platónikus, mint a heteroszekszuálisoknál.

Dr. L. S. Römer „Über die androgynische Idee des Lebens” c. dolgozatában vállalkozik annak bizonyítására, hogy a természet két nagy ereje, a teremtő aktivitás és az érző vegetatív passzivitás az istenségben, mint a világegyetem harmóniájában vannak egyesülve és hogy majdnem minden vallásban a legmagasabb vagy egyetlen istent androgynnak gondolták és ábrázolták.

B. Friedländer „Die physiologische Freundschaft als normaler Grundtrieb des Menschen und als Grundlage der Sozialität” c. dolgozatában a hasonnemű szerelmet nem a másiknemű jellemmel való keverődés föltevésével magyarázza, hanem avval a ténnyel hozza kapcsolatba, hogy az ember szociális lény és hogy valamennyi szociális állatnál meg kell lennie egy fiziológiai vonzóerőnek, vagyis fiziológiai, tehát érzéki szerelemnek az ugyanazon nemhez tartozó egyének között is. A hasonnemű szerelem csak egyéni kifejezése az általános társas ösztönnek.

9. Nagy emberek és a homoszekszuálitáshoz való viszonyuk. Az urningok egy sor nagy embert tartanak magukhoz hasonlóknak.

Ide tartozik Michelangelo dei Buonaroti, aki 1475-ben született Toscanában, a Medici-sírok alkotója, a Sixtini kápolna fal- és mennyezetfestményeinek festője, a Szt. Péter dóm kupolájának építője, mélyen átértzett nagyszerű költemények költője. A Michelangelo homoszekszuálitását már a saját korában jól ismerték, mint ezt Pietro Are-

tinó költő egy gúnyos megjegyzése elárulja. A mester különféle ifjakat szeretett. Már 60 éves volt, mikor legbelsőbb szerelmi viszonyban volt szép tanítványával, Tommaso Cavalierivel, akihez sok költeményét írta. Michelangelo erotikáját Plató gondolatai és az esztétikai érzés befolyásolták. Ő maga jelentette ki szerelmének szükségszerűségét: „És különben is szerelmemet csak egy természeti szükségszerűség diktálja, mely mentesít is”. Majd: „Ha isteni szépséged pillantása hoz tűzbe, ez csak vigasz azért, hogy nem tehetek másként”.

Shakespeare-t is homoszekszuálisnak tartották ama szonettek alapján, melyeket két ifjúhoz, Southampton Henry grófhhoz és lord Herbert Pembrokehez intézett.

Állítólag szellemi homoszekszuális volt Nagy Frigyes is. Ismeretes Keith és Katte hadnagyok iránti ifjúkori barátsága. Később Kaiserling grófhhoz állott közel és verset is írt hozzá.

Hogy Goethe szellemileg homoszekszuális lett volna, azt nem lehet állítani. De azért Karl August herceghez való barátsága csodálatos volt. „Vincelmann und sein Jahrhundert” c. írásában foglalkozik ennek az embernek a homoszekszuálításával és nagyon meleg szavakat talál. Ismeretes Goethe vallomása a sziléziai útvjáról írt jegyzőkönyvben:

„Knaben liebt ich wohl auch, doch lieber sind mir
die Mädchen,
 Hab ich als Mädchen sie satt, dient sie als Knabe
mir noch.”

Faust második részében Mephistót homoszekszuális vágy fogja el az angyalfiúk iránt. A „Wilhelm Meisters Lehrjahre”-ben van egy jelenet,

melynek állítólag Goethe egy fiatalkori élménye az alapja. Wilhelm Meister és a halászfiú együtt fürödnek a folyóban. „És mikor fölbukkan, fölegyenesedett, hogy a napfényben megszáradjon, mintha háromszoros nap vakította volna el a szememet, olyan szép volt az emberi alak, melyről sohase volt fogalmam. Ő is mintha hasonló figyelemmel nézett volna engem. Gyorsan felöltözve, még mindig lepel nélkül állottunk szemben, kedélyeink egymáshoz vonzottak bennünket és a legforróbb csókok között örök barátságot esküdünk”.

A Bode által összeállított „Goethes Gedanken aus seinen mündlichen Äusserungen” van a következő jegyzet 1830 ápr. 7-ről (beszélgetés F. Müllerrel).

„A görög szerelemre és Johannes Müllerre került a beszéd sora. G. kifejtette, hogy ez az eltévelyedés tulajdonképpen onnan van, hogy tisztán esztétikai szempontból a férfi mindenképpen sokkal szebb, kitűnőbb, tökéletesebb, mint a nő. Az egyszer létrejött ilyen érzés aztán könnyen átcsap az állatiba, a durván anyagiasba. A fiúszerelem olyan idős, mint az emberiség és ezért azt mondhatnánk, hogy a természetben van adva, noha a természet ellen való. Johannes Müller alatt az ismert történetíró és államférfi, J. Müller értendő (1752–1809). Goethe azt mondta róla, mikor 1788-ban látogatóban volt Weimarban, hogy olyan, mint egy apát, ez célzás is volt a nemi természetére. Goethe kortársai közül Mülleren kívül homoszekszuális híruk volt még Winckelmannak, Cagliostroinak, Canovanak, Schlegelnek, Ifflandnak, Platen grófnak, Byronnak.”

Nem lehet kétséges, hogy Goethének mindent átölelő elméje ismerte a homoszekszuális érzést.

Egy, a herceghez intézett olaszországi levél is bizonyítja, hogy sokat gondolkodott ezen. Olaszországban gyakran látta a hasonnemű szerelmet.

Winckelmann, az ókor művészettörténetének apja, szül. 1717-ben Stendalban, először konrektor volt Seehausenben, aztán titkár Brünau grófnál Dresdenben, 1754-ben katolikus lett, hogy Itáliába juthasson s Rómában Albani kardinális könyvtárosa lett. Többször volt szerelmi hajlama férfiak iránt, így néhány tanítványa iránt. 1768-ban egy fiatalember meggyilkolta. Állítólag nem rablógyilkosságról volt szó, hanem egy Arcangeli nevű pincér „zsarolási véres tettéről”, akivel Winckelmann Triestben akadt össze. W. bizonyára a görög szépség benső ismerete révén jutott el a homoszekszuálitáshoz.

Kétségtelenül homoszekszuális volt az 1796 okt. 24-én született gróf Platen költő is, akinek abnormitására Heine tesz célzást a „Reisebilderben”. Platen különféle ifjak iránt táplált szerelmi hajlamot, főleg olasz földön. Platen csak lassankint ismerte föl hajlamának mibenlétét. „Oh, hogyan jutottam én éhez az ellentmondáshoz? ha a természet elítéli ezt a szerelmet, akkor miért teremtett engem ilyennek?”

1900 dec. 1-én halt meg Parisban 44 éves korában Oscar Wilde, az ismert angol homoszekszuális író. 1856-ban Dublinban született, mint egy orvos és író fia. 21 éves korában egy kötet költeménnyel tette magát ismertté. Csakhamar kedvelt angol költő lett. 1891-ben megismerkedett a 20 éves lord D.-vel, akinek apja avval vádolta a híres költőt, hogy fiát hasonnemű szerelemre csábította. Wilde panaszt emelt sértés miatt, a bizonyítás azonban Wilde ellen ütött ki, ami miatt 1895-ben letartóztatták s ez egyszerre letaszította a dicső-

ség csúcsáról. Wilde-ot a maximális büntetésre, két évi kényszermunkára ítélték. Bizonyítva csak annyi volt, hogy fajtalan cselekedeteket végzett férfiakkal. Ha megkísérelt vagy valóságos páderastiát bizonyíthattak volna rá, akkor az ítélet tíz évi vagy élethossziglani kényszermunkára is szólhatott volna. Wilde alaposan élvezte életében a szekszuálitást és érzékiségének nagyon is szabad folyást engedett. Az angol királynőhöz beadott kegyelmi kérvény eredménytelen volt. Wildenak az egész büntetést ki kellett töltenie. Felesége – mert házas volt – elvált tőle. Testileg és szellemileg borzasztóan szenvedett a súlyos büntetés alatt. D. a barátja maradt és ott volt a halálos ágyánál. A „readingi fegyház balladájában” és a megható „De profundisban” megénekli a fogsági élet gyötrelmeit. A költőnek egy D.-hez intézett levele, melyet a perben érvényesítettek, így hangzik: „Egyetlen fiam! Szoneted egészen bájos és csodálatos volna, ha rózsás ajkaid kevésbé volnának a dal muzsikájára, mint a csók szenvedélyére teremtve. Aranyos lelked a szenvedély és a költészet ittasága között lebeg. Azt hiszem, te voltál Hyacinthus, akit Apollo a görög időkben oly igazán szeretett. Miért vagy egyedül Londonban és miért nem mégy Salisburybe? Menj oda, hűtsd le a kezidet a gót régiségek zöld félhomályában és gyere ide, amikor lehet. Kedves hely... csak te hiányzol. De előbb menj csak Salisburybe. Soha el nem múló szerelemmel mindig a te tied ... Oscar.”

Wilde nagy és erős ember volt. „A simára borotvált arc félig angol típus, félig egy római császár, a finomság és érzékiség keveréke.”

Evvel kapcsolatban akarjuk megjegyezni, hogy a modern szépirodalom gyakran tárgyalja a homoszekszuálitás témáját. Ezek közül a legfon-

tosabbakat Hirschfeld állította össze a „Jahrbücher f. sexuelle Zwischenstufen”-ben.

10. A homoszekszuálitás gyógykezelése (terápiája). A kontrér nemi érzés terápiája föltételezi a diagnózist, hogy vajjon szerzett vagy veleszületett homoszekszuálisról van szó. Ez pedig a konkrét eset gondosan kikutatott összes tényeknek egybevetéséből derül ki.

Krafft-Ebing a pszichikai hermaphrodisiát és a közönséges szerzett homoszekszuálitást gyógyíthatónak tartj a, a veleszületett eseteknél csak a pszichikai hermaphrodisiát.

A beállott eifeminatiót mondja annak a hátnak, melyen túl többé gyógyulás nem remélhető. A gyógykezelésnek az onánia és a szekszuális neuraszténia megszüntetésére kell törekednie, valamint a homoszekszuális érzések és impulzusok elleni küzdelemre. Sikerre való kilátással biztat a hipnotikus szuggeszió, ami azonban az ingerült neuraszténikusoknál nem mindig sikerül.

Továbbá súlyt kell helyezni a homoszekszuális állapotok profilaxisára. Homoszekszuálisok ne kössenek házasságot, hogy a kontrér érzést ne örökítsék tovább. Gyermekeket és fiatalembereket meg kell óvni azoktól az ártalmaktól, melyek a homoszekszuálitás megszerzésének kedveznek. Szülők és nevelők mindig vigyázzanak a gyermekeikre, illetve növendékeikre s az onánia ellen maguk vagy a háziórvossal együtt lépjenek föl. Nemileg abnormis gyermekeket, kiket korán föl lehet ismerni, nem szabad internátusokba adni, ahol sokszor mértéktelenül űzik az onániát. Az ifjakat föl kell világosítani az onánia súlyos következményeiről, valamint a nemi betegségekről is. Fiatalok alkoholfogyasztását meg kell akadályozni, ugyanúgy a szellemi túleröltetését is, ami

tapasztalat szerint masturbációra vezet. Verés a fenékre meggondolandó.

Hirschfeld „Ursachen und Wesen des Uringtums” c. többször említett munkájában a harmadik részben („Die Unausrottbarkeit der Homosexualität”) szól a terápiáról is. Tagadja, hogy hipnotikus szuggesztióval a homoszekszuális ösztönt heteroszekszuálissá lehetne átalakítani. A hipnózis eredménye, mint Krafft-Ebing mondja, nem igazi gyógyuláson, hanem szuggesztív dresszurán alapul.

„Ezek csodálatos műtermékei a hipnotizáló művészetnek, de nem a pszichoszekszuális lét áttenvéstései”. Hirschfeld maga csak egy homoszekszuálist ismer, aki azt mondta neki, hogy úgy érzi, a szuggesztív kezelés megszabadította hasonnemű ösztönétől. Az urning fiút, ha még annyira igyekeznek is férfiasnak nevelni, sohase lesz teljes férfi. A szépirodalomnak a normális szerelemre irányított egész szuggesztív ereje se képes arra, hogy az urning ösztönét a nőre irányítsa. Olyan urningok, akik a vallásban, az imádkozásban keresnek menedéket állapotuk ellen, csak a hitüket vesztik el. Ugyanígy a törvény se tudja érdemlegesen korlátozni a homoszekszuálitást. Még az egzisztencia elvesztésének fenyegető kilátása se ijeszt el. Az életmód szabályozása és speciális gyógyintézetekben való kezelés megerősítheti ugyan az akaraterőt, de nem alakíthatja át az ösztönt. Több hatással lehetne intenzív szellemi munka, mely kedves az aszekszuálitásnak. A homoszekszuális ösztön erejét, mondja Hirschfeld, befolyásolhatják ugyan bizonyos körülmények, de máskülönben kiirthatatlan, nem is szólva arról, hogy heteroszekszuálissá lehetne átalakítani.

Dr. Albert Moll behatóan nyilatkozott a ho-

moszekszuálítás kezeléséről. Az a régebbi föltevés, hogy a homoszekszuális ösztönt lehetetlen heteroszekszuálissá átalakítani, egész sor eredmény alapján már 1900 előtt elvesztette a jogsultságát. Ő a felnőtt egyén határozott homoszekszuálítását mindenképpen patológikus jelenségnek tartja, csak a korai ifjúságban léphetnek föl olyan homoszekszuális jelenségek, melyeket nem kell betegeseknek tartani. A homoszekszuálisoknál csak egy kisebbség hajlama irányul fejletlen egyénekre. Még ha veleszületettnek tennék is föl a homoszekszuális hajlamot, akkor se kell ennek okvetlenül kifejlődnie. A veleszületett hajlamokat olykor alkalmas rendszabályokkal befolyásolni lehet.

A homoszekszuálítás kifejlődése ellen jó prophylaktikus szerek a helyes testi és erkölcsi nevelés, a masturbációnak és a nemi ösztön túl korai kifejlődésének megakadályozása, a lányokkal való érintkezés és ezekkel való együttnevelés. Noha a gyermek homoszekszuálítását nem lehet kétségtelenül megállapítani az abnormális tulajdonságairól, bizonyos valószínűség mégis emellett szólhat és igazolja a leírt prophylaxist. A homoszekszuális ösztön gyógykezelése elsősorban pszichikai eszközöket kíván meg, először is a páciens önnevelését és másodsor a szuggesztiós kezelést. A páciens arra kell nevelni, hogy soha ne adja át magát önkényesen perverz gondolatainak (Hufeland szellemi onániája). Amúgy is gyakran áldozatul esik az akaratlan perverz gondolatoknak. Moll is állást foglal a szuggesztiós kezelés, főleg a hipnózis mellett. De a hipnotikus kezelés mindig csak egy része a terápiának, melyhez mindig hozzájárul az említett önnevelés. A határozott nőiszonyt nem könnyű egy felületes hipnózissal

megszüntetni. A homoszekszuálisnak a házasságon kívüli nemi érintkezést ajánlani (pl. bordélyházban), Moll aggodalmasnak tartja. A homoszekszuálisnak kellemes és tisztességes női társaságot kell szerezni, úgynevezett plátói viszonyoknak gyakran jó hatásuk van. Más esetekben célszerű a beteget szekszuális abstinenciára kezelni szuggerációval, brómmal, vízkúrákkal, rendezett szellemi és testi tevékenységre stb. A homoszekszuális ösztön nemesítését is el lehet érni az érzéki alacsonyosság kiirtásával. Jótékonyan hathat a nemi ösztön hypesasthesiájának pusztá kezelése is, mint a heteroszekszuálisnál. Még ha le is kell mondani az ösztön irányának megváltozásáról, a neuraszténikus jelenségek kezelése enyhülést hoz. Az egyik fél túlnyomóan homoszekszuális hajlama mellett le kell beszélni a házasodásról. Moll a következő szavakkal végzi: „A tisztességesen gondolkodó homoszekszuálisnak csak azt lehet ajánlani, hogy igyekezzék szabadulni az előítéletektől és zárkózzék el a dicshimnuszok elől, melyeket egyes exaltait homoszekszuálisok a homoszekszuálításra zengenek. Minél inkább távoltage magukat a tisztességes homoszekszuálisok az ilyen nézetektől, annál inkább számíthatnak a heteroszekszuális körök rokonszenvére és ez utóbbiak előítéleteinek eloszlatására. De ez bizonyosan nem sikerülhet, ha a homoszekszuálisok a maguk hajlamát valami olyan tökéletes dolognak állítják be, melyhez se az orvosnak, se a bírónak semmi köze.

Kräpelin, Schrenck-Notzing, Forel stb. szintén úgy vélik, hogy a homoszekszuálítás gyógyítható vagy legalább is kezeléssel javítható.

Dr. Alfred Fuchs, a Krafft-Ebing-féle idegklinikai asszisztense azt állítja, hogy a kontrér szekszuális érzés kezelésének eredményeire vonatkozó

statisztika javul, valamint a más szekszuális perverzióké is.

„A szekszuális perverziók kezelése ugyancsak próbára teszi az illető türelmét és akaraterejét, de az orvos türelmét is. Mint pszichikai anomáliához természetesen csak pszichikai úton lehet hozzáférni. Csak a kísérő jelenségek ellen lehet fizikai és gyógyszeres eszközökkel küzdeni”. Fuchs sürgős szükségletnek tartja jótékony intézetek berendezését, ahol a szekszuális perverziókat kezeljék, mert nem mindenkinek van módjában drága magánkúrát végeztetni s nagyon kevés emberbaráti intézmény foglalkozik a szekszuális perverziók racionális kezelésével. Nem szabad elfelejteni, hogy a homoszekszuálisok az alsóbb osztályokban éppen olyan gyakoriak, mint a magasabbakban. „A kontrérszekszuális deliktumoknak vagy olyan cselekményeknek a büntetéstől való mentessége, melyeket egy hatalmas természeti ösztön ellenállhatatlan kényszere alatt követnek el, belátható időn belül el fog következni. Azonban „társadalmi elismerés” helyett a kontrérszekszuálisok törekedjenek arra, hogy az ő állapotuknak és más perverzióknak a terápiája terjedjen s lehetetlen célok helyett törekedjenek az egyetlen helyes célra, hogy megfelelő emberséges intézetek nyújtsanak segítséget a szekszuális perverzeknek és hogy mindenkinek hozzáférhető ilyen intézeteket létesítsenek”.

A gazdag homoszekszuális büntetőjogi kauzisztikából itt közlünk néhány érdekes esetet.

R. 1833-ban született szivarmunkás Chemnitzben fiúkat csábított el s nemi részüket szívta, míg magömlés nem állott elő. Természetellenes fajtalankodásért ismételten büntették. 1902-ben halt meg tébolydában, ahová a fegyházból került.

W. tejeskocsis abban a gyanúban állott, hogy gazdáját, egy parasztot, meglopta. Egy házkutatás pénzt és értéktárgyakat talált a gyanúsítottnál. Erre megvallotta, hogy ezeket T. diáktól kapta, akivel természetellenes érintkezésben állott. A diák tagadott, több mint 30 tanút hallgattak ki. A kocsis 6, a diákot 7 hónapi fogházra ítélték. Négy szakértő tagadta a beszámíthatatlanságot. A diák a tárgyalás után agyonlőtte magát.

Egy homoszekszuális katonának viszonya volt egy másik század altisztjével. Ha együtt elmentek, akár nyilvános helyekre, a katona többnyire női ruhában ment, melyet pincéernőktől kölcsönzött. A szőke parókat fodrásztól kapta. A büntetések ellenére is, éjjel több ízben női ruhában állított be a kaszárnnyába. Sok női gyűrűt hordott. „Anna kisasszonynak” hívatta magát, civil állapotban pedig, a katonai szolgálat előtt, „apródfiú” volt German névvel. Szépen citerázott s ismerősei előtt női kosztümben táncolt. Az altiszt gyakran írt neki leveleket „Szerelmem” megszólítással. A homoszekszuális gyakran megvendégelte az altisztet és más katonákat, nagyon bőkezű volt. Azt állította, hogy a pénzt örökölte. Valójában pedi? egy idősebb, kissé korlátolt szakácsnőtől sikasztotta el, aki 6000 márka megtakarított pénzét takarékkönyvek alakjában rábízta. Éjjel a hálóteremben ismételten fölszólította a katonákat, hogy feküdjenek hozzá az ágyba.

A bűnözőknek egy veszedelmes kategóriája garázdálkodik az esti órákban a berlini Tiergartenben. A raffinalt manőver a következőkben áll: Jól öltözött egyedül sétáló urakat fiatal fickó szólít meg s míg ezek a kérdésére válaszolnak, hirtelen egy másik alak lép ki a bokorból avval a határozott állítással, hogy az előbbi kettőt fajtalan cse-

lekedeten kapta. Miután az első fickó ezt a szemtelen vádat szándékosan nem tagadja, az ily módon megtámadott rendesen későn látja be, hogy a másik kettő egyetért s valami pénzösszeggel vásárolja meg, hogy a kellemetlenségektől szabaduljon. Ez a remény azonban sok esetben csalóknak bizonyult. A fickók többnyire a lakásáig követik az áldozatot s ismét följelentésekkel fenyegetve, újból megszarolják. Az áldozatok később annál inkább tartózkodnak a följelentéstől, mert attól félnek, hogy a többször teljesített fizetések ellenük bizonyítanak. Ezeket a rendszeres zsarolásokat több esetben annyira vitték, hogy a boldogtalanok végül kétségbeesésből öngyilkosságot követtek el.

Sértési pörök is játszódtak már le más személy megrágalmazása miatt, hogy az illető homoszekszuális.

1907 novemberében tárgyalta az egyik berlini törvényszék Bülow herceg, birodalmi kancellár pörét Adolf Brand író ellen, aki „Fürst Bülow und die Abschaffung des § 175” c. röpiratában homoszekszuális hajlamokkal vádolta meg a kancellárt. A röpiratban célzás volt a kancellár abnormális viszonyára Scheefer nevű titkos titkárjához. Brand karcsú, sápadt férfi a harmincas években. Többször volt büntetve, többek közt fajtalan írások terjesztéséért két hónapi fogházra, nyilvános sértésért egy évi fogházra, mert dr. Lieber birodalmi gyűlési képviselőt megkorbácsolta. Ő alapította A Sajátok Közösségét és kiadott egy írást A Sajátok címmel. Brand továbbá kijelentette: Én homoszekszuális vagyok és így érzek. Ezért küzdök a 175. § eltörléséért. A baráti lélek nagy szenvedélyéért harcolok, mely abban nyilvánul, hogy az ember fölolvad a barátjában és mindent föláldoz

neki. Természetesen nem küzdök a durván szekszuális tevékenységért. Én és barátaim az ideális baráti szerelemért harcolunk, mely lemond a nőről. Homoszekszuálisnak mondtam a birodalmi kancellárt. De evvel még nem mondtam azt, hogy durva érzéki tevékenységet végzett. Eszem ágában se volt a kancellárt azért megsérteni, mert homoszekszuális. Csak egy tényt akartam konstatálni, egy hajlamot, mely nagyon elterjedt és olyan természetes, hogy minden népnél előfordul. Még állatoknál is mutatkozik ez a hajlam”. Első tanúnak Bülow herceget hallgatják ki. Kijelenti, hogy a homoszekszuális hajlamokat mindig undorítóknak és érthetetleneknek találta. Ez nemcsak a 175. §-ra vonatkozik, hanem minden fajtalanságra. Az ellene emelt vád igaztalan és értelmetlen, ő jóakarátú főnöke a hivatalnokoknak, de alantasaival, különösen Scheeferrel való bizalmasságáról szó se lehet. A vádlott állítása, hogy őt már zsarolták is, igaztalan. A következő tanú Eulenburg herceg. Kijelenti, hogy nincs tudomása róla, hogy beszélgetés közben Bülow herceg a férfiak iránti hajlamát árulta volna el előtte. Ő sohasem vétett a 175. § ellen. Scheefer titkos tanácsos ezt vallja: Teljesen légből kapott, hogy közte és Bülow között valaha gyengéd viszony lett volna. Bülownak Bernhard nevű unokaöccse ugyanúgy vall, mint Bülow. Schrater házmester semmit se tud a vádakról. Gehlsen író kijelenti, hogy ő dr. Hirschfeldtől hallotta egyszer, hogy Bülow-t megzsarolták. Nem hallotta, hogy Bülow és Scheefer között nagyon bizalmas viszony lenne. Schulenburg gróf levélben hasonló célzásokat tett. Meg van győződve, hogy a vádlott jóhiszeműen cselekedett. Dr. Hirschfeld kijelenti, hogy semmi autentikusát nem tud, amiből Bülow homoszekszuálisítására következtet-

hetne. A vádlottal nem beszélt Bülowról. Brand kijelenti, hogy amit Scheef erről tud, azt Gehlsentől hallotta, ez pedig Hirschfeldtől. Utóbbi ezt tagadja. A védő kijelentette, hogy a vádlott fantasztia és meggyőződésének fanatikusa, aki ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy a 175. § eltörléséért küzdjön. A vádlott azt hitte, hogy közösségének érdekében cselekszik. A jóhiszeműség nem tagadható meg tőle. Zárszavában a vádlott kérte, írják javára, hogy tíz éven át áldozta vérért a 175. § eltörléséért és hogy most csak az eszköz megválasztásában tévedett. A törvényszék a vádlottat másfél évi fogházra ítélte. Súlyosbító körülménynek vette, hogy a rágalom a birodalom legmagasabb hivatalnoka ellen irányult és hogy nyilvánosan, sajtó útján történt.

Kiderítetlen esetek a következők: Az újabb időkből jól ismert a Krupp nagyiparos esete. Miután már 1902 nov. 8-án az Augsburger Postzeitung célzást tett Krupp homoszekszuálisára, nov. 15-én jelent meg a Vorwärts föltűnést keltő cikke, mely leplezetlenül urningsággal vádolta Kruppot. Krupp még aznap táviratilag följelentést tett a berlini ügyészségnél s a lapot elkobozták. Azonban nov. 22-én – állítólag szélütésben – Krupp elhunyt, mire az eljárást beszüntették, mert az özvegy nem akarta, hogy a dolgot tovább piszkálják.

Az Eulenburg pör pedig nem fejeződött be, úgy hogy a bűnösség kérdésében nem lehet ítéletet mondani.

Philipp Friedrich Karl Alexander Botho, Eulenburg és Hertzfeld hercege, a porosz urakházának örökös tagja, titkos tanácsos stb. volt.

Eulenburg a Brand-Bülow pörben megesküdtött, hogy ő semmiféle homoszekszuális piszkos-

ságokban nem bűnös. A Max Harden elleni müncheni rágalmozási pörében azonban (1908 tavaszán) előállottak Jakob E. von Starnberg halászmester és R. tejkereskedő, mint tanúk s eskü alatt súlyosan vallottak a herceg ellen. Ezt a két tanút aztán Berlinbe idézték a vizsgálóbíró elé és Liebenberg kastélyában szembesítették a beteg herceggel. Eulenburg most is azt állította, hogy R-t nem ismeri, E.-vel pedig sohase volt dolga. A két tanú azonban megmaradt a terhelő vallomás mellett. Eulenburg eközben azt mondta E.-nek: „Jakob, Jakob, talán megvesztegettek, hogy így vallj!” E vallomások hatása alatt a vizsgálóbíró elrendelte a herceg letartóztatását, akit csakhamar átvittek a berlini Charité-kórházba. A főtárgyalást azonban az Eulenburg eskü alatti hamis tanúzás miatt nem lehetett megtartani a vádlott betegsége miatt, noha ezt többször megkísérelték.

GYÓGYÍTHATÓ-E A HOMOSZEKSZUALITAS?

ÍRTA:

Dr. W. STECKEL

a független orvosanalitikusok
világszövetségének elnöke

XIV.

Gyógyítható-e a homoszekszualitás?*

A homoszekszualitás gyógyítható. – Alapja a nőtől való félelem. – Szado-mazochisztikus féltékenység. – Impotencia. – Félelem a felsüléstől.
– Kóresetek leírása.

Az utolsó évben leszűrt tapasztalataim azt igazolják, hogy e kérdésre igennel válaszolhatunk. Hogy tisztán és világosan fejezzem ki magamat: a homoszekszualitás nem az „emberrel veleszületett tulajdonság, hanem szerzett lelki betegség, amelyet szakszerű kezeléssel gyógyítani lehet.

Legutóbbi tapasztalataim hatása alatt állok: homoszekszualis pácienseim közül négy megnősült és házasságuk igen boldog.

Én tehát Magnus Hirschfelddel, Wulffennel és iskolájával teljesen ellentétes elveket vallok. Hirschfeld a teljes – mindenesetre elismerésre méltó – munkarejét annak a feladatnak szentelte, hogy a homoszekszualitás gyógyíthatatlanságát bizonyítsa. Szerinte az inverzió fátum, az emberrel veleszületett tulajdonság, melynek egyetlen orvosszere a homoszekszualitás állami elismerése és büntetlensége volna.

Nem képviselem azt az álláspontot, hogy

* Súlyt helyeztünk arra, hogy a homoszekszualitás problémájára vonatkozólag a Wulfen-étől eltérő tudományos álláspontot is ismertessük. E szempont vezetett bennünket, mikor a világhírű tudóst e tárgyról szóló külön cikk írására kértük föl.
A kiadó.

szekszuális eltévelyedéseket börtönbüntetéssel és szociális megvetéssel sújtsanak vagy így akarjanak megszüntetni. Ellenkezőleg. Büntetésekkel mártírokat nevelünk és igen sokan azért lettek homoszekszuálisok, mert a titokzatosság és a veszéllyel való játék vonzotta őket. Azonban nem átalalom megmondani, hogy Hirschfeld, Blüher és követőiknek írásait igen veszélyeseknek tartom. Ők tenyésztik a homoszekszualisokat, megszedítják a homoszekszualis egyént minden felelősség-értettől és feleslegessé teszik számára, hogy megkísérelje e tulajdonsága leküzdését. Avval vigasztalják, hogy ő semmiről sem tehet, hogy a legkirvalóbb elmék között is voltak homoszekszualisak és a homoszekszualis egyén így a legjobb társaságban találhatja magát. Ilyképpen állapotának gyógyíthatatlanságát és változtathatatlanságát szuggerálják neki.

A legtöbb homoszekszualis, aki hozzám fordul és gyógyulásért esdekel, vagy beszélt Hirschfelddel, vagy olvasta műveit. Azzal az előzetes véleménnyel jönnek el hozzám, hogy rajtuk úgy sem lehet segíteni. A gyógyulás lehetőségében kételkednek és ezekben az esetekben a gyógyeljárás rossz kilátásokkal indul meg.

Elsősorban is hiányzik náluk az orvosba vetett bizalom. Ha tekintetbe vesszük, hogy ezek a betegek mind csüggenek betegségükön, mely egyrészt élvezetet nyújt nekik, másrészt egvéb, még megvetettebb hajlamok ellen védelmezi őket, elképzelhető, hogy az orvos helyzete itt milyen nehéz.

„Onania és homoszekszualitás” című könyvemben a kezelés nehézségeit behatóan ecseteltem. Kilátástalan minden gyógyítási kísérlet, ha a páciens pl. szülei kényszerítik a kezelésre; két-

séges az eredmény, ha bírói vizsgálatról való félelem kényszeríti a beteget orvoshoz, éppen ennyire nem örvendetes motívum a gyógyíthatóság szempontjából az, ha a beteg azért akar meggyógyulni, mert örökösre van szüksége. Legrosszabb azonban az, ha Hirschfeld műveit már áttanulmányozta és megdönthetetlen véleményét már megalkotta.

Aki hosszabb időn át foglalkozott homoszekszualis egyének kezelésével, igen jól ismeri e nehézségeket és tisztában van azzal, hogy a menekülésre való tendencia már a kezelés elején fennáll, továbbá, hogy a beteg az orvos tilalma ellenére már a kezelés első hetében homoszekszualis viszonyt folytat, amit az orvos előtt természetesen elhallgat. És mindez olyan kezelésmódnál fordul elő, melynek első feltétele a teljes őszinteség!

Olyan fiatal betegekkel, kik állapotuk miatt boldogtalannak érzik magukat, ritkán találkozunk. Ezek természetesen legjobban reagálnak a lelki behatásra. Minél idősebb a homoszekszualis egyén, annál nehezebben befolyásolható. A legtöbb homoszekszualis úgy tünteti fel, mintha büszke volna és állapotuk felett való meglepedést és boldogságot színlelnek. Ez alapján véve képmutatás és arra szolgál, hogy állapotuk felett érzett boldogtalanságukat és a heteroszekszualis szerelemre való képtelenségüket leplezze.

Sokan így kezdik betegségük ecsetelését: Állapotom felett eleinte igen boldogtalannak éreztem magamat. Kedélybeteg voltam és közel állottam az öngyilkossághoz. Ekkor bukkantam Hirschfeld írásaira és azóta beletörődtem sorsomba.

Ezt a „beletörődést” nem szabad szószerint vennünk. Hosszú tapasztalatom megmutatta, hogy a *homoszekszualisok mind boldogtalan em-*

berek és többnyire rosszul fejezik be életüket. Valóban boldog homoszekszuális egyénnel sohase találkoztam. Előbb-utóbb bekövetkezik a megismerés és boldogtalan állapotokra való ráeszmélés. Egyetlen invertált sem tud hosszabb időn keresztül állapotába beletörődni.

Már a kezelés megkezdése is nehézségekbe ütközik. A homoszekszuális betegek attól félnek, hogy a homoszekszualitás elől teljesen és mindenkorra elzárják őket. Biztosítani akarják az inverzióhoz való visszavonulásukat arra az esetre, ha a heteroszekszuális szerelemben csalódás érne őket.

Azon az állásponton vagyok, hogy *minden ember biszekszuális*. A homoszekszuális hajlam minden embernél fennáll, a heteroszekszuális ember háttérbe szorítja homoszekszuális, a homoszekszuális ember pedig heteroszekszuális komponenseit. Joggal állíthatom tehát, hogy a homoszekszuális komponensek fennmaradnak, azonban a páciensről függ, hogy előtérbe engedi-e ezeket jutni.

A kezelés ideje alatt a betegről mindennemű homoszekszuális érintkezéstől való tartózkodást követelek. Azt ajánlom nekik, hogy női társaságban forogjanak. Azonban nem engedem, hogy a kezelés alatt prostituáltaknál kísérletezzenek, mert ezek a kísérletek többnyire rosszul ütnek ki és a beteget abban a hitében erősítik meg, hogy ő „más, mint a többi”.

A homoszekszuálisok kezelésénél idáig nem vették figyelembe azt a körülményt, hogy a homoszekszuális egyén a szerelemre képtelen. Heteroszekszuális beállításra és potenciára csak lelki szerelem fennállása esetében képes.

Minden olyirányú kísérlet, melynél a homo-

szekszuális egyén prostituáltakkal, utcai nőkkel, pincérnőkkel, hotelszobalányokkal vagy egyéb könnyen kapható nőkkel való érintkezéssel próbálkozott, természetyszerűen nem sikerül, mert a homoszekszuálisok potenciájának feltétele a szerelem.

A tulajdonképpeni betegség a szerelemre való képtelenségben és a szerelemtől való félelemben áll. A sok szerző által kiemelt impotencia-komplekszum (Kläsi), melyet homoszekszuálisoknál olyan gyakran észlelünk, lényegében csak a nőtől való félelemérzés kifejezése. A nőtől való félelem mögött a szerelemtől való félelem rejtőzik.

Ez a szerelemtől való félelem, mint az analízis folyamán kiderül, tulajdonképpen a féltékenységűtől és annak következményeitől való félelem. A homoszekszuális egyénnek a nővel szembeni beállítottsága – mint ezt művemben kimutattam – szadisztikus. A homoszekszuális egyén a következő formula szerint gondolkodik: Ha egy nőt szeretnék, roppant féltékeny volnék. Hűtlenségét nem tudnám elviselni, megölném és gonosztevővé válnék. Ezen formula folytán alakul ki benne a szerelemtől való félelem. A homoszekszuális egyén képes nőkkel baráti viszonyban lenni, azonban a szerelemtől óvakodik. Aktív akarattal nyomja el magában a szerelem érzését.

Ha a homoszekszuális egyén ifjúságának történetében kutatunk, úgy mindig rábukkanunk a tipikus élményre: egy lányra, akibe bele tudott volna szeretni, az egyetlenre, aki rá hatást gyakorolt. Ez azonban mindig csak félenk közeledés volt, érzés, mely saját hibájuk folytán nem tudott felszínre jutni. A homoszekszuálisok fájlalják ugyan sorsukat, azonban mindig kiderül, hogy

ezt a sorsot ők maguk okozták és a feltörni akaró szerelmet csirájában megfojtották.

A pszichoanalitikus kezelés célja tehát: a betegnek visszaadni heteroszekszuális szerelmi képességét. Értem ezalatt azt a lelki képességet, hogy képes legyen beleszeretni valamely nőbe. A fizikai szerelem ezután már természetes folyamánként jelentkezik. Ismétlem: minden arra irányuló kísérlet, hogy homoszekszuális egyéneknél heteroszekszuális hajlamot ébresszünk, balul üt ki abban az esetben, ha a lelki alap nincs meg és ha nem tudjuk megszüntetni azt a gátlást, mely ezt a lelki állapot lehetetlenné teszi.

A homoszekszuális egyének legnagyobb része olyan házasságból származik, ahol az asszony vitte a vezető szerepet. Erélyes anya és gyenge apa – ezt a képet látjuk a legtöbb esetben. (Kivételek előfordulnak és azt bizonyítják, hogy a „nőtől való menekvésnek” különböző okai lehetnek.) Homoszekszuális egyénben ilyenkor már korán kialakul a nemek harcának megfigyelése és az a félelem, hogy ebben a harcban a nő legyőzhetné őt és ő maradhatna alul a küzdelemben.

Azonban ezzel a tétellel egymagában nem magyarázhatunk meg olyan bonyolult processzust, mint amilyen a homoszekszuálisításba való menekülés. Más momentumok is hozzájárulnak s ezek együttesen szállítják le szemében a nő értékét. A homoszekszuálisítás rejtélyét nem oldhatjuk meg egyetlen kulccsal. Egyéb fontos momentumokat is figyelembe kell vennünk. Ilyen a gyűlöltre való hajlamosság és ennek ellentéte, a szeretet utáni olthatatlan vágyódás, ami a féltékenységre való különös diszpozícióban jelentkezik. A féltékenységtől és ennek következményeitől való félelem valószínűleg a legerősebb faktor ab-

ban a komplikált folyamatban, mely a homoszekszuálitáshoz vezet. Figyelembe kell azt is venni, hogy minden „visszaütési jelenségnél” a biszekszuális érzés erősebben van kifejlődve, mint a normális esetekben. Ezekben az esetekben tehát a homoszekszualitás kifejlődését a testi diszpozíció is elősegíti.

Nem fogunk sohasem olyan homoszekszuális egyénre akadni, akinél egyéb neurotikus tulajdonságokat ne fedeznénk fel. A homoszekszuálisoknak az az állítása, hogy egyébként lelkileg teljesen normálisak, nem felel meg a valóságnak. Közelebbi analízisnél kiderül, hogy igen sok félelmi és egyéb kényszer jelenségek találhatók náluk. Soknál különböző szervi neurózisok, depresszióra való hajlam, melyet a szerencsétlen szekszuális diszpozícióval magyaráznak, amely azonban már igen gyakran azelőtt is fennállt, mielőtt a szekszuális hajlam kifejlődött volna. A homoszekszuális hajlamok gyakran fetisisztikus hajlamokkal és ösztönös cselekedetekkel párosulnak. *Világosan kimutathatók a szado-mazochisztikus komplexszummal fennálló összefüggések, amiről könyvemben részletesebben megemlékeztem.*

A homoszekszuális egyénnél a kísérő jelenségek a korrallal együtt mindinkább előtérbe nyomulnak, sőt néha tisztára paralogikus (pszichotikus) állapotok következnek be. A homoszekszuális úgy érzi, hogy üldözik, kinevetik, szomszédai beteges hajlamairól tudomást szereztek és értesítették a rendőrséget, betegsége arcának bizonyos jelenségeiből felismerhető stb. Melankólia és öngyilkosság gyakori jelenségek, különösen, ha a homoszekszuális attól fél, hogy ügye a nyilvánosság elé kerül.

A zsarolástól való félelem a helyzetét eléggé

megmagyarázza, ez a félelem azonban igen gyakran beteges méreteket ölt.

A legfontosabb szabály: ne vezettessük magunkat félre a betegek színlelt boldogsága által. Boldogságuk óráiról lelkesedéssel beszélnek, azonban nem emlékeznek meg a kétségbeesés és a depresszió sötét időszakairól, elhallgatják az öngyilkossági gondolatokkal folytatott küzdelmeiket. Gyakran mondják: „Ha törvény elé kerülne ügyem, öngyilkos lennék!” Az analízis folyamán rájövünk arra, hogy ezek az okok csak a rejtett öngyilkossági hajlamokat váltják ki.

Igen sok öngyilkos, kinél a tett okát magyarázni nem tudjuk, lappangó vagy tényleges homoszekszuális.

A homoszekszualitás nemcsak „menekvés a nő elől” (itt csak a hímnemű homoszekszuálisokról beszélek), hanem menekvés a saját *Én* elől is. Értethető tehát, hogy homoszekszuális egyének a pszichoanalízissel szemben – mely éppen önmegismerésre vezet – a legélénkebb ellentállást fejtik ki. Igen nehéz a homoszekszuális egyént kezelésre bírni és őt a kezelésben megtartani. Ha kitart, úgy az eredmény majdnem bizonyosra vehető, hacsak a kezelésben valami súlyosabb technikai hiba nem fordult elő.

A homoszekszuális rendszeren azzal jön az orvoshoz, hogy azért keresi fel, mert hallotta, hogy állapota gyógyítható. Hagsúlyozza, hogy helyzetében teljesen boldognak érezné magát, ha a homoszekszualitás nem volna büntetendő cselekedet. Kétkelkedik gyógyulásában. Azt állítja, hogy már gyermekkorától csak a hasonló nemmel szemben érzett vonzalmat, nőkkel már kísérletezett, de vagy impotens volt, vagy semmi élvezetet

nem okozott neki. Rászánja magát a kezelésre, azonban néhány nap múlva elmarad.

Egy tipikus eset:

E. úr, erőteljes, abszolút férfias típus. 29 éves. Kezelésre jön, mert családjá azt kívánja, hogy megnősüljön. Egy francia tengeri fürdőhelyen volt. A strandon egy, az ő korában levő szép férfiút látott, kiben felismerte a „homo”-t. Megszólította. Az illető felvilágosította, hogy tényleg „homo” volt, azonban teljesen kigyógyult. Feleségére mutatott, ki a közelben egy barátnőjével beszélgetett. Elmondta, hogy felesége teherben van és ő már nagyon örül a gyermeknek. Ő tanácsolta, hogy felkeressen engem és címemet megadta neki. R. írásban érdeklődik, mikor fogadhatnám, azonban két nappal később jön, mint ahogy megbeszéltük. Azt mondja, hogy csak két heti ideje van, szüleinek nem szabad róla tudni, hogy homoszekszuális. Megjegyzem, hogy két hét nem elegendő a kezelésére, mindazonáltal kezelésbe veszem abban a reményben, hogy le tudom kötni. Elmondja élettörténetét, mely erősen retusált, mint az összes homoszekszuálisok első vallomásai. Passzíve viselkedem, nehogy mindjárt kedvét szegjem, azonban három nap múlva telefonál, hogy sürgönyileg hazahívták. Menekül a kezeléstől, mert fél az önmegismeréstől.

Egy másik homoszekszuális, kimondottan nőies típus, hiú, fecsegő, beképzelt, foglalkozására nézve ismert nagykereskedő, azért akarja magát kezeltetni, mert örökös szeretne. Már a kezelés időpontjának megállapításánál nehézségeket támaszt, végül megállapodunk egy általa megválasztott időpontban. Az első kezelést lemondja, mert állítólag üzletileg akadályozva van. Titkára felhív és jelenti, hogy a kezelést a jövő

héten fogja megkezdeni. Azonban nem kezdi meg soha ...

*A homoszekszuális egyén gyógyulásának prognó-
zisa a beteg gyógyulási akarásától függ.*

Azokban az esetekben, ha a páciens saját akaratából jön, ha nem állítja, hogy állapotában boldognak érzi magát, ha szenved a betegsége alatt, akkor a kezelésnél sikeres eredményeket érhetünk el.

A homoszekszuális „beállítottság” okairól nem akarok most bővebben írni, akit érdekel, könyveimben ezeknek leírását részletesen megtalálhatja.

Csak legújabban eszközölt megfigyeléseim közül akarok egy esetet megemlíteni, mely rendkívül karakterisztikus és példaképpen szerepelhet.

Az illető beteg svéd születésű, 35 éves, erőteljes, atlétatípus. Átöröklés, degeneráció nem mutatható ki nála, szeretne meggyógyulni. Az utóbbi években számos férfival folytatott viszonyt, állítólag már gyermekkor óta csak a hasonló nemre van „beállítva”. 15 éves korában egy idősebb unokafivére elcsábítja. Azóta ismételt homoszekszuális érintkezés. 20 éves korában első kísérlet egy prostituálnál. Potencia normális, orgazmus csekély. Átmenetileg heteroszekszuális korszak következik. Ezt hősies kísérletnek tünteti fel, hogy a homoszekszuálitástól megszabaduljon. Egy éven át kizárólag prostituáltakkal és könnyű fajsúlyú nőekkel érintkezik, aztán visszaesik a homoszekszualitásba. Ettől fogva hébe-hóba érintkezik prostituáltakkal, hogy potenciájáról meggyőződjék. 28 éves korában megkísérli egy nővel való kohabitálást, kit előzőleg a szobában tartózkodó barátja bírt, ez alkalommal telje-

sen impotens marad. Ettől fogva minden kísérlete sikertelen nőkkal szemben (az impotencia autósuggerációja miatt) s teljesen visszatér a homoszekszuálitáshoz.

Az analízis folyamán következő esetét mondja el: Van egy albumja, melyet következőképpen állít össze. Szép női aktokat vásárol, melyek mind háttal állanak és ezekre férfifejet tesz. Ebből arra következtettem, hogy a férfiak egy nőt helyettesítenek, kinek fejét nem akarja látni. Beismeri, hogy fiatal korában oly irányú fantáziái voltak, melyekben levágott fejű nők szerepeltek. Ez nemcsak a női nemmel szemben való szadisztikus beállítottságának következménye volt, hanem védekezés egy bizonyos női arc ellen. Hamarosan kiderült, hogy milyen arc elől menekül. A kezelés folyamán előadta, hogy van Bécsben egy nővére, akit azonban nem akar meglátogatni, mert rájöhetne, hogy mért kezelte magát. Meggyőződtem róla, hogy ez nem lehet az igazi ok. Az analízis folyamán azután a következő eset került megbeszélésre: 15 éves korában, pubertása idején túlzott szekszuális ingerei voltak. Egy délután, – mikor senki se volt otthon – 13 éves testvérével az ágyba feküdt s mindenfélét megengedett magának vele, kongersszust is kísérelt meg, ez azonban nem sikerült, mert testvére fájdalomkról panaszkodott. Ezután mélyen megbánta tettét, megvetendő bűnösnek érezte magát és buzgón esdekelt Máriához bocsánatért. Megmagyarázta testvérének, hogy szörnyű bűn, amit elkövettek és megeskette testvérét, hogy soha többé nem engedi hozzája közelíteni. Testvére ezt meg is tette. Azonban már a következő napon megkísérelte 6 (?) éves testvérét megtámadni.

Megkísérelte az immissziót, mire testvére kiabálni kezdett. Erre megijedt és otthagya.

Ettől fogva erőt vett rajta a félelem, hogy testvére a dolgot szüleinek elárulhatná. Súlyos szemrehányásokkal illette magát és a templomban fogadalmat tett, hogy *soha többé nem közeledik nőhöz.*

A beteg rövidesen maga is felismerte erős fixirozódását idősebb nővéréhez. Fantáziájának különböző nőalakjai és a férfiak mind nővérét helyettesítették. Most már tudta, mi ellen kell küzdenie és sikerült neki rögeszméjétől megszabadulnia.

A két hónapi kezelés befejezése után három hónappal eljegyezte magát egy diáklánnyal. Tanácsom ellenére megkísérelte, hogy vele már a házasság előtt érintkezzék, hogy potenciájáról meggyőződjön. Ez nem sikerült és kétségbeesett levelet írt. Erre megjegyzem, hogy mint vallásos ember potenciáját csak a házaséletben tarthatja meg. Ez tényleg be is következett.

Egy év után részletes értesítést kapok felőle. Felesége gyermeket vár, házasságában tökéletesen boldognak érzi magát, homoszekszuális hajlamát teljesen leküzdötte, mert a heteroszekszuális érintkezés teljesen kielégíti.

Ez egyike azon négy esetnek, melyeket az elmúlt évben sikeresen kezeltem. Szándékosan választottam ennek az esetnek elmondását, mert világosan mutatja a homoszekszuális „beállítottság” lelki keletkezését. Látjuk a testvéreivel való élményt, a nők elől való menekvését, kik mind a testvérét juttatták eszébe. A nő, kinél először lett impotens, testvéreire hasonlított és hasonló keresztneve volt. Később autósuggeráció lép fel,

hogy ő impotens, a blamáztól való félelem, tehát tiszta impotenciakompekszum.

Hogy nincs minden szükség mélyreható analízisre, azt ez az eset is bizonyítja, mely két hónapi kezelésre javult. A legtöbb esetben két-három hónapra van szükségünk. Hosszabb kezelés feleslegesnek bizonyult, minthogy általában ellene vagyok a hosszabb kezeléseknak, mert az analízisre nézve veszedelmeseknek tartom.

Évekkel ezelőtt a bécsi „Wiener Gesellschaft der Aerzte” egyesületben bemutattam egy beteget, ki előzőleg sohasem érintkezett nőekkel és két héten belül tökéletesen meggyógyult.

Egyik legjobb eredményem T. úr, ki most nő és családapa, aki két barátját is rábeszélte a homoszekszualitás feladására és ez egyiknél sikerült is.

Nem mindig érünk el eredményt. Ezt legnyomatékosabban óhajtom hangsúlyozni. Igen gyakran kudarcot vall szándékunk a beteg nyílt ellentállásával szemben. Fentemlített eset már annyiban is érdekes, hogy a testvérekkel való élmény elmondására csak a második hó végén került a sor, dacára annak, hogy ez az esemény soha se lett háttérbe szorítva.

Ezen példákban világosan láthatók a kezelés nehézségei. Ezen nehézségek leküzdése más fejzetre tartozik, az analitikai technika keretébe.

Tapasztalataimból azt a jelentős következtetést vonhatjuk le, hogy minden feltevés, mely a veleszületett homoszekszualitás mellett szól, érélyesen elvetendő s minden ezirányú propaganda ellen küzdeni kell.

Az orvosoknak tehát erősen ki kell tartaniok sajnálatraméltó betegei előtt, hogy itt lelki bajról

van szó, melyet eréllyel vagy pszichoterápiás kezeléssel gyógyítani lehet.

Az orvosoknak tehát erősen kell tartaniok amellet, hogy oly betegekkel állanak szemben, akik tulajdonképen ferde nevelési rendszer áldozatai. Az összes büntető paragrafusok tehetetlenek a homoszekszualitással szemben, mely az agilis propaganda hatása alatt ijesztő méreteket ölt. A hírhedt 175. paragrafus eredménytelennek bizonyult. Néha véletlen áldozatokat sújt és ezek többnyire ártatlan áldozatai környezetüknek.

Hatásos csak a megelőzés volna, a szülők megfelelő felvilágosítása, mint azt könyvemben „Briefe an eine Mutter” (Wendepunkt-Verlag, Leipzig-Zürich) megkíséreltem. Az ifjúság felvilágosítása a homoszekszualitással szemben, kiskorúak védelme az elcsábítás ellen és egy ellen-propaganda, mely hivatva lenne a meggyökeresedett felfogást leküzdeni, hogy a homoszekszualitás veleszületett diszpozíció.

Az orvos hajlamától, tudásától függ, melyik módszert választja a kezelésnél. Leírtak hipnózis által gyógyult eseteket is. Erről személyesen nem volt alkalmam meggyőződni. Kläsi az impotencia-komplekszum leküzdésével ért el eredményeket. Mások rábeszéléssel próbálnak hatni. Nekem az a véleményem, hogy kötelességünk a baj eredetét kikutatni. Az ortodox Freud-iskola szerinti analízisre, mely egész az anyatestig megy vissza, szerintem nincs szükség. Tapasztalatom szerint *a hajlam kifejlődése a pubertás korába vezethető vissza*. Azok a körülmények, melyek ezt a hajlam-változást előidézik, nem „tudatalattiak”. A beteg jól ismeri őket. Ha az orvoshoz bizalommal viseltetik és meg van benne a gyógyulás iránti akarat, úgy rövid idő multán megmondja nekünk az iga-

zat. A kezelés azonban sok tapintatot és türelmet igényel.

Első és legfontosabb szabály: ne higyjük el a homoszekszuálisnak, hogy ifjú kora óta csak a hasonló nemre volt „beállítva”. Ezt a kételkedésünket azonban előtte mutatni hiba volna. Tisztában kell lennünk azzal, hogy az ilyfajta betegek nem tudatos hazugok. Skotomájuk van. A mi feladatunk az, hogy ettől a skotomától megszabadítsuk őket. Azonban a megismerés világosságának nem szabad hirtelen a beteg lelkületébe hatolni, mert a hirtelen fénysugár újból elvakítja őket.

A SZEKSZUALITAS BEFOLYÁSA A BŰNÖZÉSRE

ÍRTA:

Dr. RUTTNER KÁLMÁN

törvényszéki bíró

XV.

A szexualitás befolyása a bűnözésre.

A büntett okozóinak az emberi szervezetben rejlő okain felül, mint azon kívül eső okokat ismerte fel a modern kriminológia a fizikai okokat, továbbá a fizikai okok mellett a szociális okok csoportjában a gazdasági viszonyokat, a műveletlenséget, az alkoholizmust és végül a nemi különbséget.

A nemi különbség első tekintetre inkább antropológiai, mint szociális tényezőnek mutatkozik, behatóbb vizsgálat mellett azonban arra az eredményre jutunk, hogy voltaképpen csak részben antropológiai különbség.

Ugyanis a nő kisebb testi erejénél és kevésbé energikus voltánál fogva is tartózkodik sok esetben a bűncselekmények elkövetésétől. A női nem a vonatkozó statisztikai adatok megállapítása szerint a kriminalitásban aránylag jóval kisebb mértékben vesz részt, mint a férfi. így például Németországban 1899-ben 100 elítélt fegyencre 19.3 elítélt nő esett.

Természetesen nem veendők ezen megállapításnál számításba azok a büntettek, melyeket a deliktum természeténél fogva túlnyomó részben csak nők követhetnek el.

E körülmény okát az antropológiai különbségen kívül főképen gazdasági természetű tényezőkben kell keresnünk; ugyanis a nő még napjainkban is (bár a múlt időkhöz képest jóval fokozottabb mértékben), a férfiaknál kisebb mértékben vesz részt a gazdasági küzdelemben.

„Minden állam talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megdől, Róma letör és rabigába görnyed”, – énekelte meg már koszorús költőnk, Berzsenyi Dániel.

Kétségtelen azonban, hogy az államok, mint az erkölcsiségnek az egyházak mellett legfőbb őrei, az érzékiség nagy hatalmával szemben csak igen sok akadály szerencsés elhárításával vehetik fel a küzdelmet sikeresen.

Az erkölcstelenség elkövetőit minden kultúr-állam törvényhozása szigorú törvényekkel üldözi is.

A vonatkozó törvények azonban a sexuális deliktum-complexumok csak bizonyos részének elkövetőire tartalmazzak megtorló intézkedéseket és sanctiot.

Emellett, mint ezen küzdelem egyik igen nagy akadálya, veendő helyütt számításba azon tapasztalati tény, hogy a szekszuális ösztön következtében elkövetett deliktumok már természetüknél fogva is csak aránylag kis percentben jutnak az illetékes hatóságok tudomására.

Pedig kétségtelen tény, hogy itt a tizenkettedik órája annak, mikor a legradikálisabb eszközök igénybevételével is fokozzuk ezen fontos küzdelem intenzitását.

Statisztikai adatokon nyugvó tapasztalati igazság ugyanis, hogy, dacára a kultúra széleskörű terjedésének, ijesztően nagy mértékben nő a szekszuális bűntettek száma. (Ezek közt is megemlí-

tendő a tíz éven aluli gyermekek ellen elkövetett bűncselekmények száma.)

Báró dr. Krafft-Ebing professzor „Psychopathia sexualis” című hatalmas, korszakot jelentő munkájában az orvos szemével nézve a büntetőjogot, rendkívül találóan mutat rá, – az erkölcsbíróval szemben, aki csak az általános moralitás lesüllyedésének és a törvényhozás enyhe intézkedésének tulajdonítaná ezen jelenséget, – hogy a kóros szociális szimptóma a modern társadalmi kultúréletben mutatkozó és a legfiatalabb generációkban egyre nagyobb mértékben tért hódító idegességgel hozható összefüggésbe, mivel az idegesség idegbajjal terhelt generációt teremt, izgatván a nemi szférát, nemi visszaélések elkövetésére csábítja, tápot nyújt erre az alkohol túlságos élvezete, mivel az az alkoholista testi visszafejlesztése mellett annak erkölcsi és értelmi süllyedését idézi elő.

Dr. Feldmann Sándor ideg orvos „Idegesség és ösztönélet” című tanulmányában rendkívül találóan mutat rá arra, hogy korunk és nemzedékünk legsúlyosabb válsága, mellyel azonban a tudomány már sikerrel veszi fel a küzdelmet, az emberek nemi életének rendetlensége, fonáksága, különböző perverziók előretörése, a mindkét nemnél nagy mértékben kialakult homoszekszuálitás, aminek nagy mértékben előidézője a rendkívül súlyos gazdasági helyzet és a nemek társadalmi szabadságának kínzóan korlátolt volta.

„Nem csoda tehát, – mondja, – ha e nemzedék mély és átfogó kulturális munkára képtelen lévén, a túlzott munkában és az erőltetett élvezet keresésében talál enyhülést.

Bizalmatlan még a saját magából időnként felbukkanó egészséges idealizmussal szemben is, nem

képes mély szeretetre, őszinte barátságra. Egyedül maradván, közönnyel bástyázza körül magát.

Az államnak és az orvosnak kellene éppen ezért a mai, szerencsésnek éppen nem mondható nemzedék számára azon helyes kivezető utat megmutatnia, melyen biztosan haladhasson, hogy igazi élethivatását betölthesse.

A gyermekek ellen elkövetett erkölcstelen merényletek száma ijesztő mértékben növekedő tendenciát mutat napjainkban. E kóros szimptomákat Krafft-Ebing a felnőttek lélektani degenerációjára és a fokozódó fizikai dekadenciára vezeti vissza.

Tardien, Brounardel és Bemard statisztikai vizsgálódásaik alapján ismerték fel és szögezték le tényként azt a körülményt, hogy a gyermekek ellen elkövetett deliktumok aránytalanul gyakrabban fordulnak elő nagy városokban, míg a felnőttek elleni erkölcstelen merényletek inkább vidéken követtetnek el.

Bíró és orvos együttműködése a büntetőjognak ezen a területén tehát par excellence fontos és szükséges, mert szakértő véleménye nélkül a judikatura sok esetben olyan egyének felett mondhatna ki marasztaló ítéletet, akik cselekményüket beszámíthatatlan állapotban követték el.

A társadalomra jelent veszélyt, – eltekintve attól, hogy az ilyen bírói ítélet a fent kifejtettek szerint is tulajdonképpen justic-mordnak tekinthető, – ha ilyen egyének bizonyos ideig tartó szabadságvesztés-büntetés kitöltése után ismét szabaddábra kerülvén, újabb ilyen cselekmények elkövetésére nyílik alkalma.

Olyan egyénnel szemben, akikről az illetőnek antropológiai és klinikai megvizsgálása alapján az orvosszakértő kétségtelenül megállapítja,

hogy születésénél fogva pszichikailiter és szekszualiter dégénérait, egyedül célravezető eljárás elme-gyógyintézetbe való internálás vagy esetleg más alkalmas mód egész élettartamára ártalmatlanná való tétele a társadalomra nézve. Krafft-Ebing, aki erre a körülményre nyomatékosan mutat rá, a következő esetekben látja a törvényszéki orvosi vélemény kikérésének szükségességét:

Agg tettes. A szekszuális bűncselekménynek nyilvánosság előtt, cinizmussal való elkövetése. A nemi kielégítés gyáva módja: exhibicionálás vagy kegyetlen csonkítás, kéj gyilkosság; vagy perverz módja: nekrofilizmus.

Exhibicionálás.

A büntető-törvénykönyv 249. §-a szerint:

Aki szemérmert sértő cselekmény nyilvános elkövetése által közbotrányt okoz: három hónapig terjedhető fogházzal és kettőszáz forintig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő.*

Szakértői meghatározás szerint kizárólag férfiaknál fordul elő, kik nők jelenlétében lemeztele-nítik nemzőszerveiket, anélkül, hogy támadólag lépnének fel.

A tettes cselekményét vak ösztönében követi

* A német Btk. idevonatkozó 183. §-a így szól: „Aki fajtalan cselekvéssel nyilvános megbotránozást okoz, két évig terjedhető fogházzal vagy 500 márka pénzbüntetéssel büntetendő. A fogházbüntetés! mellett a polgári jogok elvesztése is kimondható.”

Az osztrák Btk. így intézkedik: „Aki... fajtalan cselekvésekkel az erkölcsiséget vagy szemérmert durván és közbotrányt okozó módon megsérti, kihágást követ el és nyolc naptól hat hónapig tartó szigorú fogházra ítélendő.”

el, melyet ezen kvázi pillanatnyi elmezavarban elkövetett tette után magához térve, megvet.

Bírói gyakorlatomban két ilyen eset fordult elő.

Egyik esetben egy állami díjnok, aki hasonló cselekményért egyízben már büntetve volt, határozottan ilyen fent leírt típusú egyénnek, vagy legalább is ahhoz közelállónak mutatkozott.

Másik eset vádlottja egy tiszthelyettes, aki nem látszott dégénérail egyénnek, védekezése szerint néhány pohár sör élvezetétől annyira megmámorosodott, hogy nem tudta, mit cselekszik.

Mindkét tettes cselekményét fiatal iskolásleánykák jelenlétében követte el.

Erőszakos nemi közösülés.

Vonatkozó törvényes rendelkezéseink: Btkv. 232. §-a szerint: Erőszakos nemi közösülés büntettét követi el és tíz évig terjedhető fegyházzal büntetendő:

1. aki valamely nőszemélyt erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy vele házasságon kívül nemileg közösüljön;

2. aki valamely nőszemélynek öntudatlan, vagy akarata megnyilvánulására vagy védelmére tehetetlen állapotát arra használja fel, hogy vele házasságon kívül nemileg közösüljön, akár ő idézte elő azon állapotát, akár nem.

Btkv. 233. §.: Szemérem elleni erőszak büntettét követi el és öt évig terjedhető börtönnel büntetendő: aki valamely nőszemélyen erőszakkal vagy fenyegetéssel, vagy a nőszemélynek a 232. §. 2. pontjában meghatározott állapotában házasságon kívül fajtalanságot követ el, amennyiben cse-

lekménye súlyosabb beszámítású bűncselekményt nem képez.

Btkv. 234. §.: Fenyegetés alatt olyan fenyegetés értetik, mely alkalmas arra, hogy a fenyegetettben saját vagy jelenlévő hozzátartozójának életét vagy testi épségét veszélyeztető súlyos sértés közvetlen bekövetkezése iránt alapos félelmet gerjesszen.

Btkv. 235. §.: A 232. §-ban meghatározott büntett tíz évtől tizenöt évig, a 233. §-ban meghatározott büntett pedig öt évtől tíz évig terjedhető fegyházzal büntetendő, ha az

1. felmenő vagy lemenő ágbeli rokonon vagy testvéren;

2. tettes gyámságára, gondnokságára, tanítására, nevelésére, felügyeletére, gyógykezelésére vagy gondviselésére bízott személyen követtezett el.

236. §. Azon férfi, aki életkorának tizennegyedik évét be nem töltött tisztességes leánnyal nemileg közösül, a megfertőzés büntettét követi el és öt évig terjedhető fegyházzal büntetendő.

237. §. Ha a jelen fejezet előbbi §-aiban meghatározott büntett vagy annak elkövetésére használt eszköz vagy szerek a sértettnek halálát okozták, a büntetés életfogytig tartó fegyház leend.*

* A német B tik. 176. §. 1. pontja így szól:
„Tíz évig terjedhető fegyházzal büntetendő, aki

1. erőszakkal fajtalan-ságot követ el egy nőszeméllyel, vagy ezt testét és életét közvetlen veszéllyel fenyegetve kényszeríti fajtalan cselekvés eltűrésére;

2. aki egy akarat nélküli vagy öntudatlan állapotban lévő vagy elmebeteg női személyt házasságon kívüli közösülésre használ föl;

3. aki 14 éven aluli személyekkel fajtalan cselekvéseket végez vagy ezeket fajtalan cselekvések végzésére vagy tűrésére csábítja.

Feltűnően gyakran fordul elő napjainkban a gyermekeken elkövetett erőszakos nemi közösülés. Még a múlt század harmadik negyedében 1851. évtől 1875-ig eszközölt megfigyelések, illetve statisztikai adatgyűjtés eredményeként Tardien megállapította, hogy ezen idő alatt Franciaországban bírói ítélettel elbírált 22.017 erőszakos nemi deliktum közül 17.675 esetet gyermekeken követtek el.

Lombroso e cselekmények elkövetőit túlnyomóan dégénérait individuumoknak tartja, amit vizsgálat alapján rendkívül sok esetben meg is állapított.

Tény az, hogy a nemi erőszak többnyire imbecilis individuumok impulzív aktusa, kik gyakran teszik túl magukat a vérrokonság korlátain is.

Az alsó néposztálynak a nagy városokban rendkívül nyomorúságos lakásviszonyai is igen sok esetben alkalmat adnak, illetve elősegítik ilyen cselekmények gyakori elkövetését. Hiszen nagyon elterjedt dolog, hogy egy helyiségben több család, férfiak, nők, gyermekek egymás mellé zsúfolva hálanak.

A fogságbüntetés enyhítő körülmények esetén se lehet kevesebb hat hónapnál.”

A 177. §. ezt mondja: „Fegyházzal büntetik, aki erőszakkal vagy testét és életét közvetlen veszéllyel fenyegetve kényszerít egy női személyt házasságon kívüli közösülésre, vagy egy női személyt házasságon kívüli közösülésre fölhasznál, miután ezt előbb akaratlan vagy öntudatlan állapotba hozta.

A fogságbüntetés enyhítő körülmények főnforgása esetén sie lehet kevesebb egy évi fogságnál.”

A 178. §. ezt mondja: „Ha a 176. és 177. §§-ban megjelölt cselekvések egyike ia sértett személy halálát okozta, akkor a fegyházbüntetés nem lehet kevesebb, mint tíz évi vagy életfogytiglani.”

Az osztrák Btk. rendelkezései:

125. §. „Aki egy női személyt veszélyes fenyegetéssel kapcsolatos valóságos erőszakkal vagy érzékeinek fondorla-

Bírói gyakorlatomban, múlt évben fordult elő a következő eset:

Egy ötven éves szobafestőmester, aki felesége távolléte alatt tizennégy éves leányán hónapokon keresztül erőszakos nemi közösülést és fajtalanságot követett el, a törvényszéki főtárgyaláson azonban a sértett gyermek, – atyja iránti szánalomból és talán a tőle való félelemből indítatva, – a bűnvádi perrendtartásban részére biztosított törvényes jogával élvén, a tanúvallomástételt megtagadta, illetve kijelentette, hogy vallomást tenni nem kíván.

A tanúképen kihallgatott szomszédok ugyan a főtárgyaláson is vallották, hogy sok esetben hallották a szegény gyermek segélykiáltását és több ízben hiányos öltözetben a szomszédokhoz menekült és panaszolta a történeteket, mivel azonban a főtárgyaláson közvetlen tanúvallomás nem produkáltatott, a kir. törvényszék megnyugtató bizonyíték hiányában – a vonatkozó orvosi vélemény sem nyújtván biztos bázist, – felmentő ítéletet hozott.

Folyó évben került nyilvánosságra egy józsefvárosi iparos esete, aki kilenc éves leányát két fog-

tos elkábításával képtelenné tesz ama, hogy ellentálljon neki és ebben az állapotában törvénytelen közösülésre használja föl, erőszakos nemi közösülés bűnét követi el.”

126. §. „Az erőszakos nemi közösülés büntetése öt és tiz év közötti nehéz börtön. Ha az erőszakosságnak súlyos hátránya volt a sértett egészségére vagy éppen az életére, akkor a büntetés meghosszabbítandó tíz s húsz év közötti tartamra. Ha a büntett a sértett halálát okozta, élethossziglani súlyos börtön rovandó ki.”

127. §. „Az olyan női személyen, aki „a tettes hozzájárulása nélkül védtelen és öntudatlan állapotban van, vagy még nem érte el a 14. életévét, elkövetett törvénytelen közösülés szintén erőszakos közösülésnek tekintendő és a 126. §. szerint büntetendő.”

lalkozás nélküli fiatalember kezére játszotta, hogy vele közösüljenek, csak azon célból, hogy ezek után könnyebben megkaphassa, ami meg is történt.

Homosexualitás.

Btkv. 241. §-a szerint: Férfiak között véghezvitt fajtalanság, úgyszintén embernek állattal elkövetett fajtalansága vétséget képez és egy évig terjedhető fogházzal büntetendő.

242. §. A természet elleni fajtalanság büntetett képezi és öt évig terjedhető börtönnel büntetendő, ha az férfiak közt erőszakkal vagy fenyegetéssel követtetett el, ha pedig a büntett sértettnek halálát okozta, életfogytig terjedhető fegyházzal büntetendő.*

A rendellenes nemi érzésen alapuló ezen deliktum csak igen ritkán jut a nyomozó hatóságok tudomására, tizenhét évi büntető-gyakorlatomban még egyetlen ilyen cselekmény elbírálásában sem vettem részt, bár köztudomás szerint, sajnos, a fővárosban is eléggé gyakran fordul elő és az államrendőrség bizalmas nyilvántartásában számos ilyen abnormis, igen különböző társadalmi állású egyén szerepel.

* Az osztrák Btk. 129/b. §-sa, mint „természetelleni fajtalankodást” bünteti az ugyanazon nemű egyénekkal folytatott nemi érintkezést. A büntetés alkalmazása nem korlátozódik a paderastiária. Nincs szükség conjunctio membrorumna sem inmissio penis vel seminisipe a másik személy valamelyik testrészebe. A büntetés egytől öt évig terjedő súlyos börtön; súlyosbító körülmények esetén (életveszélyes fenyegetés, erőszak, az érzékek ravasz elkábítása, hátrány az gésizsége, halál, stb.) öt-tíz évi súlyos börtön.

A német Btk. 175. §-a így hangzik; „A természetellenes fajtalankodás, mely hímnemű egyének (vagy emberek és állatok) között történik, fogsággal büntetendő; a polgári jogok elvesztése is kimondható.”